

“Rabbinizden bağışlanmaya, eni göklerle yer kadar olan cennete (kavuşmak için) yarışın.

O muttakiler için hazırlanmıştır.”

Ali İmran Suresi: 9

Cennete Davet Var...

Şehadet
Dile Getirilen Şahitlik
Davet Serisi: 1

Kitabın Adı: *Cennete Davet Var*
Derleyen: *Ebu Sehran es-Surî*

Teknik Hazırlık: *Şehadet*
Kapak Tasarım: *Fahreddin Gezenler*

Birinci Baskı: *Haziran/2014 (29 000 Adet)*
İkinci Baskı: *Şubat/2018 (5000 Adet)*

Baskı: *Çetinkaya Ofset (332 342 01 09)*
Fevzi Çakmak mah. Hacı Bayram cad. No:18
Baskı Tarihi: *Şubat/2018 (2. Baskı)*
Baskı Yeri: *Konya*

İLETİŞİM
Şehadet Yayınları
Buhara Mah. Hat Cad. No: 40/B
Tel: 0 553 732 62 42
Web: www.sehadetkitap.com
Selçuklu/KONYA

CENNETE DAVET VAR

Derleyen

Ebu Sehran es-Surî

Şehadet Yayınları

Cennete Davet Var…

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. Salât ve selam efendimiz Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in, O'nun ehli beytinin ve sahabîlerinin üzerine olsun.

Sevgili kardeşim! Bizlere seni satırlarımıza konuk etme lutfunda bulunduğu için bizleri yaratan, yaşatan, rızıklandıran, öldürüp tekrar diriltecek olan, hayatımıza hükmetmeye tek yetkili, Hâkimler Hâkimine hamdolsun. Satırlarımız vesilesiyle aramıza hoş geldin. İkimizin de topraktan yaratılmış olması gereği sana "*sen*" diye; aynı anne babadan olan kardeşliğimiz gereği de "*kardeşim*" diye hitap etmekte bir sakınca olmadığını düşünerek başlıyorum satırlarıma…

Bu satırları seninle sohbet edermiş gibi yazacağım. Yüreğimdekileri yüreğine aktarmayı ve bundan da Allah'ın razı olmasını dileyerek yazıyorum. Rabbim kabul buyursun! Allahumme âmin! Seni kırayım, seni rencide edeyim ya da seni "kâfir" olarak isimlendireyim de sen Cehennemin odunu olasın diye yazmıyorum. Yine bilerek ya da bilmeyerek işlediğin şirk günahlarınla, Cennetliklerin niyetini taşıdığın halde Cehennemliklerin amelini işler bir vaziyette sana "Müslüman" adını verip hak etmemiş olmana rağmen seni Cennetin varisi gibi gösterip boş hayallerle kendini avutman için de yazmıyorum. Sadece buraya yazacaklarımla eğer unuttuğun bazı gerçekler varsa bunları hatırlatmak, bilmediklerin varsa onları öğretmek, bildiklerini de sana tazeletmek istiyorum inşaAllah.

Yazdıklarımı seni Cennete ulaştırmak için bir vesile, Cennet kapılarını sana açmak için bir anahtar, Cehennem kapı-

larını da sana bir daha açılmamak üzere kilit olması için yazıyorum inşaAllah!

Bilirsin ki her kilitli kapı, içerisinde kıymetli eşyalar bulunduran odalara açılır. Her kıymetli şey muhafaza altına alınmış, üzerinden kilitlenmiştir. Hangi değerli hazine kilitsiz bırakılmış, ortalığa saçılmıştır ki Cennetin kapıları kilitsiz bırakılsın? Düşünsene Allah'ın malı tüm hazinelerden daha kıymetli olduğu halde niçin kilitsiz bırakılsın?

Cennet... Sence bu kıymetli mal muhafaza altına alınmaya, kilitlenmeye daha layık değil mi? Cennet herkese kapılarını açacak kadar değersiz mi?

"Elbette değil" dediğini duyar gibi oldum. Öyleyse bu kıymetli hazinenin kapağını, bu değerli yurdun kapılarını açmaya var mısın? Bu soruya ta yüreğinden *"Evet varım!"* diye cevap verebilmen için bu kilitli hazinenin nasıl bir mücevheratla dolu olduğunu bilmen, bu hazineyi tanıman gerekir.

İstersen sana bu hazineden biraz bahsedeyim de canın Cennet çeksin, iştahın kabarsın. Ancak Cennet öyle bir hazinedir ki ne benim kelimelerimle anlatılacak kadar dünyalıktır, ne de ben onu anlatacak kadar yetkiliyim? Bir şeyi en güzel tarif eden onun sahibidir. Öyleyse Cenneti tanımak için Cennetin sahibine kulak verelim mi biraz? Bak dinle nasıl tarif etmiş onu yaratan:

"Şüphesiz (günahlardan) korunanlar da Cennetlerde, nimetler içindedirler. Rablerinin kendilerine verdiği ile zevki sefâ sürerler. Rableri onları Cehennem azabından korumuştur. (Onlara) "Yaptıklarınıza karşılık afiyetle yeyin, için!" (denilir.) Sıra sıra dizilmiş koltuklara yaslanırlar. Ayrıca biz onları ceylan gözlü hûrilerle evlendirdik. İman edip zürriyetleri de iman ile kendilerine tâbi olanlar (yok mu?) işte biz, onların nesillerini de kendilerine kattık. Kendilerinin amelle-

rinden bir şey de eksiltmedik. Herkes kendi kazandığına bağlıdır. Onlara canlarının istediği meyveler ve etlerden bol bol verdik. Orada bir kadeh kapışırlar ki onda ne bir saçmalama vardır ne de günaha sokma. Kendilerine ait bir takım hizmetçiler de onların etrafında dönerler. Bu gençler sanki sedefleri içine gizlenmiş inci gibidirler. Birbirlerine yönelip soruyorlar. Ve diyorlar ki: "Gerçekte biz daha önce (dünya hayatında) ailemiz içinde (akıbetimizden) korkardık. Allah bize lütfetti de bizi (vücudun) içine işleyen (kavurucu) azaptan korudu. Gerçekten biz bundan önce O'na yalvarıyorduk. Çünkü iyilik eden, esirgeyen ancak O'dur." (52 Tur/17-28)

"Kötülükten sakınanlara vaad edilen Cennetin durumu şöyledir: Orada bozulmayan temiz sudan ırmaklar, tadı değişmeyen sütten ırmaklar, içenlere lezzet veren şaraptan ırmaklar ve süzme baldan ırmaklar vardır. Onlar için Cennette her çeşit meyve ve Rablerinden bir bağışlanma vardır. Bunların durumu, ateşte ebedî olarak kalacak olan ve bağırsaklarını parçalayacak kaynar su içirilen kimsenin durumu gibi olur mu?" (47 Muhammed/15)

"Kuşkusuz iyiler de karışımı kâfûr olan dolgun bir kadehten içerler. Bir kaynak ki ondan Allah'ın kulları içerler, güzel yollar açarak akıtırlar onu. O kullar adaklarını yerine getirirler ve fenalığı salgın (olan) bir günden korkarlar. Düşküne, yetime ve esire seve seve yemek yedirirler. "Size sırf Allah rızası için yemek yediriyoruz. Sizden ne bir karşılık, ne de bir teşekkür bekliyoruz. Biz sert ve belalı bir günde Rabbimizden korkarız" derler.

Allah da onları o günün fenalığından korur, yüzlerine parlaklık, gönüllerine sevinç verir. Sabırlarına karşılık onlara bir Cennet ve ipekten elbiseler verir. Orada donatılmış koltuklar üzerine dayanmışlardır. Orada ne yakıcı güneş görürler, ne de şiddetli soğuk. Üzerlerine Cennet gölgeleri sarkmış,

meyveleri bol bol önlerine konmuştur. Yanlarında gümüşten kaplar, billur kupalar dolaştırılır. Gümüşten öyle kadehler ki onları türlü türlü biçimlere koymuşlardır. Onlara orada bir dolu kadeh sunulur ki, karışımı zencefildir. Bu orada bir pınardır ki adına "selsebil" derler. Etraflarında ölümsüz hizmetçiler dolaşır, onları görünce saçılmış inciler sanırsın. Orada nereye baksan bir nimet ve pek büyük bir mülk görürsün. Üstlerinde zarif ve yeşil, kalın ipekten bir elbise vardır. Gümüş bileziklerle süslenmişlerdir. Rableri onlara temiz bir içecek içirmiştir. (Onlara şöyle denir): "İşte bu sizin bir mükâfatınızdır. Gayretiniz karşılığını bulmuştur." (76 İnsan/5-22)

Subhanallah! Sen ne büyüksün ey Rahman! Büyüklüğünü dillendirmekten aciz bu kelam... Acziyetimden değil utancım, seni gereğince sena edememekten... Kardeşim bunlar sadece bir katre o en temiz mekândan...

Duydun ya neler neler var o mekânda! Aradığın her şey... Uzanıp da buralarda tutamadığın her şey senin için orada! Hatta bak sana ne diyeceğim? Sözün doğrusu, doğruluğun sözcüsünde saklı aslında... Haydi, tut şimdi yüreğimden! Gidelim bizi tertemiz kılacak olanın mekânına. Nereye mi? Gidince görürsün işte...

Bak gördün mü geldik... Kapıda korumalar yok! Muhafızlar yok! Randevu almak hiç yok! Saatlerce beklemek değil buradaki zaman. Beklesen ne çıkar? Bir değil bin ömür beklesen ama bir kez gülse sana, bir kez "Kardeşim hoş geldin!" dese en içten gülümsemesiyle, beklemez misin bir asır kapısında?

Fakat buna gerek de yok! Sadece sesini onun sesinin üzerine çıkarma! O bir şeye hükmettiği zaman *"İşittim ve itaat ettim!"* de, bir ömür beklemeden alırsın selamına karşılık bu diyarda...

Evet, şimdi unuttuklarından birinin tam karşısındayız.

Âlemlere rahmet olarak gönderilmiş kutlu nebinin huzurunda... Bak ben susuyorum şimdi... O anlatsın sana Cenneti... Dedim ya benim kelimelerim yetmez onu anlatmaya, idrakim yetmez onu kavramaya... Ama bak Firdevs'in Efendisi ne de güzel anlatmış Cennet günlerini... Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur:

"Yüce Allah şöyle buyurdu: Ben salih kullarım için hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın duymadığı, hiçbir insanın hatırına getirip hayal edemediği nimetler hazırladım."

Devam ediyoruz O Nebi'nin dilinden Cenneti dinlemeye... Şöyle buyuruyor:

"Cennet için kolları sıvayacak yok mu? Çünkü Cennetin hiçbir örneği, benzeri yoktur. Kâbe'nin Rabbine yemin olsun ki o pırıldayan bir nur, sallanıp dalgalanan güzel kokulu bir yeşillik, yükseltilmiş bir köşk, şırıl şırıl akan bir nehir, olgun bir meyve, güzel ve alımlı bir eş, çeşit çeşit elbiselerdir. Ebedi bir makamda meyve, yeşillik, nimet, zevk ve sefa içinde yüksek değerli selamet ve esenlik kaynağı bir yurttur."

Duydun değil mi kardeşim? Duydu değil mi yüreğin? Hissedebildin değil mi o mekânın güzelliğini? Eğer hissedemediysen dur geçme bu satırları, dur biraz daha oku biraz daha zorla idrakini...

"Cennetlikler Cennete girince Allah onlara:

- Size vermemi istediğiniz bir şey var mı? diye soracak. Onlar da:

- Ey Rabbimiz! Sen yüzlerimizi ak etmedin mi, bizi Cennete koyup Cehennemden kurtarmadın mı? Daha ne isteriz ki, derler. Bunun üzerine Allah Cennet ehlinin gözlerindeki perdeyi kaldırıverir de onlara verilen en güzel ve en değerli şey Rablerine bakmak olur."

Subhanallah! Duydun değil mi? Artık en kıymetli şey Rahman'ın zatını seyretmek olur. Yani Cennet, o anlatamadığım, idrak edemediğim güzel kaybolur da Rahman'ın zatı kalır gönüllerde. Hâlbuki bilmez insan, şaşkınlıkla der ki:

"Ey Rabbimiz! Sen yüzlerimizi ak etmedin mi, bizi Cennete koyup Cehennemden kurtarmadın mı? Daha ne isteriz ki?"

İşte o Cennetin tarifi benim sana nakledebildiğim kadarıyla bu kadar... Ancak biliyorsun ki Kur'an bize Cennetin hemen arkasından Cehennemi de anlatır ki korku-ümit dengesini iyi kurabilelim. Zira kulluk bu iki ziynetle süslendiği zaman aslını buluyor. İstersen canın tam Cennet çekmişken biraz da Cehennemden bahsedelim ki bu kabaran iştahın Cehennem korkusuyla perçinlensin inşaAllah... Yine rahmeti kendi üzerine yazdığı halde, gazabı da kesin olan Rabbimizden dinleyelim Cehennemi...

"O gün yalanlayanların vay haline! (Kıyameti yalanlayanlara şöyle denir): "Haydin gidin o yalanladığınız şeye doğru. Haydi gidin o üç çatallı gölgeye (Cehenneme). O ne gölgelendirir, ne alevden korur. O, saray gibi kıvılcımlar atar. Sanki o kıvılcımlar, sarı sarı (erkek deve sürüleridir). O gün yalanlayanların vay haline! Bugün, konuşamayacakları gündür. Kendilerine izin de verilmez ki özür beyan etsinler. O gün yalanlayanların vay haline! Bu, işte o hüküm günüdür. Sizi ve öncekileri bir araya topladık. Bir hileniz varsa beni atlatın. O gün yalanlayanların vay haline!" (77 Mürselat/28-40)

"Ve de ki: O hak Rabbimizdendir. Artık dileyen iman etsin, dileyen inkâr etsin. Çünkü biz zalimler için öyle bir ateş hazırlamışız ki duvarları, çepeçevre onları içine alacaktır. Eğer feryat edip yardım isteseler, erimiş maden gibi yüzleri haşlayan bir su ile cevap verilir. O ne kötü bir içecek ve ne kötü bir dayanma yeri!" (18 Kehf/29)

"Sonra siz, ey sapık yalanlayıcılar! Elbette bir ağaçtan, zakkum ağacından yiyeceksiniz. Karınlarınızı hep onunla dolduracaksınız. Üstüne de kaynar su içeceksiniz. Susuzluk illetine tutulmuş develerin içişi gibi içeceksiniz. İşte ceza gününde onlara sunulacak ziyafet budur." (56, Hakka/51-56)

Evet kardeşim! İşte Cehennem bu derece dehşetli bir yer. İstersen bir de miraçla birlikte Cenneti ve Cehennemi gözleriyle görmüş olan Allah Resulün'den Cehennemi dinleyelim ki korkumuz biraz daha artsın. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

"Eğer Cehennemliklerin yiyeceği olan zakkumdan, dünyaya tek damla damlatılacak olsaydı bu dünya ehlinin yiyeceklerini bozardı. Öyleyse yiyecek ve içeceği zakkumdan olan Cehennemliğin hali ne olur siz düşünün!"

"Cehennemde en hafif azap gören kimsenin ayağına ateşten bir ayakkabı giydirilir ve bu ayakkabıların hararetinden tencerenin kaynaması gibi beyni kaynamaya başlar. Öyle dayanılması imkânsız bir acı duyar ki azap yönünden insanların en hafifi olduğu halde kendinden daha şiddetli azap gören kimsenin olmadığını zanneder."

"Kıyamet gününde ölüm alaca bir koç gibi getirilip Cennetle Cehennem arasında durdurulacak ve onların gözleri önünde kesilecektir. Eğer sevinçten ölecek bir kişi olsaydı o anda Cennetlikler ölürlerdi. Ve eğer üzüntü ve kederden ölecek bir kişi olsaydı o anda Cehennemlikler ölürlerdi."

Şimdi tekrar sormak istiyorum sana: "Bu kıymetli hazinenin kapağını, bu değerli yurdun kapılarını açmaya, Cennetin anahtarını eline almak için çabalamaya ve yine Cehennem gibi dipsiz bir vadi olan çukurun ağzını kapayıp üzerine kilit vurmaya var mısın?"

Elhamdülillah ki *"Varım"* diyorsun. Hissediyorum elhamdülillah...

İşte al sana Cenneti açman ve Cehenneme kilit vurman için ilk anahtar. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur:

"İman etmedikçe Cennete giremezsiniz."

"Tamam! Ben iman etmiştim zaten, o halde Cennet beni bekliyor" diyorsan istersen bu kadar acele etme derim. Öncelikle iman nedir, ne değildir bir bakalım. Hemen burada bir ayet okuyalım beraberce. Zariyat Suresi'nin 56. ayetini...

"Ben cinleri ve insanları, ancak bana ibadet etsinler diye yarattım."

Evet kardeşim! Bu ayeti okuduğumuzda aslında fark ettiysen yaratılış gayemiz ortaya çıkıyor. *"Niçin yaratıldın?"* sorusuna en güzel cevap tek bir kelimenin içinde saklı. O kelime de şu: "KULLUK"

Kulluğun Arapça karşılığı *"Abd"* kelimesidir. Mesela sıkça duyduğun *"Abdullah"* isminin manası -ki bu isim Allah'ın en çok sevdiği isimlerdendir- *"Allah'ın KULU"* demektir.

Kulluk, efendiye köle olmanın en güzel şeklidir. Kul olmak demek, köle olmak demektir. Köle deyince kafanda zorla itaat gibi bir şey şekillenmesin. Çünkü Allah'a olunca kölelik isteye isteye, seve seve, can baş üstüne olur. Adil ve merhametli bir efendiye köle olmak, zalim bir halka efendi olmaktan daha sevimli değil mi? Âdem *(aleyhisselam)* Hakk'a köleliği kabul edince özgürleşmiş, Şeytan da *(aleyhillane)* Hakk'a karşı direnince köleleşmişti. Farkı anlayabiliyorsun değil mi? Cennet'in efendisi olmak için Hakk'ın kölesi olmaktan yana kullanmalısın tercihini. Unutma ki köleliğine talip olduğun efendi adaletin

kaynağıdır. Ve bil ki Allah'a olan kulluk ve Allah'a olan kölelik tercih edilen bir köleliktir.

O halde kardeşim! Cennete girmenin yolu iman etmekten, iman etmenin yolu kulluk etmekten, kulluğun karşılığı da hakkıyla olan bir kölelikten geçiyorsa bu hakkıyla yapılacak köleliğin yerini bulması için temel nedir biliyor musun? Bak buranın altını çize çize söylüyorum. Sen de çize çize oku ve kalbine kazı inşallah. Hakkıyla yapılacak bir kölelik *"EFENDİNİN TEK OLMASINDAN GEÇER!"*

Hemen burada bir ayet daha okuyalım. Zümer Suresi'nin 29. ayetini...

"Allah, şöyle bir misal vermiştir: Bir adam ve birtakım ortakları var, hırçın hırçın çekişip duruyorlar. Bir de yalnız bir kişiye bağlı selamet içinde olan bir adam var. Bu ikisinin hali hiç bir olur mu? Hamd Allah'ındır fakat pek çokları bilmezler."

Allah bir şey hususunda misal getirmişse burada bizi düşünmeye, akletmeye davet ediyor demektir. O halde düşünelim şimdi. Sen bir kölesin ve birden çok efendin var. Üstelik efendilerin de birbirine zıt. Mesela biri erkek, biri kadın, biri genç, biri ihtiyar, biri zengin biri fakir vs...

Ve sana deniliyor ki "Bu efendilerin hepsini razı et. Ne yap et ama bu efendilerin hepsi senden razı olsun." Ve sana hepsini razı etmen karşılığında büyük bir ödül vereceklerini de söylüyorlar. Tamam deyip hemen başlarsın işe değil mi? Efendilerinden birisi sana seslenir "sabah kahvaltımı hazırla" diye... Diğeri aynı anda senden elbiselerini hazırlamanı ister. Diğeri "gazetem" der, diğeri ve diğeri... Her bir efendinin senden farklı farklı istekleri oluyor bak. Ve senin hepsini bir anda memnun etmen mümkün olmuyor... "Yeter!!!" diye feryad ediyorsun değil mi? Ucunda ne olursa olsun neyi vaat ederlerse etsinler

anında istifa ediyorsun kölelikten ve özgür olmak için ne gerekirse yapıyorsun. Çünkü bu şartlar altında hakkıyla bir kölelik yapamıyorsun. Birden fazla efendiye kul/köle isen hepsini aynı anda razı etmen, memnun etmen mümkün olmuyor değil mi?

Şimdi düşün kardeşim! Birden çok efendiye yapılan bir köleliği hakkıyla yerine getirmek mümkün değilken, birden fazla efendiye köle olduğun halde Allah'a hakkıyla bir kölelik yapman, kulluk sunman nasıl mümkün olsun ki?

Sevgili kardeşim! Bil ki makbul bir kölelik ucundan kıyısından yapılan bir kölelik değildir. Kulluk yani kölelik tam bir teslimiyet, tam bir bağlılık, tam bir itaattir. Hayatının bütününde, yaşamının tamamında bir an dahi olsa isyan etmeksizin yapılan bir kölelik makbul bir köleliktir. Kendisine kölelik yaptığın efendin sana her yönden sahiptir. O ne derse o olur. Senin kendi iradenle tercih etme hakkın yoktur. Senin kendi nefsinde hiçbir söz hakkın yoktur. Senin neyi nasıl düşüneceğine efendin karar verecektir. Ne zaman yatacağına, ne zaman kalkacağına, neleri konuşacağına, neleri konuşmayacağına, kiminle evleneceğine, kiminle evlenmeyeceğine, paranı nerede ve nasıl harcayacağına, diğer insanlara karşı nasıl ve ne şekilde muamelede bulunacağına sadece ama sadece efendin karar verecek ve sen de efendinin isteklerine gönül huzuruyla kalben teslim olacaksın. Bak kardeşim Rabbimiz bize ne buyuruyor:

"Bununla beraber Allah ve Resulü bir işe hükmettiği zaman, gerek mümin bir erkek ve gerekse mümin bir kadın için o işlerinde başka bir tercih hakkı yoktur. Her kim de Allah ve Resulüne asi olursa açık bir sapıklık etmiş olur." (33 Ahzab/36)

Görüyorsun değil mi? İşte böyle bir kulluk, işte böyle bir kölelik... Şayet Allah'a böyle bir kölelik sunmuyorsan sakın

kendini kandırma kardeşim ben Allah'a kulluk ediyorum, ben Allah'ın kölesiyim, ben ABDULLAH'ım diye...

Belki burada "Hâşâ! Ben sadece Allah'a köle oluyorum! Allah'tan başkasına kulluk etmiyorum. Benim tek efendim var, o da Allahu Tealâ'dır. Ben O'ndan başkasına asla kulluk yapmam" diyerek beni kınıyor olabilirsin. Ancak istersen senin "Ben sadece Allah'a kulluk/kölelik yapıyorum" iddianın üzerinde biraz duralım ne dersin?

Hatırlayacaksın ki Rabbimiz tüm ruhları yarattığı zaman hepimizden kesin bir söz almıştı. Araf Suresi'nin 172. ayetinde şöyle buyurur Rabbimiz:

"Bir de Rabbin, Âdemoğullarından bellerindeki zürriyetlerini alıp da onları kendi nefislerine şahit tutarak "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" dediği vakit "Pekâlâ Rabbimizsin, şahidiz" dediler. (Bunu) kıyamet günü "Bizim bundan haberimiz yoktu" demeyesiniz diye (yapmıştık)."

Evet... Bizler o gün söz verdik. Neye söz verdik? Allahu Tealâ'yı tek rabbimiz olarak kabul ettiğimize dair söz verdik. Aslında biz şunu söyledik:

"Tamam ya Rabbi! Sen benim Rabbim yani efendimsin, ben de senin kölenim. Ve ben söz veriyorum ki benim hayatıma tek karışmaya yetkili sen olacaksın. Hayatımın her alanında senin sözün geçecek. Sen yap diyeceksin yapacağım, vazgeç diyeceksin bırakacağım. Senin emrinin üstüne bir emir tanımayacağım. Sadece senin buyruklarındır benim hayatımı şekillendiren..."

Bu sözü verdikten sonra artık geriye sözde durmak kalıyor. Sözünü yerine getirmen gerekiyor ki iman etmiş olasın, iman edince de Cenneti bulmuş olasın inşallah... Peki, kardeşim biz bu verdiğimiz söze ne kadar sadık kaldık?

Allahu Tealâ benim kitabımdan başka anayasa kabul etmeyin dediği halde biz bütün işlerimizi kulların hazırlamış olduğu yasalara göre düzenlemedik mi? Allahu Tealâ “Tek hüküm sahibi benim. Benden başka bir hâkim kabul etmeyin” dediği halde bizler her 3-5 yılda bir sandık başlarına gidip bizim gibi insanlara “Buyurun kendi hazırladığınız kanunlarla siz hükmedin” demedik mi? Kanun koyma, hüküm çıkarma yetkisi sadece ama sadece Allah’ın iken biz bu yetkiyi Allah’tan alıp bizim gibi insanlara vermedik mi? “Bizleri siz yönetin. Bizleri siz idare edin. Sizin koyduğunuz kanunlardan razıyız. Size itaat edeceğiz” diyerek Allah ile birlikte başka efendilere de kulluğumuzu sunmadık mı? Subhanallah! Biz nasıl sözümüzde durduk? Hayatımıza binlerce efendiyi sokmuşken, bu efendilerle Allah’a şirk koşarken nasıl Rabbimize verdiğimiz sözde sadık olduğumuzu iddia edebiliriz ki?

Sevgili kardeşim! Makbul bir kölelik ancak ortaksız bir köleliktir. Efendin ile birlikte başka efendileri de razı etmeye çalışırsan efendin senin köleliğinden razı olmayacaktır. Aynı şekilde Allah ile beraber başka efendileri de razı etmeye çalışırsan Allah senin bu çalışmandan asla razı olmayacaktır bunu bilesin. Ve Allahu Tealâ senin bu yaptığını kitabında ŞİRK olarak isimlendirmektedir. Böyle bir davranışta bulunan kimseler ise MÜŞRİK olarak isimlendirilir. Şimdi belki sen bana “Ben elhamdülillah beş vakit namazımı hiç geçirmem, bir gün olsun Ramazan orucumu kaçırmış değilim. Ne kendimin ne de çocuklarımın kursağına bir lokma olsun haram girmedi hatta geçen yıl haccımı da yaptım Allah’a hamdolsun. Ben Müslümanım ve müşrik olarak isimlendirilmem kesinlikle mümkün değildir” diyeceksin. O zaman ben de sana derim ki gel beraber 14 asır öncesine gidelim. Rasulullah’ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kendilerine Peygamber olarak gönderildiği Arap müşriklerine bir bakalım.

Sevgili kardeşim! Bildiğin üzere Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yaklaşık 14 asır önce müşrik bir topluma peygamber olarak gönderilmişti. Onlar müşrikti. Allah, onların imanından razı değildi. Bak dikkat edersen “Onların imanından” diyorum. Yani anlayacağın üzere onlar da iman ediyorlardı. Ancak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onların iman edişlerinden kesinlikle razı değildi. Sen de çok iyi biliyorsun ki Kur’an sürekli onların kâfir olduğundan ve Allah’ın onların imanlarından razı olmadığından bahseder. Belki de *“Onların imanları”* tabiri sana garib gelmiş olabilir. Müşrik, kâfir deyince sadece putların önünde eğilip kalkan, Allah’ın varlığını inkâr eden bir tip canlanıyor zihninde değil mi?

İşte bu noktada bilgisizliğinden dolayı yanılıyorsun. Çünkü onlar Allah’ın varlığını inkâr etmiyorlardı. Bilakis Allah’a salihane bir bağlılık içindeydiler. Bak bunu Rabbimiz Yunus Suresi’nin 31. ayetinde nasıl dile getirmiş:

“De ki: "Size gökten ve yerden kim rızık veriyor? O, kulaklara ve gözlere hükmeden kim? Ölüden diriyi, diriden ölüyü çıkaran kim? İşleri idare eden kim?" Hemen "Allah'tır" diyecekler. De ki: O halde Allah'a karşı gelmekten sakınmaz mısınız?”

Dikkat et bak! *“Rızık veren kimdir”* diye sor o azılı Peygamber düşmanlarına? *“Allah”* diyecekler...

“Sana bu gözü, kulağı kim verdi?” diye sor. *“Allah”* diyecekler...

“Öldükten sonra seni kim diriltecek?” diye sor, verecekleri cevap yine aynı... *“Allah”*

Ve şimdi aynı soruları kendine sor. Kuşkusuz sen de *“Allah”* diyeceksin değil mi?

Hatta istersen aynı soruyu namazsız, abdestsiz, oruçsuz

olduğu halde "Ben de Müslümanım" diyen bir kişiye sor... Verilecek cevap yine ve sadece *"Allah"* olmayacak mı?

Sevgili kardeşim bil ki! Allah inancı tüm müşrik toplumlarda ortak bir inançtır. Yani daha anlaşılır bir dil ile bütün müşrikler Allah'a iman ettiklerini söylerler. Allah'ın gökyüzünün ve yeryüzünün yaratanı olduğunu bilirler. Bak Yasin Suresi'nde bahsedilen bir kavim vardır. Allah onlara elçiler göndermiştir. Ancak onlar elçileri yalanlamışlardır. Ve daha sonra Allah bu kavmi helak etmiştir. İşte bu kavim bile elçilere karşı gelirken *"Rahman olan Allah bir şey göndermedi"* demişlerdir. Yani Allah'a iman etmekle beraber Allah'ın Rahman sıfatından da haberleri vardır. Allah'ı Rahman olarak vasıflandırmaktadırlar.

Peki, o halde sorarım sana? Bu insanlar Allah'a iman ettiklerini söyledikleri halde neden tüm resullere düşmanlık ettiler? Ve yine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu insanların imanlarından neden razı olmadı?

Belki diyeceksin ki "Onlar Allah'a iman ettiklerini söylüyorlar ancak namaz, oruç, hac ve bunun gibi ibadetlerle Allah'a kulluk yapmıyorlardı. Ancak ben namaz kılıyorum. Oruç tutuyorum. Hacca bile gittim. Hatta birkaç kere de Umre'ye gittim. Zekatımı veririm. Bununla yetinmem fakir, fukarayı devamlı gözetir kollarım. İşte benim onlarla farkım budur."

Ancak yanılıyorsun sevgili kardeşim! İstersen burada sana genel olarak müşrik toplumların yaşantılarından bahsedeyim biraz. Belki böylece konu zihninde daha güzel canlanır.

Sevgili kardeşim! Bütün müşrik toplumlarda yukarıda da değindiğim gibi Allah inancı mevcuttur. Yani tüm müşrikler Allah'a iman ederler. Allah'ı yaratan, var eden, öldüren olarak bilirler. Tüm müşrik toplumlar kendilerini bir resule nispet ederler. Yani Allah tarafından gönderilmiş bir resule iman

ederler. Nitekim Mekkeli müşrikler İbrahim *(aleyhisselam)*'a iman ettiklerini söylüyorlar, Hıristiyanlar İsa *(aleyhisselam)*'a iman ettiklerini söylüyorlar, Yahudiler ise Musa *(aleyhisselam)*'a iman ettiklerini söylüyorlardı. Tabii bu söylemlerinin bir gereği olarak da resullerin getirmiş oldukları şeriatten birçok şeyi hayatlarına uyguluyorlardı. Mesela burada sana örnek olsun diye Mekkeli müşriklerin ibadetlerine dair büyük alim Şah Veliyullah Dihlevi'nin sözlerini aktarmak isterim. O şöyle der:

"Cahiliye döneminde yaşayan müşrikler Allahu Tealâ'nın gökleri, yeri ve bunlar arasında bulunan şeyleri yaratmada, büyük işleri idare etmede herhangi bir ortağının olmadığına inanıyorlardı. Güzel inançlarından bir tanesi kadere iman etmekti. Allahu Tealâ'nın bütün olacakları henüz olmadan önce takdir etmiş olduğuna inanırlardı. Yine Allahu Tealâ'nın kullarını dilediği şeyle yükümlü tuttuğuna, bazı şeyleri haram, bazı şeyleri helal kıldığına, kulları yaptıkları işlerden dolayı hesaba çekeceğine inanıyorlardı. İbadetle ilgili önem verdikleri konulardan bir tanesi taharetti. Cünüplükten dolayı gusül abdesti almak bilinen bir adetleri idi. Sünnet olmak, tırnak kesmek gibi fıtrat özellikleri olan şeyleri yerine getirirlerdi. Abdest almayı Mekke müşrikleri, Mecusiler ve Yahudiler bilirdi. Onların ibadetleri arasında namaz da vardı. Ebu Zer *(radıyallahu anh)* Rasulullah'a *(sallallahu aleyhi ve sellem)* gelip Müslüman olmadan önce namaz kılıyordu. Yahudi, Mecusi ve Araplarca kılınan namaz özellikle saygı ifade eden secde, dua ve zikir gibi fiillerden oluşuyordu.

Cahiliye insanları zekâtı bilirlerdi. Bu meyanda misafirleri ve yolcuları ağırlarlar, zayıf ve düşkünlere yardım ederler, yoksullara sadaka verirler, sıkıntı içinde olanlara yardım ederlerdi. Fecir vaktinden başlayarak güneşin batışına kadar oruç ibadetini de biliyorlardı. Kureyş müşrikleri, cahiliye döneminde aşure orucunu tutarlardı. Kısaca cahiliye dönemi müşrikleri her

türlü ibadeti biliyorlardı."

İşte gördüğün gibi sevgili kardeşim! Senin "Ben de Müslümanım ve Allah'a ibadet ediyorum" demen ve hatta birçok ibadeti yerine getirmen asla ama asla kurtuluşun için yeterli değildir. Zira Allah'a, resullere, ahiret gününe iman ettiğini söyleyip bir takım ibadetlerde bulunmak kişinin Müslüman olarak isimlendirilmesine ve kurtulanlardan olmasına kafi gelse idi öncelikle Allahu Tealâ'nın kendilerine son Peygamber Muhammed *(aleyhisselam)'ı* gönderdiği Mekkeli müşrikler kurtulanlardan olurdu. Ancak daha önce de dediğim ve senin de bildiğin gibi Allahu Tealâ bir çok ayetinde onları "*KAFİR*" ve "*MÜŞRİK*" olarak isimlendirmektedir.

Belki de hemen bana itiraz ederek diyeceksin ki: "Çünkü onların karşılarında eğilip kalktıkları putları vardı. Her an bağlılıklarını gösterdikleri Lat, Menat, Uzza gibi putlara ibadet ediyorlardı. Bu sebeple Allah onların imanlarından razı olmadı. Bizim ise elhamdülillah önünde eğilip kalktığımız bir putumuz yok ki!"

O zaman ben de sana şunu sorarım: "Madem mesele sadece bir putun önünde eğilip kalkmaksa o halde neden Allah'a iman eden, Musa'yı ve İsa'yı resul olarak bilen ve asla putlara ibadet etmeyen Yahudi ve Hıristiyanların imanından Allahu Tealâ razı değildi. Allahu Tealâ neden onları kafir ve müşrik olarak isimlendirdi acaba?"

Aslında cevap çok açık kardeşim. Evet, bu insanlar Allah'ın varlığına iman etmişler, onun Rab olduğunu kabul etmişlerdi. Hayatlarında birçok ibadet mevcuttu. Ancak onlar Allah'a "*ŞİRK*" koşuyorlardı. Yani sana daha önce de söylediğim gibi tek bir efendiye kölelik yapmıyorlardı. Allah'ı efendi bilmişlerdi ancak Allah ile beraber başka efendileri de razı etmeye çalışı-

yorlardı. Doğal olarak da Allahu Tealâ onların bu imanlarından razı olmamıştı.

Burada yeri gelmişken sana Mekkeli müşriklerin ve Medineli Yahudi ve Hıristiyanların şirkinden bahsetmek isterim. Mekkeli müşrikler aslen hayatları boyunca Allah'a şirk koşmaktan uzak kalmaya çalışan insanlardı. Zira onlar Kâbe'yi tavaf ederlerken devamlı olarak "Emret Allahım! Senin hiçbir ortağın yoktur. Yalnız bir ortağın vardır ki onun da, bütün yetkilerinin de sahibi sensin" diye dua ediyorlardı. Ve Allah'ın en sevgili kulu olmak için uğraş veriyorlardı. Bunun için geçmişte yaşayan salih kimseler olarak düşündükleri şahısların putlarını yapmışlar ve onlar vasıtası ile Allah'a dua edip dualarının kabul edilmesini bekliyorlardı. Şöyle diyorlardı:

"Biz onlara sadece bizi Allah'a daha çok yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz." (39 Zümer/3)

Gördüğün üzere tek amaç Allah'a yakınlaşmaktı. Ancak bunu Allah'ın kendilerine öğrettiği gibi yapmıyorlardı. Allah ile aralarına başka aracılar koyarak yapıyorlar ve böylece şirk günahının içinde kaybolarak "*MÜŞRİK*" ismini hak ediyorlardı.

Medine'de yaşayan Yahudi ve Hıristiyanlara gelince; onların yaşamlarında putlara ibadet etmek diye bir durum söz konusu değildir. Ancak Mekkeli müşrikler nasıl ki ölülere ibadet ediyorlarsa Medine'de yaşayan Yahudi ve Hıristiyanlar da dirilere ibadet ediyorlardı. Din adamlarına, yöneticilerine ibadet ediyorlardı.

Peki, kardeşim soruyorum sana! Onların bu ibadetleri nasıldı? Yoksa ehli kitaptan olan Yahudi ve Hıristiyanlar din adamlarına, bilginlerine, yöneticilerine namaz kılıp secde mi ediyorlardı? Yoksa onlar için kurban kesip adaklar mı adıyorlardı?

Gel seninle bu sorunun cevabını en yetkili kişiye soralım

ne dersin? Allah'ın Resulü'ne… Gidelim onun yanına… Ben eminim ki bu konuda bize çok güzel şeyler anlatacaktır âlemlere rahmet olarak gönderilen o Nebi. Ancak önce Allah-u Teâlâ'nın bizlere şifa olarak indirdiği kitabından bir ayeti hatırlayalım hemen. O şöyle buyurur:

"Onlar, Allah'tan başka bilginlerini ve rahiplerini de kendilerine Rab edindiler, Meryem oğlu Mesih'i de. Oysa onlar bir olan Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur. O, müşriklerin ortak koştuğu şeylerden de münezzehtir." (9 Tevbe/31)

Allah Resulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir gün bu ayeti okur. O sırada karşısında Tayy kabilesinden, cömertliği ile meşhur Adiy bin Hatem vardır. Kendisi Hıristiyan'dır. Ve o esnada boynunda haç takılıdır. Ayeti duyunca itiraz edercesine söze girer ve der ki:

"Biz din adamlarımıza ibadet etmedik ki! Onları rab edinmedik ki…"

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ise şöyle cevap verir:

"Sizin din adamlarınız Allah'ın haram kıldıklarını helalleştirdi. Allah'ın helal kıldıklarını ise haramlaştırdı. Siz de onlara itaat ettiniz. İşte sizin din adamlarınıza ibadetiniz bu şekilde olmuştur."

Subhanallah! Görüyorsun değil mi kardeşim! Allah'ın izin vermediği konularda itaat Allah'tan başkasına ibadetmiş. Allah'ın razı olmadığı konularda insanların peşinden gitmek Allah'a köleliğin yanında insanlara da köle olmakmış. Peki, nerede kaldı İslam? Hani İslam sadece yerlerin ve göklerin rabbine kölelik yapmaktı? Sadece O'nun emirlerine bağlı kalmak, O'nun sözlerine itaat etmekti!

Görmüyor musun kendilerini Allah'ın en sevgili kulları olarak isimlendiren Yahudi ve Hıristiyanlar alimlerine, din adamlarına, yöneticilerine Allah'ın izin vermediği konularda itaat edip uydukları için "Kafir" ve "Müşrik" ismini almışlardır. Allah onların bu amellerini "Yöneticilerine ibadet etmek" olarak isimlendirmiştir.

Peki, kardeşim şimdi düşünelim! Biz kime ibadet ediyoruz. Evet namaz, oruç, hac, zekat gibi ferdi ibadetlerde Allah'a ibadet ediyor O'na kölelikte bulunuyoruz. Ya sosyal yaşamımızla ilgili konularda kimlerin emirlerine boyun eğiyoruz. Allah-u Tealâ bizlere hayatımızın her alanında uymamız gereken bir kitap (anayasa) indirmişken bizler kısa bir süre önce yeni kitaplar (anayasalar, kanunlar) hazırlamaları için bizleri idare edenlere tam bir yetki vermedik mi? Onlar bizlerden aldığı bu yetki ile parlamento denilen kurumda Allah'ın yasakladığı amelleri serbestleştirmiyorlar mı? Onlar bizlerin vekilleri olarak millet meclisi denilen kurumda Allah'ın emirlerini yasaklamıyorlar mı?

Bil ki Allah'ın razı olmadığı tek bir konuda dahi beşere itaat etmek, ona ibadet etmek demektir. Ne kadar Müslüman olduğunu iddia edersen et, ne kadar namaz kılarsan kıl, kaç kere hacca gidersen git Allah'ın izin vermediği tek bir konuda dahi Allah'ın dışında kanun koyuculara itaat edersen, onlara uyarsan Allah'a şirk koşmuş olursun ve "Müşrik" ismini alırsın. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"Eğer onlara uyarsanız şüphesiz siz de Allah'a ortak koşanlardan olursunuz." (6 Enam/121)

Sevgili kardeşim! Allah bizlere ve sana merhamet etsin. Bizleri hidayetinden ayırmasın, Ayaklarımızı sabit kılsın. Burada sana Rabbimizin bize hayat rehberi olarak gönderdiği kitabımızdan bir ayet okumak istiyorum. Göklerin ve yerin mülkü

kendisine ait olan Rabbimiz şöyle buyuruyor:

"Dinde zorlama yoktur. Çünkü doğruluk, sapıklıktan ayırd edilmiştir. Artık her kim tâğutu inkâr edip Allah'a inanırsa sağlam bir kulpa yapışmıştır ki o hiçbir zaman kopmaz. Allah, her şeyi işitir ve bilir." (2 Bakara/256)

"Kim tağutu inkâr ederse" Buradaki "tağut" kelimesi dikkatini çekmiştir. Tağut... Yani Allah'ın yasaları dururken kendi yasalarını kendisi yapıp bu yasalara kendisi tabi olduğu gibi başkalarını da uymaya zorlayan ve bu şekilde haddi aşan kurum, kuruluş, devlet, nefis, şeytan adı altında her şey tağut kelimesinin bünyesinde yerini alır.

Kesinlikle hiçbir şekilde kopması söz konusu olmayan kulpa sarılman için öncelikle yapman gereken hayatından tüm tağutları çıkarmandır. Zira ayette de göreceğin üzere tağutu reddetmek sağlam kulpa tutunabilmenin ilk şartıdır. Daha sonra ise Allah'a iman etmen lazım. İşte bu ayet tevhid kelimesi La İlahe İllallah'ın en güzel açılımıdır.

"*La İlahe*" diyerek reddedersin "*İllallah*" diyerek de kabul... "*La*" hayır demektir. Yani Allah dışındaki tüm ilahların varlığına, yasalarına hayır! "*İllallah*" yani Allah'ın ilahlığına, koyduğu yasalara ise evet! Önce red, sonra kabul! Önce inkâr, sonra iman! Önce isyan, sonra itaat!

İstersen şimdi de yaşadığımız topraklarda neler tağuttur? Hangi ameller bizi asla affedilemeyecek olan şirk günahının içine sokacak amellerdir? Dünün Lat'ının, Menat'ının, Uzza'sının yerine Allah dışında sahte ilahlar bugün neler olmuştur? Bunlara bakalım inşallah.

Dikkat edersen yukarıda "tağut" kelimesi hakkında genel bir tanım yapmama karşılık burada özellikle yaşadığımız şu toplumun tağutlarından bahsetmek istiyorum. Çünkü Allah Rasulü'nün davet metodunda bu vardı. Açık bir tebliğ... Nitekim

Allah'ın istediği de buydu. Bu sebeple putların ismini açıkça söylüyor, Allah'a şirk koşan insanlara açıkça "*Ey kâfirler!*" diye hitap edebiliyordu. Hatta bu emir "*De ki*" şeklinde Allah tarafından farz kılınıyordu. O halde bizler de bugünün putlarını ve tağutlarını açıkça zikretmeliyiz ki tebliğimiz hedefine ulaşsın.

Evet, bildiğin gibi bugün demokrasi adı altında İslam dışı bir din anlayışı var yaşadığımız ülkede. Yani Hakkın ne dediğinin hiçbir önemi olmadan halkın ne dediğini önemseyen çoğulculuk anlayışı! Hâlbuki yazımızın başından beri anlattığımız "Hâkimiyet" hakkı ancak ve ancak Allah'ın hakkıyken bu hak üç beş yılda bir yapılan seçimlerle Allah'tan alınıp seçilen parlamenterlere veriliyor. Ve yine Allah'ın kitabına göre zina, içki, faiz, yetim malı yemek, kumar bunların hepsi haram kılınmışken demokrasi dininin kutsal kitabında bunların hepsi helal kılınıyor. Hatta helal kılındığı gibi bu haram amellerin daha kolay yapılabilmesi için şartlar da sağlanıyor.

Nasıl mı? İçki fabrikalarına bizzat devletler tarafından ruhsat verilmiş, içki üretim ve tüketimi devlet güvencesinde devam etmektedir.

Fuhuş yuvaları olan genelevler devlet korumasında devlet kurumu gibi işlemektedir.

Yine kumarhaneler hakeza aynı şekilde...

Allah'ın faiz yiyen kimsenin şeytan çarpmış gibi kalkacağını söylediği haram para, bugün birçok insanın canını yakmasına rağmen zenginlerin elinde bankalar vasıtasıyla dönüp durmaktadır. Ve daha nice nice örnekler.

İşte Allah'ın helallerini haram, haramlarını helal kıldıkları, Allah'ın kitabı dururken kendi kitaplarını yazarak yeni bir din çıkardıkları, hâkimiyet yalnızca Allah'ın hakkıyken bunu Allah'tan alıp parlamenterlere verdikleri, en kısa ve net ifadeyle iman etmenin esası olan "La İlahe İllallah Muhammedun

Rasulullah" cümlesinden razı olmadıkları için şu an ki devlet bir tağuttur. Bu tağuta gerek dolaylı yoldan, gerekse direk destek verenler de bu tağutun neferleridir. Ve yine hangi niyetle olursa olsun yukarıda saydığım özellikleri üzerinde taşıyan herkes tağut kavramının içine girdiğinden dolayı Allah'ın asla affetmeyeceği, kişiyi ebediyen Cehennem ehlinden kılacağı şirk amelini işlemiş olur.

O halde yapman gereken ilk şey yukarıda da belirttiğim gibi öncelikle tüm tağutları reddetmendir. Yani öncelikle Allah'a şirk koşmayı bir an önce terk etmen gerekir. Önce tüm şirk günahlarından arınmakla işe başlamalısın. Önce batıla nefret sonra Rabb'e muhabbet!

Sonuç olarak tek başına "La ilahe" demeyi unutup "İllallah'ı" tesbih edinmiş insanlar nasıl helak olmuşsa "La ilahe" dedikleri halde illallah'ı unutanlar da helaki beklesinler. Çünkü Kelime-i Tevhid bir bütündür parçalanamaz.

Evet kardeşim! Bu Kelime-i Tevhid öyle bir söz ki bu sözün anlaşılıp hayata geçirilmesi demek, tüm sıkıntıların bitmesi demektir. Çünkü bu söz dünya günlerinde kişiyi sıkıntıdan kurtardığı gibi, ahiret gününde de belaların en büyüğü olan Cehennemden kurtaracaktır hiç şüphen olmasın.

"İnsan, sadece bir sözle belaların en büyüğü olan Cehennemden nasıl kurtulabilir ki?" şeklinde kalbine gelen şüpheyi, sözünde asla yalan olmayan Allah Resulü'nün diliyle giderelim. O şöyle buyurur: "Allah kıyamet gününde ümmetimden bir kişiyi herkesin önünde ayırıp o kişi aleyhinde doksan dokuz dosya açacaktır.

Her bir dosyanın boyu gözün görebildiği mesafe kadar olacaktır. Sonra kendisine şöyle soracaktır: "Bunlardan bir şeyi reddediyor musun? Amel muhafızım kâtip melekler sana haksızlık yapmışlar mıdır?"

O kimse "Hayır ya Rabbi!" diye cevap verecektir. Sonra "Herhangi bir özrün var mı?" buyuracak o kimse "Hayır ya Rabbi!" diye cevap verecektir. Bunun üzerine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuracak: "Evet yanımızda sana ait makbul bir amelin vardır ve bugün sana asla haksızlık edilmeyecektir."

Üzerinde "Ben şehâdet ederim ki Allah'tan başka gerçek ilah yoktur. Muhammed de O'nun kulu ve Rasûlüdür" yazılı bir kağıt parçası çıkarılacak ve Allah "Kendi tartını kendin yap" buyuracaktır.

O kişi de diyecek ki: "Ya Rabbi! Bu tek kâğıt parçası ve bu dosyalar! Nasıl olacak bu tartı işi?"

Allah-u Tealâ şöyle buyuracak: "Bugün sana asla zulmedilmeyecek..."

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* buyurdu ki: "Günah sicilleri bir kefeye konulacak, üzerinde "La İlahe İllallah Muhammedun Rasulullah" yazılı kâğıt parçası da bir kefeye konulacak. Sicillerin konulduğu kefe yukarı kalkacak kâğıt parçası ağır çekecektir. Allah'ın ismi yanında hiçbir şey ağır basamaz."

Tüm hataların bir tarafa, bütün ilahları reddederek söylediğin şehadet sözü bir tarafa konduğunda senin şehadetin ağır basacak ve sen Allah'ın sana acımasıyla Cennetin en güzel yerine dâhil edileceksin. Fakat kardeşim burada sana hatırlatmam gereken çok önemli bir ayet var. Şimdi o ayetin üzerinde tefekkür edelim beraberce! Nisa suresi 116. ayette Rabbimiz buyurmuş ki:

"Şüphesiz Allah kendisine ortak koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında dilediğini bağışlar. Allah'a ortak koşan, muhakkak ki derin bir sapıklığa düşmüştür." (4 Nisa/116)

Burada özellikle dikkatimizi çeken kısım, Allah'ın diledi-

ği takdirde bütün günahları bağışlayabileceği ancak “Şirk” günahını asla bağışlamayacağıdır.

Evet kardeşim! Gördüğün gibi Rabbimiz iman ettikten sonra “La İlahe İllallah” sözünün gereğini yerine getiren müminlerin günahlarını bir çırpıda affedebilecek kadar merhametlidir. Ancak kendisine şirk koşan kimsenin de ne yaparsa yapsın hangi güzel iş üzere bulunursa bulunsun yaptığı tüm amellerin karşılığını kendisine dünyada verecek ancak ahiret ekini olarak kendisine azaptan başka bir şey biçmeyecek kadar da adaletlidir.

Beni anlıyorsun değil mi? Allah, iman ettikten sonra ne işlersen işle her türlü günahını dilerse affetmeye hazır. Ancak sadece ve sadece “Şirk” günahı müstesna... Peki, şirk günahının kefareti olacak, şirk günahını ortadan kaldıracak yegâne unsur nedir? “La İlahe İllallah” tevhid kelimesini söylemendir.

Ben bu şekilde deyince “Bu muydu o cümle? Ben de bilmediğim uzunca bir dua öğreteceksin zannetmiştim. İş bu cümledeyse ben zaten bu cümleyi biliyorum” der gibi içini rahatlatan bir ifade hissettim şimdi yüzünde!

Sence uğruna Cennet vaat edilen Cemal seyredilen bir kelime bu kadar basit olabilir mi? Ücreti bu derece kıymetli olan bir malın ödenecek diyeti sadece bilivermek ya da söyleyivermekten ibaret olabilir mi?

Hayır, değil mi? Bu kadar ucuz olamaz bu malın bedeli! Allah bu cümleyi diliyle söyleyen bir kimseden neler bekliyor, ondan bu cümlenin gereği olarak ne yapmasını istiyor acaba? Bu cümle için 23 yıl durmaksızın çalışan Peygamberimizin hayatını öğrenerek bu sorularımıza cevap bulabiliriz ancak.

Evet, bizim için en güzel örnek olan Peygamberimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’i, onun bu cümle uğruna kıyasıya

verdiği mücadeleyi tanımadıkça biz asla bu cümlenin bedel olarak bizden ne istediğini kavrayamayız.

Ve yine her fırsatta tevhid kelimesine düşmanlık yapan, Allah Resulü'nün önüne her türlü engellerle çıkan, Âdem *(aleyhisselam)* ile başlayıp kıyamete kadar da sürecek olan İblis ve yarenlerinin, Allah ve dostlarıyla olan mücadelesini çok iyi anlamadıkça, bu cümlenin bedel olarak bizden ne istediğini kavrayamayız.

Taşlar için de elmasın değeri neyse insanlar içinde de Muhammed *(aleyhisselam)*'ın değeri odur, belki de teşbih bile basit kalmıştır bu durum karşısında... Çünkü o, bildiğimiz ve bilmediğimiz âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir.

Ama bir yönüyle de beşerdir işte! Niye? Sana en güzel örnek olsun diye! Bir melek olsaydı nasıl ulaşacaktın? Ya da insanüstü bir varlık olsaydı nasıl kavuşacaktın? O halde Rasulullah'ın örnek hayatına bir nebze bakmaya ne dersin?

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kırk yaşına gelmiştir. Kırk yıl geride kalmış ve yaşanası yirmi küsur yıl kalmıştır. Çile, Allah Resulü'nün hayatına bundan sonra konuk olmuştur. Çünkü asıl tevhid mücadelesi bundan sonra başlamıştır.

Peygamberimizin kırk yıllık ömrü şirk içinde mi geçti peki? Asla! Farkında olduğu bir Tevhid inancı olsa da bunu nasıl dillendireceğini ve delillendire-ceğini bilemiyordu. Kuran'ın ifadesiyle yolunu şaşırmış bir vaziyette çok zor durumlar içinde kalmıştı. Toplum ise bu kırk yılda Allah Resulü'nün yaşadığı tevhidin zıddı bir şirkin içindeydi. Bunca ayrılığın içinde Tevhidi ona yaşatan tek İlah'a hamdolsun!

Bu toplumun içinde vahdeti fark edip "Ey bu kâinatın yaratıcısı! Senin varlığının farkındayım! Ancak sana nasıl ibadet edileceğini bilmiyorum. Bilseydim hiç durmaz o şekilde ibadet ederdim" diyerek tevhidini dile getiren birkaç muvahhid de

vardı. O gün için toplumun büyük bir çoğunluğu müşriklerden oluştuğu halde Allah Resulü bu çokluğun içindeki azlığa rağmen hiçbir zaman şirk günahının içinde olmadı! Ne peygamberlikten önce ne de sonra! Fakat peygamberlik öncesi yaşadığı tevhidi ve imanı sadece kendisinde kalmıştı. Bu sebeple "*Dile getiremediği şahitliğin*" hiç kimseye bir zararı da olmadı. Çünkü bu tevhidi haykıracak "Sizin ilahınız bir tek ilahtır" dedirtecek ne bilgiye dayanan bir delili, ne de bunu dile getirmesi için sarsılmaz kuvvete dayanan bir gücü vardı.

Bu kırk yıl içinde merhametli, güvenilir, sevilen şahsiyete düşmanlık besleyen bir tek kişi bile yokken şahitliğini dile getirme adına "La İlahe İllallah" diye haykırmasından sonra tüm Arapların kendisine düşman kesilivermesi ne ile açıklanabilirdi ki? Üstelik kendisine "Muhammed-ul Emin" ismini layık gören kavmi onu yalanlamış, ona düşman kesilmişti. Bu insanları Muhammed-ul Emin'e düşman yapan da neydi? Cennetin anahtarı "La İlahe İllallah" kelimesinden başkası değildi desem şaşırırsın değil mi "Bu ne iş?" diye! Belki de dersin ki "İnsanları Cennete davet edeceksin ve sırf bu davetin sebebiyle Cennete davet ettiğin bu insanların düşmanlıklarını kazanacaksın, olur iş değil..."

Evet kardeşim! Allah Resulü "*La İlahe İllallah*" deyin ve kurtulun, Cennet sizin olsun" deyip Cennetin kapılarını açarken karşısındaki insanların büyük bir kısmı "Hayır! Biz illaki Cehennem isteriz" deyip ayak direterek Cehennemin kapılarını açıyorlardı. Allah Resulü insanları Cennete, kurtuluşa davet ederken insanlar ateşe girmek için çırpınıyor, etraflarında bulunan insanlara da Cehennem davetiyesi çıkarıyorlardı.

Ve kavminin arasında çok zorlu günler geçirmişti Peygamberimiz. Ancak o çok iyi biliyordu ki Cehennem bu yaşadığı zorluklardan çok ama çok daha zordu. Bu yüzden yapılan işkencelerin hiç birisine aldırmadan yoluna devam etti. Bu dave-

tin önüne zorla, işkenceyle geçemeyeceklerini anlayan Allah düşmanları bu sefer uzlaşma yoluyla davetin önünü kesmeye çalıştılar. Bugün içinde yaşadığımız toplumun en çabuk ve en gafilâne düştükleri tuzak da bu olsa gerek ki biz bunu şeytanın sağdan yaklaşması olarak isimlendireceğiz.

Dikkat et kardeşim! Belki de şeytanın bir insana yaklaşabileceği en tehlikeli yön sağdır. Neden? Sağdan yaklaştığı zaman batılı hak elbisesi içinde gösterir. Kişi hak üzere olduğunu zannederken aslında batılın içine gömülmüştür fakat farkında olmaz. Çünkü şeytan hakkı batıl, batılı da hak olarak göstermiştir. Düşün bir kere. Kanser hastalığına tutulmuş bir insanın kendisini hiç olmadığı kadar sağlıklı hissetmesi ne acı değil mi? Ve sapıklık üzere, küfür dolu bir hayatın içinde olduğu, her gün Cehenneme bir adım daha yaklaştığı halde, kişinin kendisini Cennetlik zannedip boş kuruntularla oyalanması da ne kötü! Hele bir de kıyamet gününde Cennet umut ederken Cehenneme odun olmak ne yürek yakıcı bir azab... Allah seni ve bizi korusun!

Bu sebeple kardeşim, buradan sonra anlatacaklarımı dikkatli bir şekilde dinlemeni istiyorum.

Evet! Mekkeli müşrikler, uzlaşma teklifleri için Allah Resulü'nün kapısındadırlar. Teklif çok açık ve net ortaya konulmuştur. Bir insanın kolay kolay hayır diyemeyeceği bir teklif vardır ortada. Der ki müşrikler:

"Ey Muhammed! Gel aramızı bulalım. Bu kadar düşmanlık yetsin, akan kanlar dursun. Kavmimiz arasında eskiden olduğu gibi barış ve güven hâkim olsun. Kardeşin kardeşe olan kini bitsin. Bugün buraya ne istersen vermeye geldik. Eğer efendilik istiyorsan gel seni Mekke'nin efendisi yapalım, büyüğümüz küçüğümüz sana itaatte kusur etmesin. Eğer istediğin mal, mülkse seni servete boğalım. Mekke'nin en zengini sen ol!

Eğer derdin güzel bir kadınsa seni Mekke'nin en soylu ve en güzel kadınıyla evlendirelim. Yok bunlar değil de senin derdin hastalıksa gel seni en ünlü hekimlere tedavi ettirelim. Ama ne olur, kavminin arasına ektiğin bu ayrılık tohumlarını yok et. Hatta seninle bir anlaşma yapıp aramızı bulalım. Bir yıl sen bizim ilahlarımıza kulluk et, bir yıl da biz senin ilahına. Olur ki bizim ilahlarımızda bir hayır varsa sen istifade etmiş olursun, senin ilahında bir hayır varsa da bizler istifade etmiş oluruz. Ama ne olursa olsun bitsin artık bu düşmanlık!"

Allah Resulü metanet içinde yapılan teklifleri dinlemiş ve demiştir ki: "Bu kadar şeye gerek yok. Benim sizden istediğim tek bir kelimeyi söylemeniz ve kurtulmanızdır."

Peygamberimizin tüm bu yaptıkları teklifler karşısında sadece bir kelime istemesi ve bu azılı Mekke müşriklerini bu bir tek kelimeye davet etmesi onları oldukça şaşırtmıştı. Derler ki: "Değil bir kelime, bin kelime söyleyelim, yeter ki sen bu davadan vazgeç!"

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Lailahe illallah Muhemmedun Rasulullah deyin ve kurtulun" deyince müşrikler bu kelimenin tesiriyle tüm düşmanlık ve kinleriyle o meclisi terk etmişlerdi. Fakat aynı tekliflerle birkaç kez daha gelmişler, en sonunda Allah Resulü'nün "Bir elime güneşi bir elime ayı verseniz ben bu davadan vazgeçmem" şeklindeki kesin tavrı ve yedi kat semadan gelen "*De ki: Ey kâfirler! Ben sizin ibadet ettiklerinize ibadet etmem...*" hitabıyla uzlaşma teklifleri yerin dibine batırılmıştı.

Evet kardeşim! Gördüğün gibi olay çok açık ve net ortada! Bu bölümde Allah Resulü'nün verdiği cevapla, bugün İslamı hâkim kılmak adına şirk düzenleri içinde yerlerini alan, üstelik bunu da din adına yapan bazı şaşkınların durumlarını kıyas ederek sana anlatmak istiyorum.

Bugün en çok ortalıkta dolaşan sözler şu şekildedir. Mutlaka kulağına gelen sözlerdir bunlar:

"Bırakalım da meydan onlara mı kalsın?"

"Sen okuma ben okuma, kim doktor, mühendis, öğretmen olacak? Çocuklarımızı bir solcunun eline mi bırakmak iyi yoksa namazlı abdestli birinin eline mi?"

"Ne yapalım, biz kötünün içinde iyisini seçmek zorundayız."

"Bugün eğer İslamı hâkim kılmak istiyorsak önce yönetimi ele geçirmek zorundayız. Zaten yönetimi ele geçirdik mi, gerisi kolay... Allah'ın izniyle (!) Allah'ın yasalarına uygun bir yasa çıkarabileceğizdir."

"Bu kadar aşırı gitmek doğru değil. Üstelik namaza karışan mı var? Bak camilerin kapısı sonuna kadar açık. Ezanlar beş vakit okunmakta. Devlet dairelerinde bile Cuma namazı için müsaade veriliyor. Dini bayramlarda tatiller sunuluyor. Bundan fazlasını istemek aşırılık!"

"O şirk, bu şirk... İyi de biz nasıl geçineceğiz. Ona kalırsa nefes almamız bile şirk."

"Devlete tağut derler. Ama yeri geldiğinde devletin her türlü imkânından yaralanmaya kalkarlar. Madem devlet tağut, o halde hastanesinden, postanesinden, belediyesinden, suyundan da yaralanmayın."

Ve daha nice nice duyabileceğin cümleler ki bunlar şeytanın vahyinden başka bir şey değil güzel kardeşim. Öncelikle tüm bu sözler Kuran'a göre yapılan bir imandan ziyade, atalardan görme, kulaktan duyma ya da akıl ve mantık ölçülerinde oluşturulmuş bir dine göre yapılan imandan dolayı sarf ediliyor. İman ederken Kuran ve sünnete danışarak ortaya konulmuş bir iman elbette tüm bu cümlelerden uzak bir iman olacak-

tır. Çünkü Kur'an ve sünneti hakkıyla bilen bir insanın ağzından bu lafların dökülmesi söz konusu bile edilemez.

Bir de burada hemen şunu belirteyim ki, bu cümleler bazen kasıtlı bir şekilde sırf insanların zihnini bulandırmak için söylenirken bazen de sırf iyi niyetler taşıyarak söylenmekte. Ancak şurası bir gerçek ki hangi niyet taşınarak söylenirse söylensin bu cümleler Allah'ın gazabını çekecek cümlelerdir. Ve hiçbir zaman unutulmamalıdır ki, taşınılan kötü niyetle yapılan iyi bir amel fasit olabilirken, iyi niyet taşıyarak yapılan fasit bir amel salih olmaz.

Rabbim niyetinde halis, amelinde salih olan kullarından eylesin seni ve bizi. Âmin!

Bak sevgili kardeşim! Allahu Tealâ şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygambere de itaat edin ve sizden olan emir sahibine de... Eğer herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz Allah'a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız onu Allah ve Resulüne arz edin. Bu, daha iyidir ve sonuç bakımından da daha güzeldir." (4 Nisa/59)

Bu ayet bize diyor ki kardeşim, bir sorunla karşılaşırsanız onu direk Allah ve Rasulüne yani Kuran'a ve sünnete götürün. Bir de Kur'an ve sünnetle yol bulmaya çalışan idarecilere. Şimdi hayatımızı bir gözden geçirelim. Bizler yani iman iddiasında bulunan Müslümanlar gerçekten bu ayeti yaşıyor muyuz?

Hayatımızda karşılaştığımız problemlerin çözümü için Kuran'ın huzuruna oturup *"Ey Yüce Kur'an! Benim böyle böyle bir derdim var, bunun çözümü nedir?"* diyerek problemimize çözüm aradık mı? Ya da Allah Resulü sanki aramızdaymış gibi kapısını çalıp *"Ey Allahın Resulü! Benim derdime sunacağın şifa reçetesini almaya geldim"* dediğimiz oldu mu? Yoksa bizler hep çözümü direk kaynağından almayı bırakıp başka başka kapılara mı yöneldik?

Bilirsin bedenin hastalıkları olduğu gibi kalbin de hastalıkları vardır. Bedenin hastalığına şifa bulmak için tabibe gidersin ve şifa vesilesi olarak doktor sana bir reçete yazar. Reçeteyi alır hemen eczaneye koşarsın. Eczacı sana ilaçları verir neyi ne zaman kullanacağını tarif edip ilaçların üzerine yazar ve sen vakti geldiğinde ilaçları kullanmaya başlar böylece Allah'ın izniyle şifa bulursun.

Peki neden reçeteyi alıp dönüp dünüp okuyarak şifa bulmaya çalışmazsın. Ya da reçeteyi alıp üzerine asarak ondan şifa ummazsın? O halde kalp ve beden hastalıklarına şifa olacak olan reçete Kuran'a yapılmış bir haksızlık yok mu ortada? Evet var. İnsan eliyle yazılmış bir reçetede yazan ilaçları kullanmadan şifa olmayacağını bilen sen, niçin ölülere değil de dirilere inmiş bir kitabın sadece Arapçasını okuyarak şifa umarsın? Bu Kuran'a karşı yapılmış bir zulüm değil midir?

Bil ki kalbi ve bedeni hastalıklarımıza şifa sunacak olan doktor "Şafî" ismiyle Rabbimizdir. Yazdırdığı reçete gönüllerin kendisiyle tatmin olacağı zikir olan Kuran'dır. Bu Kuran'ı bizlere öğretecek, neyi nasıl yapacağımızı bize gösterecek eczacımız da Allah Resulüdür.

Peki ama bizler elimizde böylesi kıymetli şifa kaynağı varken bu kaynaktan uzak kaldık. Niye? Çünkü bizlere hep *"Siz bu kitabı anlayamazsınız. Bu kitabı ancak hocalar, alimler anlar. Siz kim bu kitabı anlamak kim*?" dediler değil mi? Hatta korkuttular bu kitapla bizi. Çocukları "Allah yakar" diye korkuttukları gibi korkuttular. *"Kuran çarpsın"* dediler. Hayır, kardeşim elektrik çarpar ama Kur'an kendisine samimi bir kalple gelen insanları çarpmaz. Evet çarpar ama bu çarpış öldürücü değil hayata döndürücü bir çarpıştır. Kendine getirmek adına... Bu da inan bana hiç acı vermez. Aksine acıları dindirir.

Eğer bu kitap anlaşılmayacak bir kitapsa ne diye Rabbi-

miz kitabının birçok yerinde *"Bu kitabın ayetleri apaçıktır"* diye buyurmuştur ki? Bak mesela Duhan Suresi'nin 2. ayetinde Rabbimiz Kuran'ın hangi özelliğiyle beraber yemin etmiştir:

"Hâ, mîm. O apaçık Kitab'a andolsun ki biz onu gerçekten mübarek bir gecede indirdik. Çünkü biz onunla insanları uyarmaktayız." (44 Duhan/1-3)

Ya hâşâ Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yalan söylüyor ki asla! Ya da bu insanlar yalanı kendilerine tesbih edinmişler. Gördüğün gibi kardeşim Kur'an apaçık. Hiçbir gizli kapalı tarafı yok! Ancak biliyorsun ki dereler kapasitesince su taşırır. Kuran'dan da herkes nasibine düşen payı alır. Ancak okumak arttıkça anlayış da artar.

Ve yine ne dediler bize *"Durmayın okuyun Kuran'ı!"* Ama nasıl? Hep Arapçasından, anlamadan, idrak etmeden... Zaten şeytanın günlük surelerini okuyan, Cuma günleri Yasin, Tebareke, Amme Surelerini okuyan ve bu okuduklarından hiçbir şeyi hayatlarına geçirmeyen hacı amcalarla, hacı teyzelerle bir sorunu yok ki! Hatta bizzat kendisi teşvik eder onları Kur'an okumaları için! Okudukça okumasını sağlar. Yeter ki anlamadan okusun da günde ne kadar okursa okusun farketmez. Peki *"Anlaşılmadan okunan Kuran'da hayır yoktur"* buyurmuyor mu Rasulullah? Evet... Allah Resulü şüphesiz doğru söyledi. Anlaşılmadan okunan Kur'an ne kazandırır insana bir düşünsene kardeşim?

Bil ki kardeşim Kur'an senin için bir kılavuzdur. Bir hidayet rehberidir. Senin bu dünyada nasıl yaşaman gerektiğini, ebedi saadete kavuşmak için neler yapman gerektiğini öğreten bir kılavuz ve bir rehberdir.

Kur'an için ne diyorum biliyor musun? Vedud olan yani en çok seven ve en çok sevilmeye layık olan en sevgiliden gelen muhteşem bir mektup. Düşün şimdi! Çok sevdiğin, görmeyince

özlediğin, sesini duymayınca hasreti içini yakan bir dostun var. Ve bu dost sana bir mektup göndermiş. Mektup sana ulaşınca zarfı yırtarcasına heyecanla açar direk içindekileri okumaya koyulmaz mısın? Elbette! Peki dostun bu mektubu diğer mektuplardan farklı olarak İngilizce kaleme alsa ve sen de İngilizce bilmesen! En azından belki anlar mıyım diye birkaç kere göz gezdirirsin, anlamak için çaba sarf eder, acaba birkaç kelimesiyle de olsa hasretimi dindirebilir miyim diye düşünürsün değil mi? Peki sonra ne yaparsın? Nasılsa anlayamıyorum diyerek bir kenara mı atarsın bu mektubu? Yoksa ne kadar uzaklıkta olursa olsun, hemen bir tercüman bulup mektubu tercüme ettirdikten sonra dostunun sana sevgisiyle yolladığı mektuba sevginle karşılık mı verirsin?

Tabii ki hemen bir tercüman bulur, mektubu tercüme ettirir ve sen de sevgini içine koyacağın başka bir mektupla karşılık verirsin. Bu ne kadar külfetli olursa olsun böyle yaparsın.

Peki kardeşim! Âlemlerin Rabbi olan, kalbinin tek sahibi, hayatına hükmetmeye yetkili, yaratan ve yaşatan, tüm dostlar terk ettiği halde terk etmeyen, düşünce elinden tutup kaldıran hatta üzerini silkeleyip tozunu toprağını temizler gibi seni günahlarından arındıran en yüce dosttan gelen Kur'an mektubunu "Bu Arapça, ben bunu nasıl anlayayım" diyerek bir kenara kaldırabilirsin ki? Sevdiğin kardeşinin değeri kadar değeri yok mu seni yaşatanın? "Elbette var" dediğini duyuyorum. O halde sana kutlu bir peygamberin diliyle ulaşan bu kitaba gereğinden daha çok değer ver! Çünkü bu kitap senin şefaatçin veya şikâyetçin olacak. Anlıyorsun değil mi? Ve sen bu kitaptan hesaba çekileceksin. Rabbimiz bunu bizzat Kuran'da kendisi ifade etmiş. Hesaba çekileceksiniz sorumlusunuz diye!

Öyleyse durma! Hemen şimdi eline alacağın bir mealden başla okumaya... Nasıl okursan oku! İster aç baştan başla okumaya, istersen sondan... İstersen nasıl inmişse, hangi sıraya

göre inmişse öylece oku. İster günlük bir cüz anlamını oku, istersen bir sure meali ya da bir ayet meali... Ama mutlaka oku! Çünkü unutma Allah Resulüne ilk gelen vahiy Rabbinden "Oku" olmuştu. Dikkat et bak! Namaz kıl değil, oruç tut, değil "Oku!" Anladın değil mi? Tabiî ki bu demek değil ki, namaz kılma, oruç tutma... Elbette namaz da kıl, oruç da tut ama mutlaka oku, okumamazlık etme! Çünkü okumayınca azar insan.

Her an yanında bir uyaran olsun istersin değil mi? Tam sen hataya düşecekken elinden tutan bir dost bulunsun istersin. İşte sana dost, dostun sözü. Öyleyse daha ne duruyorsun? Haydi, sevgiliden gelen mektubu okumaya, anlamaya ve yaşamaya... Fakat şunu hiçbir zaman unutma, okumaya başlarken mutlaka kovulmuş şeytandan Allah'a sığın. Niye mi? Çünkü bak Rabbimiz ne diyor?

"Şimdi Kur'ân okumak istediğin zaman önce o kovulmuş şeytandan Allah'a sığın." (16 Nahl/98)

Çünkü sen Kur'an okumaya başladığında şeytan ne vesveseler sokacak kalbine? "Sen nasıl anlayacaksın bu kitabı" diyecek, "Yanlış anlarsan dinden çıkarsın" diyecek, "Daha senin o kitabı anlaman için kaç fırın ekmek yemen gerek" diyecek... Ve daha neler neler... Zannetme ki Kur'an okurken şeytan sana yanaşmayacak. Aksine asıl Kur'an okurken yanaşacak. Hele hele bir de anlamak için meal almışsan eline artık tabiri caizse şeytan kuduracak. Çünkü şeytan daha önce de dediğim gibi anlaşılmadan okunan Kuran'dan dolayı bir rahatsızlık duymaz. Beş vakit camisine gidip anlamadan Kuran'ını okuyan, bunun yanında da dünyasından zerre kadar taviz vermeyen hacı amcayı ne yapsın ki şeytan? Bu hacı amcanın kime ne zararı var ki şeytana olsun. Ancak aynı hacı amca yaşlılığını bahane etmez de "Bunca yıl Kuran'ın hep Arapçasını okudum ancak bu kitap bana ne diyor" der de anlamıyla birlikte okur ve Kuran'ı hayatına geçirirse işte o zaman şeytan öfkesinden çatlar.

İstersen bu konuyu daha iyi anlamak için beraberce bir seyahate çıkalım seninle! Bir şoförümüz olsa ve bir kafileyle beraber bir yolculuğa çıkarsa bizi. Yolda giderken bilirsin yol tabelaları çıkar karşısına şoförlerin. Bizim de bir tabela çıksa karşımıza ve o tabelada “Dikkat 15 km sonra uçurum var, uçabilirsiniz!” yazan bir uyarı cümlesi olsa...

Şoförümüz dursa dikkatli bir şekilde yazıyı okusa okusa okusa... Hatta biz yolculara dönüp “Bakın çok kıymetli bir tabela, siz de okuyun!” diyerek bizi de okumaya teşvik etse. Bizler de okusak, dönsek dönsek okusak hatta tabeladaki yazıyı ezberlesek? Ve hatta şoförümüz bir hayırlı hizmette daha bulunup yazısı silinmeye yüz tutmuş olan tabelamızı değiştirse. Eski tabelanın yerine yaldızlı, süslü püslü, daha dikkat çekici bir tabela koysa yazıyı hiç değiştirmeden... Tüm bu yapılanlardan sonra artık bize ve şoförümüze düşen nedir? Tabelada yazana uymak, o yolda ilerlemeyi durdurmak ve bir adım dahi atmamak...

Peki tabelanın hafızı olan bizler, tabelada ne yazdığını anlamasak ya da anladığımız halde yazılanları ciddiye almasak ve hayatımıza aktarmasak ve yol boyunca ilerlemeye devam etsek... Fakat Allah bizim karşımıza bu tabelaya rağmen bir de yolda uyarıcı çıkarsa. Bu uyarıcı bizi durdursa “Kardeşim hayırdır? Nereye böyle?” diye sorsa. Şoförümüz de gayet kendisinden emin, hayatından memnun bir vaziyette “Bunlar benim yolcularım. Biz seyahate çıktık” dese, yoldaki uyarıcı haklı olarak sormaz mı? “Peki, yoldaki uyarı levhasını görmediniz mi?” diye! Şoförümüz de kurula kurula “Görmez olur muyuz? Gördük, okuduk hatta biz o levhanın hafızı olduk, ezberledik. Bir de yaptığımız hayrı uçurmak gibi olmasın ama biz o levhanın yerine daha dikkat çekici, daha güzel bir de levha yaptırdık” deyince adam demez mi: “Eee... Bunca iyiliği yaptınız da en

önemli olan tabelada yazan uyarı cümlesinin ne anlama geldiğini anlamadınız mı?"

Evet, aynen böyle der şaşkınlıkla değil mi? Demeye de hak sahibidir. Çünkü anlaşılmayan okumada hayır yoktur. Ne demek istediğimi çok iyi anladın ama istersen gel bir de bizim Kur'an okuyuşlarımızın üzerinde duralım bu örnekten yola çıkarak. Bizler de bugün levhaları okuyoruz hatta dönüp dönüp okuyoruz. Yasinler, Tebarekeler, Ammeler... Hatta bu surelerin çoğu ezberimizde... Bu sureler her gün bize "Dikkat Cennet, dikkat Cehennem, hesap, azap, mükâfat" diye bağırıyor. Ancak bizler ne demek istediğini anlamadığımız için Cehennemliklerin amelini işliyoruz da farkında değiliz. Ya da iyi diye yaptığımız ameller konusunda kitap bize, her an uyarıda bulunup "Kendi ellerinizle kendinizi ateşe atmayın" diye tebliğde bulunuyor da biz yine farkında değiliz. Yine bizler aynı örneğimizde geçtiği gibi yaldızlanmış mushaflar içinde Kur'anlar bastırıyoruz hayra hizmet olsun diye. Ancak yine içindeki yazanların farkında değiliz.

Evet, kardeşim bu örnekler senin Kuran'ı anlayarak okuman gerektiğini anlatan günlük hayattan seçilerek getirilmiş örnekler. Artık bundan sonra Kur'an okumak deyince onun sadece metnini okumayı anlamayacaksın inşallah. Okumak deyince Kuran'ı anlamak, yaşamak ve okuyup anlayıp yaşadığın ayetleri aktarmak şekillenecek aklında.

Ve bu kadarla da kalmayacaksın. Hayatı Kuran'ın kendisi olan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in hadisleriyle destekleyeceksin okuduğun ayetleri. Zira o bizim önümüzde canlı bir örnek olacak ayetleri anlama ve yaşama konusunda.

Bak güzel kardeşim, bu örnekle beraber hemen aklıma bir hadis geliyor. Sanki bu anlatacağım hadis, içinde yaşadığımız toplumun Kur'an ile beraberliğini tarif ediyor. Dinle inşal-

lah. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur:

"Sizin aranızda bir takım kimseler türeyecektir. Onların namazları yanında kendi namazlarınızı, oruçları yanında oruçlarınızı, onların işleri yanında kendi işlerinizi küçümseyeceksiniz. Onlar Kur'an okuyacaklar. Hâlbuki okudukları Kur'an onların boğazından öteye geçmeyecek. (Yalnız dillerinde kalacak) Nitekim onlar okun yaydan çıktığı gibi dinden çıkacaklar..."

Subhanallah... Duydun mu kardeşim? Hayatlarında namaz var, oruç var hatta yaptıkları her türlü iş mükemmel. Ancak onlar okun yaydan çıktığı gibi dinden çıkmışlar. Niye? Okudukları Kuran'ı hayat rehberi edinmedikleri için...

Tağuta isyan ayetlerini okudukları halde tağutlaştıkları, tağutu inkâr ayetlerini okudukları halde tağutun uşaklığını yaptıkları için...

"Egemenlik kayıtsız şartsız Allah'ındır" ayetini okudukları, ancak iş yasalara tâbi olmaya gelince sadece Allah'ın hakkı olan egemenliği halka verdikleri için...

"Namaz kötü ve iğrenç şeylerden alıkoyar" ayetini okudukları, ancak hemen namazın akabinde namazlarında dile getirdikleri "*Allah en büyüktür*" sözünü yalanlayarak Allah'tan başkalarını büyük kabul ettikleri için...

Kuran'da "*Vekil olarak Allah sana yeter*" ayetini okudukları halde vekil tayin etmek için üç beş yılda bir sandık başına gidip Allah'ın kitabı dururken yeni kitaplar hazırlasınlar diye vekil tayin ettikleri için...

"Allahın ayetlerini ucuz bir pahaya satmayın" ayetini okudukları halde doktor, mühendis olma merakına Allah'ın ayetlerini beş para etmez diplomalara sattıkları için...

"Bir yerlere gelmeliyiz ki İslamı hâkim kılabilelim" palavralarıyla nefislerini kandırıp bunun adına da takiyye diyerek

güya Allah yolunda canlarıyla ve mallarıyla cihad ettiklerini zannettikleri için...

"La İlahe" red ilkesi gereğince hayatlarından tüm ilahları çıkarmaları gerekirken "Biz geçmesek başa Allahsızlar geçecek" diyerek Allah'tan başka ilahlar edindikleri için...

Allahın yardımını unutarak "Müslüman zengin olmalı" hikâyelerini yazıp "Faiz de alışveriş gibidir" diyerek faiz yedikleri için...

Allah Resulü'nün hayatında geçirdiği işkence dönemlerini birer acıklı hikâye gibi minberlerde anlatıp iş çileyi omuzlayıp işkenceye geldiğinde "Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın" ayetini tevil ederek cihad meydanlarından firar ettikleri için...

"Namazını kıl, orucunu tut, zekâtını ver ancak devlet işine karışma zira dünyanın yeri ayrı, ahiretin yeri ayrı" diyerek Allah'ın hükümranlığını Yahudiler gibi göklere hapsettikleri için...

İşte kardeşim! Senin de anladığın gibi mesele birilerinin namaz kılması, oruç tutması değil. Mesele tek tek tüm fertlerin Allah'ın hâkimiyetini, namazda kabul ettikleri gibi devlet bazında yasalarda da kabul etmesi...

Mesele oruç ibadetimize karışan Allah'ın, hukuk düzenine, devlet sistemine de karışacağına iman etmek meselesi.

Kazanılan paranın kırkta birini fakirlere dağıtma konusunda söz sahibi olan Allah'ın ticaret anlayışına da karışabileceğine iman edip gereğini yapmak meselesi...

Anlıyorsun değil mi? Yarım yamalak bir din anlayışı değil Allah'ın istediği! Hayatın bir alanına karışan ama başka alanlarını ihmal eden ve karışmaya yetkisi olmayan bir Allah inancı değil Allah'ın istediği... Bütün bir hayata kendi yasalarıy-

la hükmeden, yaptığını eksiksiz yapan, kimseye hesap vermek zorunda olmayan mükemmel bir Allah inancını nefislerle cihad ederek kalplere, kâfirlerle de kıtal cihadında bulunarak ülkelere hâkim kılma mücadelesidir bu davanın adı...

Sevgili kardeşim! Beni sabırla dinlediğin için sana teşekkür etmek istiyorum. Ben üzerime düşeni elimden geldiği, gücümün yettiği kadar yapmaya çalıştım. Artık sıra sende... Bu risaleyi ihmal etme! Eline aldıktan sonra biraz göz gezdirip bir köşeye atma. "Sonra okurum" diyerek erteleme. Çünkü biliyorsun ki bu risale kaleme alınırken hiçbir ücret talep edilmeden kaleme alındı. Tıpkı Resullerin dediği gibi diyerek yazıldı:

"Benim ücretim âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur."

Sadece senden istenilen bu samimi kalemin hatırına yazılanları çok dikkatli okuyup anlamandır. Ve anladıktan sonra da gereğini en güzel şekilde yapmandır.

Bize vereceğin en güzel ücret tüm tağutî düzenlere nefret besleyerek onları inkârla beraber Hakk'a duyacağın muhabbettir. Yani *"La İlahe İllallah Muhammedun Resulullah"* cümlesini anlayıp bu anladığın bilginin ikrarını şahitliğinle devam ettirmen olacaktır.

Bidayette ve nihayette hamd ancak alemlerin rabbi olan Allah'a mahsustur.

Arzusu Cennet Olanlar İçin...

İŞTE TEVHİD

Giriş

Hamd, bizleri tevhid ile şereflendirerek ondan yoksun olan insanlara üstün kılan Allah'a, salât ve selam, bu kelime uğruna canını dişine takarak mücadele veren kutlu elçi Muhammed (s.a.v)'e, O'nun âline, ashabına ve yoluna uyan tüm mü'minlere olsun.

Kardeşim! Bil ki sen "Lâ ilâhe illallâh" diyerek Allah'ın dini ile müşerref ve muazzez oldun. O kelimeyi yaşatmak, yüceltmek ve tüm yeryüzünde hâkim kılmak için var olduğunu unutma! Zaten tüm peygamberlerin görevi de bu değil miydi? O halde sen de onların yolunda yürüyerek bu kelime için varını yoğunu ortaya koy, onu sev, onu benimse, onu özümse ve onunla hem dem ol!...

Ona inanan diğer insanları kendi öz kardeşinden daha değerli bil! Ve unutma ki senin Allah katındaki üstünlüğün bu kelimeye olan sadakatin ile ölçülecektir. Ona sadıksan iki dünyada da aziz, yok eğer kazip/yalancı isen iki dünyada da rezil olursun. Nice kavimler bu kelime sayesinde ulvî derecelerde yükselmişken, niceleri de süflî derekelerde alçalmıştır. Sakın ola sen onlardan olma!

Kardeşim! *"Ey kavmim! Allah'a ibadet edin. Sizin için O'ndan başka hiçbir ilah yoktur"* diyen Nuh'u, Hud'u, Lut'u, Salih'i ve diğer tüm Allah elçilerini düşünmeli değil misin?

Ve yine kendisine intisap etmekle şeref duyduğun Muhammed (s.a.v)'i... Hani O, kendisinden "Lâ ilâhe illallâh" davasını terk etmesi istenince ne demişti?

"Bu işi (Lâ ilâhe illallâh davasını) bırakmam için güneşi sağ elime ayı da sol elime verseler ben yine de vazgeçmem!"

Sen de her daim bu azim ve gayreti, bu sebat ve himmeti kalbinde taşı! Davanı terk etmen için sana baskı ve zulüm yapanlara Muhammedî bir tavır sergile. Peygamberine ve O'nun kutlu davasına karşı duranlardan olma! Onlardan sakın! Tüm gücünle uzaklaş onlardan! Zira onlar, kendilerine Allah'tan başka ilahları reddetmeleri hatırlatıldığında kibirlenir ve büyüklük taslarlardı.

"Onlara "Lâ ilâhe illallâh" denildiğinde kibirlenerek büyüklük taslarlar." (Saffat/35)

Bugün de Allah'ın egemenliğini, hâkimiyetini ve kanun koyuculuğunu insanlardan kimisine hatırlatınca, kibirlenir ve kalbinde yer etmiş olan kin ve nefreti, senin iman nuruyla aydınlanmış yüzüne kusar; seni bir kaşık suda boğmak ister. Sen hem bu taifeyi, hem de az önce anlatılanları iyi tanı! Hangi gemiye bineceğini şimdiden iyi tespit et! Çünkü bu yolun sonunda tevhid gemisine binerek kurtulanlar olacağı gibi şirk gemisine binerek küfür denizinde boğulanlar da olacaktır.

Bindiğin geminin kapatanı kim? Muhammed (s.a.v) mi yoksa insanları kendilerine köle yapmak isteyen tağutlar mı? Bunu şimdiden iyi düşün; zira gemi yola çıktıktan sonra dönüşün olmayabilir!

Allah bizi ve seni Hz. Muhammed'in öncülüğünde Hz. Nuh ve ashabının kurtulduğu gibi tevhid gemisiyle kurtuluşa erenlerden eylesin. (Âmin)

Lâ İlâhe İllallâh

Lâ ilâhe illallâh... Allah'tan başka hiç bir ilahın bulunmadığını, O'nun dışındaki tüm ilahların sahte olduğunu, kâinattaki tüm varlıkların yegâne hâkiminin, biricik sahibinin Allah olduğunu ifade eden mübarek bir kelime...

Putları ve putlaşan insanları deviren, Allah'ın otorite ve egemenliğini hiçe sayan tağutların tahtlarını sarsan, kendisi için peygamberlerin gönderildiği, kitapların indirildiği, uğruna kılıçların çekilip kanların akıtıldığı ve nice şehitlerin verildiği, sahibinin tepesinden kılıcı kaldıran, malına, canına ve ırzına dokunulmazlık getiren eşsiz bir ifade...

İçerik ve muhtevasına iman ederek gerektirdiği doğrultuda hayat süren insanlara cenneti vacip, cehennemi haram kılan değerli bir cümle...

Kendisini İslam'a nispet eden insanların en çok telaffuz ettikleri, ama manasını en az bildikleri bir kelime...

Bu kelime gereğince insanlar, mümin ve kâfirler diye iki sınıfa ayrılırlar. Bu kelime; yaratılışın gayesi, sevap ve günahın kaynağıdır. Din onun için tesis edilmiş, cihad kılıçları onu yüceltmek için kınından sıyrılmıştır. O, Allah'ın tüm kulları üzerindeki hakkıdır...

Onun vesilesi ile İslam'a girilir, "Daru's-Selâm" olan cennetin kapıları onun aracılığı ile açılır. O, yeryüzüne indirilmiş en mübarek kelimedir...

Kendisine inanan insanlara Allah'ın kopmak bilemeyen sağlam bir kulpudur. Hizipleşmenin ve tefrikanın önüne çekilmiş bir settir...

Putları yıkan, tağutları yok eden ve sahte ilahları yerle bir eden bir balyozdur... Zikrin en faziletlisi odur...

Kökü yerde sabit, dalları gökte olan ve Allah'ın izni ile her zaman meyvesini veren güzel bir ağaçtır...

Manasını anlatmaya mürekkeplerin tükendiği, sahifelerin yetmediği, kelimelerin aciz kaldığı muazzam bir ilim hazinesidir.

Evet! O kelime Lâ ilâhe illallâhtır.

Kelime-i Tevhid

Kardeşim! "Kelime-i Tevhid" dediğimiz "Lâ İlâhe İllallâh" cümlesinin şartlarını anlatmaya geçmeden önce onunla alakalı bazı önemli meselelerin kısaca izah edilmesi gerekmektedir.

"Lâ İlâhe İllallâh" cümlesi iki temel unsurdan oluşmaktadır. Bunlardan birincisi **"La ilahe"** kısmı, ikincisi ise **"İllallah"** kısmıdır.

Bu iki kısmın birbirinden ayrı düşünülmesi asla mümkün değildir. Bu iki kısmın birbirinden ayrılması halinde iman kesinlikle tahakkuk etmeyecektir. İmanın tam manasıyla gerçekleşebilmesi ancak bu iki unsurun birbirinden ayrılmadan kabul edilmesi ile mümkündür. Aksi halde iman sadece bir temenni olarak kalacak ve asla sahibine "*mümin*" vasfını kazandırmayacaktır.

Bugün kimi insanlar bu iki kelimenin birinci kısmı olan **"La ilahe"** ifadesini esas alıp kâinatta hiç bir ilahın olmadığını savunmakta, kimileri de sadece ikinci kısım ile yetinerek hayatlarına Allah'tan başka ilahlar karıştırmaktadırlar.

Tarihin sayfalarına bir göz attığımızda, insanların şirke düştüğü temel noktanın bu olduğunu görürüz. Zira Allah'a ortak koşan insanların büyük bir çoğunluğu Allah'ın varlığını inkâr ederek değil, hayatlarına Allah'tan başka ilahları karıştırarak şirke düşmüşlerdir.

Allah'ın varlığını inkâr ederek küfre düşen insanların sayısı çöle nispetle bir kum tanesi gibidir. Yani yok denecek kadar azdır. Böylesi insanların ya aklî bir problemleri vardır ya da psikolojik sorunları... Bu nedenle Allah Teâlâ Kur'an-ı Kerim'in hiç bir ayetinde *"Allah vardır"* diyerek kendi varlığını ispat etme yoluna gitmemiştir. Bilakis Allah'ın bir ve tek olduğunu, O'ndan başka hiç bir ilahın olmadığını, insanların ilah diye tapınıp kutsadıkları varlıkların batıl olduğunu izah etmeye çalışmıştır.

Kısacası Allah Teâlâ kendi varlığını inkâr edenleri muhatap bile kabul etmemiştir. Yüce Allah'ın anlatmak istediği ve üzerinde ısrarla durduğu nokta, O'ndan başka hiç bir ilahın kabul edilmemesi ve kendisine ilahlık vasfı yakıştırılmış varlıkların inkâr ve reddedilmesidir. Buna binaen tevhidin birinci ruknû olan *"La ilahe"* kısmını esas alarak hiç bir ilahın varlığını kabul etmeyenler bizim mevzuumuz dâhilinde değildirler. Bizim mevzuumuz tevhidin ikinci ruknû olan *"illallah"* kısmını kabul ettiği halde, Allah'tan başka varlıklara da ilahlık yetkisi veren kimseleri kapsamaktadır.

Şimdi konunun detayına girmeden önce *"ilah"* kelimesinin ne anlama geldiğini, sonra da ret ve kabulden oluşan *"Lâ İlâhe İllallâh"* cümlesinin açılımını izah etmeye çalışalım. Yardım ve başarı yalnız Allah'tandır.

İlah Kelimesinin Anlamı ve İçeriği

İlah kelimesi sözlükte kendisine kulluk edilen, kendisine yönelinen, tapınılan, azameti karşısında hayrete düşülen, gönülden bağlanılan ve sığınılan gibi anlamlara gelmektedir. Büyük bir İslam alimi olan İbn-i Receb el-Hanbelî şöyle der:

"İlah, kendisinden korkulan, çekinilen umut beklenilen, talepte bulunulan, yüceltilen, sevilen, tevekkül edilen, dua yapılan, dolayısıyla kendisine itaat edip isyan edilmeyendir. Bu sayılanların tamamı Allah'a yapılır. Bunlardan bir tanesini yaratıl-

mışa yapan kimse Allah'a ibadette ortak koşmuş ve La İlahe İllallah sözündeki ihlâsını bozmuş olur. Bu söylenilenlerden ne kadarı Allah'tan başkasına yapılırsa o kadar Allah'tan gayrisine ibadet edilmiş olur."[1]

Allah Teâlâ'nın ilah olmasından kaynaklanan bir takım hususiyet ve özellikleri vardır. İslam âlimleri Kur'an ve Sünnet çerçevesinde bu özelliklerin bazısını şöyle açıklamışlardır:

1) Hüküm Vermek

Bu, Allah Teâlâ'nın ulûhiyetinin (ilahlığının) en belirgin özelliklerindendir. Yani Allah'ın ilah olması demek aynı zamanda O'nun hükmeden ve kanun koyan olması demektir. Yüce Rabbimiz şöyle buyurur:

*"İyi bilin ki, yaratmak da emretmekte yalnız ve yalnız O'na aittir." (*Araf/54*)*

*"Hüküm ancak Allah'ındır." (*Enam/57*)*

*"Bilin ki hüküm ancak O'nundur." (*Enam/62*)*

*"O (Allah) hiç bir kimseyi hükmüne ortak etmez." (*Kehf/26*)*

Yüce Allah'ın mutlak hükmeden olduğuna ve hükmünde hiç bir ortağı bulunmadığına delalet eden deliller bunlarla sınırlı değildir. Bu nedenle her kim sadece Allah'a has olan bu özelliğin kendisinde bulunduğunu iddia ederse ilahlık iddiasında bulunmuş ve kendini ilah yerine koymuş demektir. Böylelerinin *"Ben ilahım"* demelerine gerek yoktur. Sırf egemenliğin kendilerinde olduğunu söylemeleri onları sahte bir ilah yapmak için yeterlidir.

İnsanlar içerisinde kim de onun bu iddiasını kabul eder ve hâkimiyet vasfını ona verirse Allah'tan başka ilahlar edinmiş olur. Böylelerinin *"Ben ilah edindim"* demeleri gerekmez. Onlar

---

[1] "Gurretu Uyuni'l-Muvahhidin" sf. 25.

bu vasfı birilerine vermekle (kabul etmeseler bile) Allah'tan başka ilah edinmiş olurlar. Bu noktada İslam şehidi merhum Seyyid Kutub'un şu cümlelerini nakletmeden geçemeyeceğim. O "Fi Zilâli'l-Kur'an" adlı değerli tefsir kitabında şöyle der:

"Hüküm vermek ancak ve ancak Allah'a aittir. İlahlığın sadece ona ait olması sebebiyle hüküm vermek ve hükümran olmak ancak O'nun hakkıdır. Hükümranlık ilah olmanın icaplarındandır. Hükümranlıkta hak iddia eden kimse ulûhiyetin (ilahlığın) ilk şartında Allah ile mücadeleye girişmiş olur. Bu kimse ister fert, ister insanların bir tabakası, ister bir parti veya grup, ister bir millet, isterse bütün dünyanın meydana getirdiği âlemşümul bir insan kütlesi olsun fark etmez.

İlah olmanın ilk şartı olan hükümranlık üzerinde Allah ile mücadeleye giren ve kendine hükümranlık izafe etmeye çalışan kimse küfre girmiştir, apaçık bir kâfirdir. Bu kimsenin küfrü, dinin kat'i hükümleri ile sabittir. Bu mevzudaki kat'i hükümler cümlesinden olarak, sadece biraz önce mealini verdiğimiz ayetin hükmü dahi kâfi gelir...

Böyle bir hak iddia etmenin çeşitli şekilleri vardır. Bu şekillerden her hangi birini kullanmak dinden çıkmak için kâfidir. Bir kimsenin Allah'a ait ulûhiyet vasfının ilk şartı olan hükümranlığı kendine nispet etmesi ve böylece Allah'la mücadeleye girerek kâfir olması için halka **"Sizin benden başka ilahınız yoktur"** demesi veya Firavun'un yaptığı gibi **"Sizin en yüce rabbiniz benim"** gibi şeyler söylemesi şart değildir. O kimsenin Allah'ın şeriatını hükümsüz hale getirmesi ve başka bir kaynağın kanunlarını tatbikata koyması yahut Allah'tan başka her hangi bir kimseye hükümranlık hakkı tanıyarak onun söz sahibi olduğunu kabul etmesi... Evet, sadece bu kadarı dahi kafir olması için yeterli sebeptir! Hükümranlık gerçek manasıyla Allah'a aittir. Millete ve seçilen hükümdara düşen görev Allah'ın hükümranlık ve şeriatını tatbik sahasına koyarak hizmet etmektir.

Aralarında Müslümanların da bulunduğu bir takım araştırmacılar hükümranlıkla, hükümranlığa hizmet etmeyi birbirine karıştırmaktadırlar. Hükümranlık sadece Allah'a aittir. Bütün insanlar bir araya gelseler yine bu vasıftan kendilerine bir hak tanımamaz. Onların vazifesi Allah'ın hüküm ve şeriatını tatbik etmektir..."[2]

2) Kanun Yapmak

İlah olmanın en belirgin özelliklerinden birisi de hiç şüphesizki teşri (yasa, kanun ve nizam) yapmaktır. Yaratmak nasıl ki Allah'a ait bir şeyse yarattıklarına kanun koyarak onları yönlendirmek de aynı şekilde Allah'a özgü bir olaydır.

Haram ve helal sınırlarını sadece O çizer. Bir şeyin yapılıp yapılmayacağına dair ancak o karar verir. Bir şeyin iyi veya kötü olduğuna ilişkin son sözü sadece O söyler. Birilerinin kalkıp bu yetkileri Allah'tan alarak kendi tekellerine geçirmeleri, Allah'ın en belirgin özelliklerinden birisi olan teşri vasfında (kanun koymada) O'na ortak olmaları demektir ve ilahlık iddiasında bulunmaktır. Kimilerinin de bu meselede onlara destek vererek yasama yetkisini Allah'tan başkalarının da kullanabileceğini iddia etmeleri, onları ilah olarak kabul etmeleridir ve şirktir. Allah Teâlâ şöyle buyurur:

"Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyleri kendilerine dinden teşri yapan (kanun koyan) ortakları mı vardır?" (Şura/21)

Bu noktada müminlere düşen, Allah'ın ve Rasulü'nün haram ve helal dediklerine içtenlikle bağlanmaları ve onlara karşı gelmemeleridir. Allah ve Rasulü bir işi helal veya haram demek sureti ile kanuna bağlandıktan sonra iman eden insanlar için seçim ve tercih hakkı ortadan kalkmış demektir.

[2] "Fi Zilali'l-Kur'an", 8/403.

*"Allah ve Rasulü bir işi hükme bağladığında hiç bir mümin erkek ve hiç bir mümin kadına o işlerinde istediklerini yapma hakkı yoktur." (*Ahzab/36*)*

Hâl böyleyken Allah'tan başkalarının da yasa ve kanun yapma yetkisine sahip olabileceğine inanmak imanın neresi ile bağdaşır? İman, sadece Allah ve Rasulünün hakem olmasını kabul eder. O ikisinden başkasının hakem olabileceğine inanmak veya onların kanunlarına itaat etmek imanın zıddına hareket etmekten başka bir şey değildir.

3) Yaptığından Dolayı Hesap Sorulmamak

İlah olmanın diğer bir özelliği de yaptığı işlerden ve verdiği kararlardan dolayı hesaba çekilmemektir. Hiç kimsenin Allah'a hesap sorma yetkisi yoktur ama herkes ona hesap vermek zorundadır. Yüce Allah bu hususta şöyle buyurur:

*"O, yaptıklarından (asla) hesap sorulmaz. Hâlbuki onlara (yaptıkları) sorulacaktır." (*Enbiya/23*)*

Her kim bu özelliğin kendisinde bulunduğunu iddia eder ve *"Kimse bana hesap soramaz"* derse ilahlık iddia etmiş olur. Kim de bu özelliği ona verir ve onun bu iddiasına rıza gösterirse o kimseyi ilah edinmiş olur.

4) Zatı İçin Sevilmek

Bu da ilah olmanın kaçınılmaz niteliklerindendir. Zatı için sevilen yalnız Allah'tır. O'nun dışındakiler -kim olursa olsun- sadece Allah için sevilir. Her kim bu özelliği kendi nefsi için iddia eder ve kendisinin zatından dolayı sevilmesi, itaat edilmesi, sevgi ve düşmanlık gösterilmesi gerektiğini söylerse ilahlık iddiasında bulunmuş olur. Böylesi birisinin ortaya attığı bu iddiaya olumlu yanıt veren kimse de onu Allah'tan başka ilah kabul etmiş sayılır.

5) Zatı İçin İtaat Edilmek

Allah Teâlâ'nın ulûhiyetine has olan özelliklerden birisi de budur. Zatı için itaat edilecek yegâne varlık Allah'tır. O'nun dışındakiler O'ndan dolayı itaati hak eder. Eğer Allah'a isyan varsa yaratılmışlara itaat yoktur. Allah'ın dışındaki varlıklara itaat edebilmemizin temel kuralı, O'na isyanın olmamasıdır.

Kendisine sırf zatından dolayı itaat edilmesi gerektiğini iddia eden birisi, yalnızca Allah'a özgü olan bir vasfı kendisinde gördüğü için ilahlık iddiasında bulunmuş olur. Bu özelliği ona veren veya o kimsede de bu vasfın olabileceğini kabul eden kimse o kişiyi ilahlaştırmış olur.

6) Zarar ve Fayda Vermek

Bu özellik de Allah'a has olan diğer niteliklerle eş değerdedir. Zarar vermek veya fayda dokundurmak sadece Allah'ın elindedir. O'ndan başkalarının bu noktada hiç bir söz hakkı yoktur. Aksini iddia eden, kendisini ilahlaştırmış olur. Kim de onun fayda ve zarar verdiğine inanırsa, onu kendisine ilah edinmiş sayılır. Yüce Allah şöyle buyurur:

*"Eğer Allah sana bir sıkıntı dokundurursa, O'ndan başkası onu kaldıramaz. Şayet sana bir hayır (iyilik) dilerse, O'nun fazlını geri çevirebilecek hiç kimse yoktur. O, , azlını dilediğine verir. O, bağışlayandır, rahmet edendir." (*Yunus/107*)*

Sayılan bu maddeler ulûhiyetin (ilah olmanın) en bariz ve en belirgin özelliklerindendir.

Bazı Yazarların Yanılgısı

Kelime-i Tevhid ile alakalı eserler kaleme alan veya bu konuda konuşma yapan bazı kimseler "Lâ İlâhe İllallâh" cümlesini *"Allah'tan başka yaratıcı yoktur, rızık veren sadece odur"* şeklinde eksik bir şekilde tefsir etmektedir. Bu anlamlandırma her ne kadar Allah Teâlâ'nın bu vasıflarla muttasıf olması yö-

nünden doğru olsa da, Lâ İlâhe İllallâh'ın ifade ettiği manayı ortaya koyma açısından eksiktir.

Çünkü Lâ İlâhe İllallâh'tan kastedilen mana, Allah'ın sadece yaratıcı ve rızık verici olması değildir. Bu kelimeden kastedilen hakiki mana, tüm bu anlamlarla birlikte Allah'ın gerçek mabud olduğuna, kayıtsız şartsız itaat edilecek mercinin, kanun koyanın, yönetenin, idare edenin ve emredip yasaklayanın O olduğuna inanmaktır. Bununla birlikte sevilmeye, saygı gösterilmeye, yüceltilmeye ve korkulmaya en layık olan varlığın O olduğuna da iman etmektir.

Şayet Lâ İlâhe İllallâh'ın manası sadece bu müelliflerin iddia ettiği gibi yaratma, rızık verme vb. anlamlara has olsaydı o zaman Rasulullah (s.a.v) ile Arap müşrikleri arasında her hangi bir anlaşmazlık ve düşmanlık söz konusu olmazdı. Biraz sonra delilleri zikredileceği üzere onlar Allah'ın varlığını kabul ediyor Allah'ın yarattığını, rızıklandırdığını, gökten yağmur indirdiğini ve kâinatı yönettiğini itiraf ediyorlardı.

Buna binaen kim Allah'ın bu vasıflarına inanır, bununla beraber ibadet ve taatını Allah'tan başkasına yapar, birilerini O'ndan çok sever, dua ve niyazlarını onlara arz eder, sıkıntı anında Allah'tan değil de onlardan yardım talebinde bulunur, Allah'tan başkalarına hükmetme ve yasama yetkisi verir ve egemenlik hakkını başkalarına tanırsa bu kişi asla *"Lâ İlâhe İllallâh"* demiş sayılmaz. O, Allah'a şirk koşan bir insan olarak kabul edilir. Bu inanç üzerine ölse, ebediyen cehennemi hak eden bir müşrik olur ve asla cennete giremez.

*"Çünkü kim Allah'a şirk koşarsa hiç şüphesiz ki Allah ona cenneti haram kılmıştır. Onun varacağı yer cehennemdir." (*Maide/72*)*

Çünkü onun bu inancı, tarihte yaşamış olan tüm müşrik insanların ortak inancıdır. Kitabın ilk sayfalarında da belirttiği-

miz gibi, tarihte Allah'ı inkâr eden topluluklar yok denecek kadar azdır. Onlar, Kuran'ın açık ifadeleriyle Allah'ı yaratıcı olarak kabul etmişler ve bununla alakalı birçok niteliği Allah'a vermişlerdir. Onların ortak koşmaları genel anlamda, Allah'ın ilahlığına ait vasıflarda zuhur etmiştir. Kuran'da bunun birçok örneği vardır. Şimdi onların Allah'ın yaratıcılığını kabul ettiklerine işaret eden bazı ayetleri aktaralım. Yüce Allah şöyle buyurur:

*"Andolsun, onlara (müşriklere) 'Göklerle yeri kim yarattı?' diye sorsan, onlar elbette 'Allah' diyeceklerdir." (*Lokman/25*)*

*"De ki: 'Size gökten ve yerden rızık veren kimdir? Yahut o gözlere ve kulaklara sahip olan kimdir? Ölüden diriyi, diriden de ölüyü çıkaran kimdir? İşleri yerince kim yönetiyor? Onlar hemen 'Allah' diyeceklerdir. De ki: O halde (O'na isyan etmekten) korkmaz mısınız?" (*Yunus/31*)*

*"Eğer sen onlara: 'Göklerle yeri kim yarattı, güneşi ve ayı kim emrinize verdi?' diye soracak olsan onlar elbette 'Allah' diyeceklerdir." (*Ankebut/61*)*

*"Şayet onlara: 'Gökten suyu indirip onunla yeri ölümünden sonra dirlikten kimdir?' diye sorsan onlar elbette 'Allah'tır' derler." (*Ankebut/63*)*

*"De ki: Yedi göğün ve büyük arşın Rabbi kimdir? (onlar) "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "Her şeyin hâkimiyet ve mülkü elinde bulunan, himaye eden, fakat himaye altına alınmayan kimdir? Biliyorsanız (söyleyin)" Onlar: "(Bunlar da) Allah'ındır" diyeceklerdir. Öyle ise nasıl da aldanıyorsunuz? (*Müminun/86*)*

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kendilerine gönderildiği Arap müşrikleri ve tarihteki peygamberlerin tebliğine muhatap olan diğer şirk toplumları, ayetlerden anlaşıldığına göre Allah'ı ve Allah'ın bazı vasıflarını kabul etmişlerdir. Söz

konusu durum bugün için de geçerlidir. Araştırmaların ortaya koyduğu verilere göre bugün Allah'ın varlığını inkâr eden insanlar çok azdır. Amerika'da yapılan bir ankette *"Siz Allah'a inanıyor musunuz?"* sorusuna yetişkinlerin %98'i, gençlerin ise %93'ü *"evet"* cevabını vermiştir.[3]

Tüm bu anlattıklarımızdan dolayı *"Lâ İlâhe İllallâh"* cümlesini *"Allah'tan başka yaratıcı yoktur"* veya *"Allah'tan başka rızık verici yoktur"* gibi anlamlarla tefsir etmek yetersizdir, eksiktir. Bu noktada birçok yazar hataya düşmüştür. Bu noktada bizler de bu hataya düşmeyi istemiyorsak tevhidin tüm kısımlarını öğrenmeli ve şirke düşen insanların neden böylesine bir şeye bulaştıklarını çok iyi tespit etmeliyiz. Aksi halde Allah'ın varlığını kabul eden ama aynı zamanda Allah'a şirk koşan insanlara sırf Allah'a inanmalarından ötürü Müslüman hükmü verir ve büyük bir yanlışa düşmüş oluruz.

La İlahe İllallah'ın Manaları

Geçen sayfalarda ilah kelimesinin ne manaya geldiğini biraz izah etmeye çalışmıştık. Şimdi ise tevhid kelimesi olan 'La ilahe illallah'ın hangi manalara geldiğini izah etmeye çalışacağız.

1- Allah'tan Başka Yaratıcı Yoktur

Tüm canlıları yarattığı gibi insanoğlunu da yaratarak var eden Allah'tır. O'ndan başka hiç bir yaratıcı yoktur. Yüce Allah şöyle buyurur:

*"Allah'tan başka bir yaratıcı var mıdır?" (*Fâtır/3*)*

*"O Allah her şeyin yaratıcısıdır." (*En'am/102*)*

2- Allah'tan Başka Malik Yoktur

Her şeyin sahibi Allah'tır. Mülk O'nundur. Yerde ve gökte var olan şeylerin hepsi O'nun mülkündedir. Yüce Allah şöyle

---

[3] Bkz. "İman", Mustafa Kasadar, sf. 86.

buyurur:

*“Göklerin, yerin ve ikisi arasındakilerin mülkü Allah’ındır.” (*Âli İmran/189*)*

3- Allah’tan Başka Rızık Veren Yoktur

Yaratan ve mülk sahibi O olduğuna göre, yarattıklarını rızıklandıranın da O olması gerekir. Allah Teâlâ şöyle buyurur:

*“Yeryüzünde hiç bir canlı yoktur ki, onun rızkı Allah’a ait olmasın.” (*Hûd/6*)*

4- Allah’tan Başka Fayda Ve Zarar Veren Yoktur

Gerek insan olsun gerekse başka varlıklar, hiç kimsenin Allah’ın izni olmaksızın fayda veya zarar vermesi söz konusu değildir. Faydayı ve zararı veren Allah’tır. Başa gelen musibetler veya elde edilen güzel şeyler sadece Allah’ın dilemesi iledir. Allah Teâlâ şöyle buyurur:

*“Eğer Allah sana bir sıkıntı dokundurursa O’ndan başka hiçbir kimse gideremez. Şayet sana bir hayır dilerse O’nun lutfunu geri çevirecek hiç kimse yoktur. O bunu kullarından dilediğine eriştirir. O Gafurdur, Rahimdir.” (*Yunus/107*)*

5- Allah’tan Başka Dirilten ve Öldüren Yoktur

Canlılara hayat veren ve her verdiği hayatı sona erdiren O’dur. O’nun dışındaki varlıkların diğer hususlar da olduğu gibi bu noktada hiç bir söz hakkı yoktur. Dilediğini var eden, dilediğinin hayatını noktalayan sadece Allah’tır. Allah Teâlâ şöyle buyurur:

*“Dirilten ve öldüren O’dur.” (*Duhan/8*)*

6- Allah’tan Başka Dualara Karşılık Veren Yoktur

İnsanoğlu bir sıkıntıya maruz kaldığında veya arzuladığı bir şeyin gerçeklemesi için ellerini kaldırıp kendinden yüce bir

varlığa dua eder. Bu varlık ya Allah'tır ya da başkaları. Eğer dua edilen zât Allah ise ortada tevhid, Allah'tan başkası ise ortada şirk vardır. Tarihte müşahede edilmiş şirk türlerinin en yaygınlarından birisi budur. Yani Allah'tan başkalarından yardım isteme, dua ve niyazlarını onlara sunma. Mümin bir kul, duasını Allah'tan başkasına etmediği için, ettiği duaya O'ndan başkasının da icabet edemeyeceğini bilir. Yüce Allah şöyle buyurur:

*"Rabbiniz şöyle buyurdu: Bana dua edin size karşılık vereyim." (*Mümin/60*)*

*"O'ndan başka dua ettikleri onlara hiç bir şeyle karşılık veremezler." (*Rad/14*)*

7- Yalnız Allah'a Tevekkül Edilir

Tevekkül, izin verilen sebepleri yerine getirerek faydalı bir şeyi elde etme veya zararlı olanı def etme hususunda bir varlığa dayanıp güvenmektir. Müminler yalnız Allah'a tevekkül ederken, kâfirler O'ndan başkalarına tevekkül ederler. Yüce Allah şöyle buyurur:

*"Eğer müminseniz yalnız Allah'a tevekkül edin." (*Maide/23*)*

8- Allah'tan Başka Kanun Koyucu Yoktur

İslam, insan hayatını tanzim etmek için Allah'ın gönderdiği bir dindir. Allah, dini vasıtasıyla kullarının hayatına müdahale eder. Kimi şeyleri onlara serbest bırakırken kimi şeyleri de onlara yasaklar. İşte bu mutlak egemenliktir. Bu noktada Allah'tan başkasının söz hakkı olamaz, olmamalıdır. Eğer birileri Allah'tan başkalarına da yasaklama ve serbest bırakma hakkı verir ise onları Allah'a ortak tutuyor demektir ki Allah böylesi bir cürümü asla affetmez. Çünkü böylesi bir amelin İslam dininde tek bir adı vardır o da "şirk"tir. Allah şöyle buyurur:

"Şüphesiz ki Allah kendisine şirk koşulmasını affetmez.

*Ondan başkasını (şirkin dışındaki günahları) ise dilediği kimseler için bağışlar." (*Nisa/48*)*

Lâ İlâhe İllallâh cümlesinin en belirgin manasından biri –belki de en önceliklisi– Allah'tan başka hiç kimsenin mutlak manada hâkim ve kanun koyucu olmamasıdır. Hakiki kanun koyucu O'dur. Hayata O karışır. O'nun dışında hiç bir varlığın hayata müdahale hakkı yoktur. O'nun "haram" dediği haram, "helal" dediği helaldir. O'nun belirlemiş olduğu şeylere aksi hükümler vermek sureti ile helal veya haram demek, ilahlığın en bariz sıfatında O'nunla mücadele etmek demektir ki; bu, şirkin en büyüğüdür. Bu meseleyi büyük İslam şehidi Seyyid Kutup şu müthiş örneklendirmesiyle çok güzel izah etmiştir:

"İslam madeni bir paraya benzer. Bir yüzünde Lâ İlâhe İllallâh (Allah'tan başka ilah yoktur) yazılıdır, diğer yüzünde ise idare Allah'ın şeriatıyladır yazılıdır. Bu iki yüzü birbirinden ayırmak mümkün değildir. Allah'ın şeriatı ile idare edilme Lâ İlâhe İllallâh'ın bir parçasıdır. Bu itibarla Allah'ın şeriatıyla sevk ve idare edilmek Allah'ı birlemenin bir bölümüdür. Bu nedenle Allah'ın şeriatı dışındaki her hangi bir rejimle (demokrasi, laiklik ve sosyalizm gibi) idare edilmeyi isteyen, Lâ İlâhe İllallâh kavramını bozmuş ve İslam'dan çıkmış olur."

Allah'ın izin vermediği konularda kanunlar çıkarmak veya yasalar terkip etmek insanı şirke götüren amellerdendir. Allah Teâlâ şöyle buyurur:

*"Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyleri kendilerine şeriat yapan (kanun ve hüküm koyan, Allah'a şirk koştukları) ortakları mı vardır?" (*Şûra/21*)*

Ayetin ifadeleri o kadar açık, hükümleri o kadar nettir ki başka söz söylemeye gerek yoktur.

1- Allah'ın izin vermediği şeyleri yasa yapmak, Allah'a ortak olmak iddiası ile eş anlamlıdır.

2- Allah'ın izin vermediği şeyleri kanunlaştırma yetkisine sahip oldukları kabul edilenler (yöneticiler) Allah'a ortak koşulmaktadır.

3- Allah'tan başkaları tarafından Allah'ın izin vermediği şeylerin kanunlaştırıldığı düzenler şirk düzenleridir.

İslam'da helal ve haram çizgilerini belirleyen Allah'tır. Bir şeyin yapılıp yapılmayacağına nihai kararı veren yalnız ve yalnız O'dur. Bugün yeryüzünde Allah'ın gasp edilen en bariz hakkı budur. Devletler O'nun bu yetkisine el koymakta dilediklerini yasak, dilediklerini ise serbest bırakmaktadırlar. Onlar için bir şeyin Allah katında yasak veya serbest olmasının hiç bir değeri yoktur. Onlar için esas olan menfaatleridir. Mesela Allah'ın dininde içki, kumar, faiz, zina vb. fiiller yasaktır. Ama İslam ile hükmetmeyen devletlerde bu tür ameller bizzat devlet eli ile icra edilmektedir. Yani onlar için bu ve benzeri fiillerin yasak olmasının hiçbir önemi yoktur. Çünkü onlar kendi zanlarınca mutlak egemendirler. Dilediklerini yasak eder, dilediklerini serbest bırakırlar. Ya da Allah'ın dininde yönetim şekli Kur'an ve Sünnet'e dayalı olmalıdır, başörtüsü farzdır, Kur'an ahkâmının tatbik edilmesi gereklidir. Fakat bu devletlere göre bu tür şeyler gericiliktir, yobazlıktır, köhnemiş kanunların tatbikidir. Onlar bu davranışları ile Allah'la açıkça sınır mücadelesi yapmakta, Allah'ın verdiği hükmün aksine hüküm vermek sureti ile O'nunla adeta hudut yarışına girmektedirler. Yüce Allah şöyle buyurur:

*"Hâla bilmezler mi ki, kim Allah'a ve Rasülüne karşı sınır mücadelesine kalkışırsa (Allah ve Rasulünün koyduğu hudutlara karşı hudut koyarsa) ona, içinde ebedi kalacağı cehennem ateşi vardır. En büyük rüsvaylık işte budur." (*Tevbe/63*)*

Kişi ancak kâfir olduğu zaman cehennemde ebedi kalır. Onların cehennemde ebedi kalmaları kendilerinin kâfir olduğundan ötürüdür. Dolayısıyla Allah'ın hükümlerini bir tarafa

atarak kanunlar yapmak, O'nun gönderdiği kitabın aksine yasalar çıkarmak ve bu şekilde Allah ile sınır yarışına girmek insanı ebedi cehenneme sokan şirk amellerindendir.

Günümüzün en popüler fıkıhçılarından biri olan Hayrettin Karaman, helal ve haram kılma yetkisinin yalnız Allah'a ait olduğunu belirttikten sonra şöyle der:

"Sıfat ve mevkileri ne olursa olsun hiç bir kulun helal ve haram kılma salâhiyeti yoktur. Bu salâhiyet yalnızca Allah Teâlâ'ya mahsustur.[4]

Türkiye Diyanet Vakfının hazırlamış olduğu İslam Ansiklopedisinde de şöyle geçer:

"Haramı (ve helali) belirleme hak ve yetkisi yalnızca Allah'a aittir... Kesin olarak yasaklanmış veya serbest bırakılmış fiiller bizzat Allah tarafından belirlenmiş ve bu yetki sadece O'na tahsis edilmiştir..."[5]

İlahiyat profesörü Doç. Dr. Fahrettin Atar der ki:

"Hiç şüphesiz vacip, haram gibi hükümlerin bir hâkimi (kanun koyucusu) vardır. Bu hükümleri vaz' eden, Şari' Teâlâ'dır. Kur'an-ı Kerim'de bazı ayetler, Cenâb-ı Hakk'ın hüküm koyucu olduğunu göstermektedir. Müslümanlar bu hususta icmâ halindedirler. Akıl dahi Cenâb-ı Hakk'ın kanun koyucu olduğunu kabul etmektedir..."

Kitabının ilerleyen satırlarında şöyle devam eder:

---

[4] Günlük Hayatımızda Helaller ve Haramlar, sf. 22. İz Yayıncılık. (Not): Kitaplarında haram ve helal kılma yetkisinin yalnızca Allah'a ait olduğunu belirten müellif, maalesef vakıada aksi bir porte çizmekte ve Allah'ın dışında helal haram sınırlarını belirleyen insanlara destek verilmesi gerektiğini her fırsatta dile getirmektedir. Bu durum günümüz müelliflerinin birçoğu için geçerlidir. Yazdıkları başka, inandıkları başka!

[5] Diyanet İslam Ansiklopedisi, 16/102,103.

"Bu esasa göre Allah'tan başka hüküm koyacak bir makam yoktur."[6]

"İslam Hukukunda Ahkâmın Değişmesi" adlı eserinde Prof. Dr. Mehmet Erdoğan şöyle der:

"Helal ve Haram kılma yetkisini sadece Allah'a tanıyan Kur'an bu yetkiyi kendisinde görenleri tanrılık iddiasında bulunmakla nitelemiş, haramı helal, helali de haram kılmayı şirkle eş tutmuştur..."[7]

Bu mevzudaki nakilleri yazmaya ne kalemler kifayet eder ne de satırlar! Allah'ın tek başına mutlak hâkimiyet sahibi olduğunu tüm ulema en açık ifadelerle dile getirmiştir. Yaşantı ve hayat tarzları aksi doğrultuda olmasına rağmen çağdaş ilim adamları bile bu hakikatin karşısında sus pus olmuşlar ve kitaplarını "Allah'ın hükümranlıkta tek, kanun koymada eşsiz" olduğunu ifade eden cümlelerle doldurmuşlardır.

Evet, Allah kanun koymada tektir. O'nun eşi, benzeri, dengi ve muadili yoktur, olmamıştır ve olmayacaktır. O'nun ile bu noktada çekişen insanlar yeryüzünde küfürde en ileri giden varlıklardır. Egemenlik hakkını Allah'ın elinden almaya kalkışmaları sebebiyle yeryüzünün en büyük gaspçıları yine onlardır.

Helal ve haram kılma yetkisinin sadece Allah'a ait olduğunu ve teşri' (kanun koyma) görevinin başkasına devredilemeyeceğini belirttikten sonra bu işe kalkışanların hükmünün ne olduğunu Kur'an-ı Kerim'den öğrenmeye çalışalım. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Gerçek şu ki, Allah katında ayların sayısı, gökleri ve yeri yarattığı günden beri Allah'ın kitabında on ikidir. Bunlardan

---

[6] Fıkıh Usulü, Fahrettin Atar, Marmara İlahiyat Yayınları, sf. 105.

[7] İslam Hukukunda Ahkâmın Değişmesi, sf. 130. Marmara İlahiyat Yayınları.

dördü haram aylardır. İşte dosdoğru olan hesap (din) budur. Öyleyse bunlarda kendinize zulmetmeyin ve onların sizlerle topluca savaşması gibi siz de müşriklerle topluca savaşın. Ve bilin ki Allah, takva sahipleriyle beraberdir. Haram ayları ertelemek ancak küfürde ileri gitmektir. Bununla ancak kâfir olanlar saptırılırlar. Allah'ın haram kıldığının sayısını tamamlamak için, onu bir yıl helal sayarlar, bir yıl da haram sayarlar. Böylece Allah'ın haram kıldığını helal kılmış olurlar." (Tevbe/36, 37)

Allah Teâlâ gökleri ve yeri yarattığından bu yana insanoğlu için 12 ay belirlemiştir. Bu aylardan dördü haram aylardır ki bu aylarda savaşmak, kan dökmek, saldırmak, vuruşmak ve her türlü kötülük haram kılınmıştır Bu ayların üçü ard arda, biri ise ayrı olarak gelmektedir. Bu ayların isimleri şöyledir:

1) Zilkade **2)** Zilhicce **3)** Muharrem **4)** Recep

Kameri ay sıralamasında Zilkade on birinci, Zilhicce on ikinci, Muharrem birinci, Recep ise yedinci aydır. Cahiliye döneminde bir kısım Araplar geçimlerini soygunculuk ve yağma ile temin ediyorlardı. Yine Araplar arasında sık sık kan davaları ve iç harpler meydana gelirdi. Kameri ayların üç tanesinin peş peşe gelmesinden dolayı vurgunculuk, soygunculuk ve benzeri işlerden el etek çekmek zorunda kalıyorlardı. Bu ise onlara çok zor geliyordu. Bunun önüne geçmek için haram ayların yerini değiştirdiler. Bu değiştirme işini ise şöyle yapıyorlardı: Örneğin savaş halinde iken Recep ayı girerse onu helal sayıyorlar ve haramlığını Şaban ayına tehir ediyorlardı. Böyle bir durum Muharrem ayında vuku bulursa onu Safer ayına ertelerlerdi. Böylece o yıl Muharrem ve Recep yerine Şaban ve Safer ayları haram aylardan sayılmış oluyordu. İşte Rabbimiz böyle bir uygulamanın "küfürde ileri gitmek" anlamına geldiğini veya farklı bir tercüme ile "katmerli bir küfür" olduğunu ifade etmiştir. Bu ayetle alakalı

olarak “Tahkimu’l Kavanin Şerhi” adlı kitapta şöyle denilmektedir:

“Allah Teâlâ, Araplara dört ayda savaşmayı haram kılmıştı. Araplar ise kendi isteklerine göre işlerine gelince, Allah’ın haram kıldığı ayların yerlerini değiştirip haram ayları kendileri için helal sayarak o aylarda savaşıyorlardı. Allah Teâlâ bu ayette de haram kıldığı ayların ne şekilde ve ne sebeple olursa olsun helal kılınmasını küfürde bir artış olarak isimlendirmektedir. Dikkat edilirse burada haram aylarda savaşmanın küfür olduğu söylenmemiş bilakis Allah’ın haram kıldığı ayların helalleştirilmesinin yani Allah Teâlâ’nın şeriatının değiştirilmesinin küfür olduğu vurgulanmıştır.”

Allah Teâlâ’nın haram kıldığı bir ayı başka bir ayla değiştirmek ve onu helal olarak telakki etmek küfürde bir artış olduğuna göre, Allah’ın indirdiği esasları tamamen iptal edip yerine beşeri kaynaklı kanunları ikame etmenin, Allah’ın emirlerine düşmanca kanun ve yasaklar çıkarmanın, Allah’ın haram kıldığı, şeytanın ameli olan birçok fiili helal kılmanın hükmü, küfrün son mertebesi değil midir acaba?

Aktardığımız ayetten anlaşıldığına göre Allah’ın yasakladığı şeyleri serbest, serbest bıraktığı veya emrettiği şeyleri de yasak kılmak küfürdür. Bu yetkiyi kendisinde gören insanların Ebu Cehil’den ve benzeri müşrik önderlerden hiç bir farkı yoktur. Allah’ın bu yetkisini gasp eden insanların hükmünü ortaya koyduktan sonra onlara itaat ederek destek verenlerin ve Allah’ın dışında helal-haram belirleyen mercilere ön ayak olanların durumunu ayet, hadis ve âlimlerin görüşleri çerçevesinde ele alalım. Rabbimiz Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyurur:

“Onlar Allah’ı bırakıp âlimlerini, rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih’i Rabler edindiler. Hâlbuki onlar bir tek ilâha ibadet etmekle emrolunmuşlardı. O’ndan başka ilah yoktur. O, bunla-

*rın şirk koştukları her şeyden münezzehtir.” (*Tevbe/31*)*

Bu ayet hakkında Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile Adiyy İbn-i Hatim arasında hemen hemen tüm tefsir kitaplarının yer verdiği önemli bir konuşma geçmektedir. Olayı bizzat kendisinden dinlemek için sözü Adiyy İbn-i Hatim'e bırakalım.

“Boynumda altından bir haç olduğu halde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yanına geldim. Bana “Ey Adiyy! Şu putu boynundan at!” buyurdu. (Sonra) Tevbe Suresinin 31. ayetini okurken O'nu işittim ve “Ama onlar âlimlerine ve rahiplerine ibadet etmiyorlar ki” dedim. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*:

“Hayır, Onlar helal olan bir şeyi haram, haram olan bir şeyi de helal kılıyorlar da onlar da onlara itaat ediyor. İşte bu onların âlim ve rahiplerine olan ibadetleridir.” buyurdu.[8]

Adiyy İbn-i Hatim İbadetin sadece, namaz, rukû, secde ve benzeri şeylere has olduğunu anlamıştı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ise ona ibadet için sadece bu tür şeyleri yapmalarının gerekli olmadığını ibadetin daha kapsamlı bir anlama sahip olduğunu, helal ve haram kıldıkları şeylerde ve icât edip ortaya attıkları meselelerde onlara kayıtsız şartsız itaat etmenin ibadet olduğunu fehmettirmiştir. Çünkü kanun koyma ve helal-haram belirleme yetkisi Rab olmanın haklarından birisidir...”[9]

Şehit Seyyid Kutup der ki:

“Yahudi ve Hıristiyanlar, ulûhiyetlerine inanmak veya kulluk vecibelerini onlara takdim etmek gibi bir mana ile alim ve rahiplerini Rab edinmiş değillerdi. Bununla beraber Allah-u

---

8 Tirmizi, 3095; İbn-i Kesir, 2/459. Daru'l Fayha baskısı. Hadisin tercümesi, farklı rivayetleri bir araya getirerek verilmiştir.

9 Es- Sünnetû ve'l Bid'atü, Yusuf el -Karadâvî, sf. 31. Müessesetü'r Risale baskısı.

Teâlâ bunları şirk ve küfürle tavsif buyuruyor. Çünkü onlar, dini emirleri alim ve rahiplerden alıyor, onlardan aldıkları emirlere itaat ediyor ve tâbi oluyorlardı. İbadet ve itikat bir tarafa sadece bu bile, failini müşrik yapmaya kâfidir.

Allah'a ortak koşmak; sadece teşri' hakkını Allah'tan başkalarına vermekle tahakkuk eder. Allah'ın ulûhiyeti inancında ve O'na kulluk vecibelerinin takdiminde ortak koşulmasa dahi, teşriî hakkının başkasına verilmesi, bir insanı müşrik yapmaya kâfidir.

İnsanlar Allah'ın şeriatinden başka bir şeriate tâbi olurlarsa her ne kadar davaları iman olsa dahi imanları asla kabul edilmeyen ve müşrik olarak tavsif edilen Yahudi ve Hıristiyanlar hakkında söylenen söz, onlar hakkında da geçerli olur."[10]

Şehit Abdullah Azzam Tevbe Suresinin bu ayetine yaptığı tefsirde şu önemli maddelere yer verir:

1- Ülkede Allah'ın kanunlarının dışında kanunlar koyan ve bunların uygulanmasını emreden yönetici kâfirdir; İslâm dininden çıkmıştır.

2- Kanunları maddeleştirenler yani "Birinci madde şudur, ikinci madde şudur" gibi düzenlemelerde bulunanlar... Allah'ın indirdiği kanunlara ters olan bir madde dahi düzenleseler İslâm'dan çıkarlar. Bunlar Mekke'de Lat ve Uzza'nın yanında bulunan kâhin ve onların hizmetçileri gibidir. Millet meclisi...

3- İçerisinde Allah'ın kanunlarına ters kanunlar çıkaran, Allah'ın helal kıldığını haram sayan, cihadı yasaklayan, mescitlerde ilim halkalarını engelleyen, iyiliği emrederek kötülükten nehyeden emri bi'l-ma'ruf ve nehyi ani'l-münker müessesesini yürürlükten kaldıran, onu yasaklayan, "mirasta kadın ve erkek eşit pay alır" diyen, ikinci evliliği kanun dışı sayan ve Allah'ın

---

[10] Fi Zilali'l Kur'an. c. 7, sf. 264 vd.

indirdiği İslâm şeriatına muhalif tek kanun maddesine muvafakat eden her milletvekili İslam'dan çıkar, kâfir olur."[11]

Allah'ın hükümlerini hiçe sayarak kanun ve yasalar çıkaranların hükmünü belirttikten sonra, onların küfründe şüpheye düşen insanlara şu örnekleri veririz:

"Lâ İlâhe İllallâh diyen, namaz kılan ve oruç tutan bir kimse Allah'ın kanunlarının dışında başka kanunlar koyduğu veya o kanunlarla hükmettiği zaman onun kâfir olacağı konusunda endişe eden zihinlere şu misali veririz: "Akşam namazı dört rekâttır" diyen bir kimsenin hükmü nedir? Şüphesiz bu kimse kâfirdir, İslam dininden çıkmıştır.

Herhangi bir Müslüman bu kimsenin küfründe şüphe eder mi? İşte "Akşam namazı dört rekâttır" diyen kimse ile "Hırsızın cezası iki ay hapistir" diyen kimse arasında hiçbir fark yoktur. Çünkü her iki emir de yüce Rab tarafından buyrulmuştur ve bu Yüce Allah'ın indirdiği hükümleri değiştirmektir.

Şöyle diyen kimsenin hükmü nedir; "Vallahi ben İslâm'ı seviyorum, İslam'ın hükümlerine göre yaşamayı ve İslam'ın kanunlarıyla muhakeme olunmayı istiyorum ancak Pazar günü Hıristiyanların kilisesine gidip ibadet edeceğim." Bu kimse Müslüman mıdır yoksa Hıristiyan mıdır? Bu kimse İslam'dan çıkmış mıdır, çıkmamış mıdır? Bu kimse her gün namaz kılmaktadır. Sadece Pazar günü kiliseye gitmektedir. Pazar günü kiliseye gidip ibadet edenle Allah'ın kanunlarının dışındaki başka kanunlarla hükmeden veya yargılanmak isteyen kimsenin arasında hiçbir fark yoktur. Benim bu konudaki görüşlerimin özeti budur. Peygamber'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* *"Onlar hahamlarını, papazlarını ve Meryem oğlu Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler"* ayet-i kerimesini açıklarken buyurduğu şu hadis-i şerif, meseleyi açıklığa kavuşturmaktadır. "Onlar (hahamlar ve

---

[11] Cihat Dersleri, c.1, sf. 295. Buruç Yayınları.

papazlar) kendilerine uyanlara haramları helal kılıyorlardı, helalleri de haram kılıyorlardı. Onlar da bu görüşlerinde papazlara uyuyorlardı. İşte onların bu davranışları papaz ve hahamlara tapmak ve onları rabler edinmektir." Görüldüğü gibi Allah'ın dinini değiştirenlere itaat, onlara ibadet etme ve onları rabler edinme kabul edilmiştir. Bu hususu üstad Seyyid Kutub şu ayeti tefsir ederken açık bir şekilde ortaya koyuyor.

"Kesilirken üzerlerine Allah'ın adı zikredilmeyen hayvanları yemeyin. Bunu yapmak Allah'ın yolundan çıkmaktır. Şüphesiz ki şeytanlar sizinle mücadele etmeleri için dostlarına fısıldarlar. Eğer onlara uyarsanız muhakkak Allah'a ortak koşanlardan olursunuz." (Enam/121)

"Puta tapanların müşrik olduğuna hükmeden, tağutun kanunlarıyla muhakeme olunmak isteyene ise müşrik olarak hükmetmeyen ve birini tekfir ederken diğerlerini tekfirden kaçınanlar Kur'an okumamaktadırlar. Bunlar Kuran'ı indirildiği şekilde okusunlar. Allah'ın kelamını ciddiyetle ele alsınlar. Ayetin "Eğer onlara uyarsanız muhakkak Allah'a ortak koşanlar olursunuz" bölümünü çok iyi düşünsünler. Diğer yandan *"Onlar Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryemoğlu İsa Mesih'i kendilerine rabler edinmişler."* (Tevbe/31) ayetini anlamaya çalışsınlar.[12]

Lâ İlâhe İllallâh

Tüm Peygamberlerin Ortak Çağrısı

Bu kelime, Hz. Âdem (a.s) ile son peygamber Hz. Muhammed (s.a.v) arasında gelmiş geçmiş tüm peygamberlerin müşterek daveti ve ortak çağrısıdır. Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurur:

"Senden önce gönderdiğimiz her bir peygambere mutla-

---

[12] A.g.e. sf: 297,298.

ka: "Benden başka hiç bir ilah yoktur. O halde yalnızca bana ibadet edin" diye vahyederdik." (Enbiya/25)

Tüm peygamberler, gönderilmiş oldukları toplulukları *"Lâ İlâhe İllallâh"* ilkesine davet etmiş, Allah'tan başka hayata müdahale edenin olmadığını, O'ndan başka hiç bir kimsenin insanların hayatına kanun koyarak veya yasalar çıkararak karışma hakkının bulunmadığını, ibadet ve itaat edilecek tek mercinin O olduğunu en güzel biçimde onlara anlatmışlardır.

"Aralarında: "Allah'a ibadet edin, sizin O'ndan başka hiç bir ilahınız olamaz" diye (tebliğ yapan) ve kendilerinden olan bir peygamber gönderdik." (Mü'minun/32)

İki İlah Edinmek Yasaktır

Allah Teâlâ tüm insanlığın Rabbi ve ilahıdır. O, kendisinden başka bir varlığın ilâh olarak kabul edilmesini yasaklamıştır. Nahl Suresinde şöyle geçer:

"İki ilâh edinmeyin! O, ancak tek bir ilahtır. Onun için yalnız benden korkun." (Nahl/51)

"İki ilah edinmeyin" derken üç veya daha fazla ilah edinebilirsiniz anlamı çıkarılmamalıdır. İki ilahın kabul edilmesi bile yasak olduğuna göre, üç, dört veya daha fazla ilahın benimsenmesi hayli hayli yasaktır. Üstat Mevdudî der ki:

"İki ilahın varlığının reddedilmesi, ikiden fazla ilahın varlığının da reddedilmesi anlamına gelir."[13]

Yaratmada, rızık vermede ve öldürüp diriltmede nasıl ki O'ndan başka bir varlığın ulûhiyetine inanmıyorsak aynı şekilde yönetmede, idare etmede, hükmetmede, sevgide, korkuda, dua etmede, dilekte bulunmada kısacası tüm ibadet niteliği taşıyan şeylerde O'ndan başkasının ulûhiyetine inanmamalıyız. Yaratan

---

[13] Tefhimu'l Kur'an, 3/33.

O olduğu gibi yöneten ve idare eden de O olmalıdır. Ondan başka bir varlığın yaratıcı olduğuna inanmayan insanlar, acaba neden yönetimi ve halkı idare etme hakkını O'ndan başkasına tanıyorlar? Bunu anlamak gerçekten de mümkün değil.

*"O, gökte de ilahtır, yerde de ilahtır." (*Zuhruf/84*)*

Göklerin düzen ve nizamını kim belirliyorsa yeryüzünün düzen ve nizamını da O belirlemelidir. Allah'ı sadece gökleri idare eden, yağmurlar yağdıran, güneş ve ayın görevlerini tayin eden bir ilah olarak kabul eden, bununla beraber Ona yeryüzüne karışma hakkı tanımayan, hukuka müdahale ettirmeyen kısacası O'nu yeryüzünde ilah saymayan insanların Firavun'lardan, Nemrut'lardan ve Ebu Cehil'lerden ne farkları vardır acaba? Dini devlete karıştırmamak, Allah'ın ulûhiyetine yapılan en büyük saldırıdır. Din, devletleri idare için vardır. Dinin devletten soyutlandığı bir yerde yaşanan din eksiktir. Böylesi bir yerde din namaz, oruç vb. ibadetlerden öteye geçemez; insanların vicdanına hapsolunmuş demektir. Allah'ı göklere hapseden ve *"Sezarın hakkını Sezar'a, Allah'ın hakkını Allah'a ver"* mantığıyla yaratıcının dışında birilerini kanun koyucu olarak kabul eden, O'nun gönderdiği ve mükemmellikte eşsiz olan yasaları meclislerine sokmayan, onları *"köhnemişlikle"* veya *"çağ dışı olmakla"* nitelendiren, *"Şeriatın devri geçmiştir"* diyen, egemenlik hakkını üç-beş insandan başkasına tanımayan, çıkardıkları kanun ve yasaları *"adalette benzersiz"* gören, dini devletten ayıran ve hevaların gölgesinde kanun çıkaran insanlar sahte birer ilahtırlar. Böylesi insanları desteklemek şöyle dursun, reddetmek imanın vazgeçilmez bir parçasıdır. Onları reddetmeyenler, imanlarının bir kanadını kırmışlardır; kırık bir kanatla nereye gidilebilir ki?

Allah'ın kanunlarını yürürlükten kaldırıp yerine kendi kanunlarını koyarak ilahlığa yeltenenleri Rabbimiz şu şekilde tehdit ediyor:

*"Onlardan kim 'Ben O'ndan (Allah'tan) gayrı ilahım' derse böylesini cehennemle cezalandırırız. İşte biz zalimleri böyle cezalandırırız." (*Enbiya/29*)*

Böyleleri her ne kadar dilleri ile "Ben ilahım" demese de, amelleri ile bunu ifade etmektedirler. Bizler muvahhid Müslümanlar olarak ne onları tanıyoruz ne de ilahlarını! Onlar da yok olsun, iddia ettikleri ilahlıkları da!

*"Yoksa siz Allah ile beraber başka ilahlar olduğunu mu iddia ediyorsunuz? De ki: Ben buna şahitlik etmem. O, ancak tek bir ilahtır. Ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden uzağım." (*Enam/19*)*

Lâ İlâhe İllallâh cümlesinin anlamını ve ona ilişkin bazı meseleleri anlattıktan sonra şimdi de bu kelimenin faziletini izah etmeye geçebiliriz.

Lâ İlâhe İllallâh'ın Fazileti

Kardeşim! "Lâ İlâhe İllallâh" kelimesinin Allah katında büyük bir yeri vardır. Bu kelime zikirlerin en faziletlisidir. Kişi onu telaffuz ederek Allah'ı andığı vakit zikirlerin en değerlisi ile Allah'ı zikretmiş olur. Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurur:

"Zikrin en faziletlisi, Lâ İlâhe İllallâh'tır."[14]

Bu değerli kelimenin faziletine dair birçok hadis-i şerif vardır. Şimdi onlardan bazılarını sana zikretmeliyim. Rasulullah (s.a.v.) buyurur ki:

"Allah ümmetimden bir kişiyi kıyamet gününde herkesin önünde ayıracak. Onun aleyhinde doksan dokuz sicil (dosya) açacak. Her bir dosyanın boyu gözün uzanabildiği mesafe kadar olacak. Sonra:

-Bunlardan bir şey reddediyor musun? diyecek. Adam:

[14] Tirmizi, 3383.

- Hayır, Ya Rabbi, diye cevap verecektir. Sonra:

- Her hangi bir özrün var mı? buyuracak. O kimse:

- Hayır, Ya Rabbi, diye cevap verecektir.

Bunun üzerine Allah (c.c):

- Yanımızda senin bir hasenen (makbul olan bir amelin) vardır ve bugün sana haksızlık yapılmayacaktır, buyurur. Sonra içinde "Allah'tan başka ibadete layık ilah olmadığına ve Muhammed'in O'nun kulu ve Rasulü olduğuna şahadet ederim" yazılı bir kâğıt parçası çıkarılacak ve Allah-u Teala:

- Kendi tarafından hazır bulun, buyuracak. Adam:

- Yarabbi! Bu ufacık kâğıt parçası ve (kocaman) dosyalar da neyin nesi? diyecek. Allah-u Teala:

- Sana zulüm yapılmayacaktır, buyuracak.

Müteakiben siciller bir kefeye, kâğıt parçası da bir kefeye konacak, siciller havaya kalkacak ve kâğıt parçası (yani Lâ İlâhe İllallâh'ın konulduğu kefe) ağır gelecektir."[15]

"Kul büyük günahlardan kaçınıp tam bir ihlâs içinde "Lâ İlâhe İllallâh" derse Arş'a değin ona gök kapıları açılır."[16]

"Musa (a.s) dedi ki: "Ya Rabbi! Bana seni hatırlayıp dua edebileceğim bir şey öğret." Allah (c.c.) şöyle buyurdu: "Ey Musa! Lâ İlâhe İllallâh de! Musa (a.s) dedi ki: "Ey Rabbim! Bütün kulların bunu diyorlar." Bunun üzerine Allah (c.c) şöyle buyurdu: "Ey Musa! Yedi gökler ve içinde bulunanlar ile yedi yerler bir kefeye konsa yine de "Lâ İlâhe İllallâh" daha ağır gelir. [17]

---

15 Tirmizi, 2639.

16 Tirmizi, 3590.

17 Hâkim rivayet etmiş ve "sahih" demiştir.

"Lâ İlâhe İllallâh diyen ve bununla Allah'ın vechini (yüzünü) arzulayan kimseye, Allah cehennemi haram kılmıştır." [18]

"Lâ İlâhe İllallâh deyip de sonra bu söz üzere ölen her kul, muhakkak ki cennete girer."[19]

Kişi bu kelimenin hakkını yerine getirdiği ölçüde bu sözün fazileti ve faydaları ortaya çıkar. Bu değerli sözün faydalarından bazıları şunlardır:

Cennete girmek, ateşten kurtulmak, cehennemden çıkmak, Rasulullah (a.s)'ın şefaatine nail olmak, dünyada mal ve can emniyeti kazanmak, dünya ve ahirette güvende olmak.

İbn-i Recep el-Hanbelî bu kelimenin faziletini şöyle anlatır:

"Lâ İlâhe İllallâh cennetin karşılığıdır. Kim bu kelimeyi söylerken ölürse cennete girer. Bu kelime ateşten kurtuluştur ve en güzel hasenedir. Günah sayfalarını silerek kalpteki imanı yeniler, varlığını ortaya çıkarır. Bu, söyleyeni Allah'ın (c.c) doğruladığı ve nebilerin söylediği faziletli bir söz, en güzel ve en faziletli zikirdir. Amellerin en faziletlisi ve sevabı en çok olanıdır. Bu kelime köle azat etmeye eşdeğer bir sevap kazandırır. Şeytandan Allah'a (c.c.) sığınmadır. Haşr'ın korkusundan ve kabrin vahşetinden güvenli olmaktır. Kabirlerinden kalktıklarında (Lâ İlâhe İllallâh) müminlerin bir şiarı/parolasıdır.

O'nu söyleyene cennetin sekiz kapısı açılır ve hangisinden dilerse oradan girer. O'nun hakkını vermediklerinden dolayı ateşe giren günahkâr müminler, günahları nispetinde yandıktan sonra ateşten çıkarılırlar."[20]

Değerli kardeşim! İşte sana bu mübarek kelimenin fazile-

---

[18] Buhari, 425.

[19] Buhari, 5827.

[20] Kelimetü'l-İhlâs, sf. 54 vd.

tine dair bazı hadisler nakletmeye çalıştım. Bu kelimenin faziletini öğrendikten sonra geleceğini düşünen bir insanın gevşeklik göstermesi, gayret etmemesi ve tembellik yapması nasıl mümkün olabilir? Dünyevî olarak düşünüldüğünde, müstakbelini dert edinen, geleceğe dair plan ve projeler yapan, yarını için bir şeyler hazırlama endişesinde olan bir insan bile nice zorluklara göğüs gererken, bizler nasıl olur da ahiretteki kesin kurtuluş için bir şeyler yapmaz ve içimizde bunun endişesini taşımayız?

Rahat ve konforlu bir yaşam için gerektiğinde her türlü fedakârlığı gösteriyor hatta bazen uykusuz kalıyor, bazen de olağan üstü bir şekilde yoruluyoruz. Üç kuruşluk dünya menfaati için bunları yapan bizler acaba neden en mükemmel hayat için biraz gayret etmiyoruz? Neden yarınımız için birçok şeyin planını yaptığımız halde Lâ İlâhe İllallâh'ı yaşamak, yaşatmak ve hayatımızda uygulamak için planlar yapmıyoruz? Neden bu kelime için her şeyimizi ortaya koymuyoruz?

Ey Kardeşim! Cennete götüren bu tren kalkmak üzere, onu kaçırmamak için acele et! Eğer kaçarsa tekrar binme fırsatın olmayabilir?

Her "Lâ İlâhe İllallâh" Diyen Cennete Girer mi?

Elbette ki bu soruya verilecek cevap "evet" şeklinde olacaktır. Yani "Lâ İlâhe İllallâh" diyen cennete girecektir. Ama bizim toplumumuz gerçektende "Lâ İlâhe İllallâh" demiş midir? Bu sorunun cevabını sen düşüne dur, ben sana yolumuza ışık tutacak bir örnek vereyim.

Kardeşim! Şimdi bir adam düşün. Bu adam günlerdir hiçbir şey yememiş. Açlıktan ölmek üzere... Tam kendinden geçtiği bir sırada yakınına son derece mükemmel bir sofra getiriliyor. Sofrada üzerinde hala dumanı çıkan harika bir kebap! Yanında lezzetine lezzet katacak tüm nevaleler var. Ama sofra adamın önüne değil, biraz ötesine konuluyor. Şimdi bu adamın "Kebap,

kebap, kebap…" demesi kendisine bir fayda sağlar ve açlığını giderir mi? Veya "Kebap, kebap, kebap…" demeyi yüzlerce kez tekrar etse bu onun açlığını giderir mi?

Herhalde bu örnekte yer alan soruya vereceğin cevap "hayır" olacaktır. Yani adamın "kebap" demesi kendisine bir fayda sağlamayacaktır. Bu arada bir soru daha sorayım: Peki kebabın adama fayda sağlaması nasıl olacaktır? Bu soruya ben cevap vereyim: Kebabın adama fayda sağlaması ancak yerinden kalkıp, kebaba giderek onu yemesi ile mümkün olacaktır.

İşte kardeşim, bizlerin cennete girmesine vesile olacak olan"Lâ İlâhe İllallâh" kelimesi de böyledir. İstediği şeyleri yerine getirmeden onu sadece telaffuz etmek insana asla fayda vermez. Hatta sabahlara kadar eline binlik tesbihler alıp milyonlarca kez onu telaffuz etse bile yine de insana bir faydası yoktur.

Okuma-yazması bile olmayan bir insan çıkıp "Bu ülkenin yöneticisi benim" dese ona kim inanır? Elbette hiç kimse… Peki, neden hiç kimse böyle söyleyen bir adama inanmaz? Çünkü ülke yöneticisi olmak için gerekli olan şartları yerine getirmemiştir de ondan. İşte "Lâ İlâhe İllallâh" kelimesi de aynen böyledir. Yani bir insan "Ben müslümanım, ben 'Lâ İlâhe İllallâh' diyorum" dese "Lâ İlâhe İllallâh"ın şartlarını yerine getirmeden asla söylediği sözden fayda göremez. Tıpkı şartlarına riayet etmeden bir insanın "Ben yöneticiyim" demesi gibi…

İşte kardeşim, toplumda herkesin istisnasız bir şekilde bildiği Peygamber Efendimizin *"Kim 'Lâ İlâhe İllallâh' derse cennete girecektir"* hadis-i şerifi de bu şekilde anlaşılmalıdır.

"Lâ İlâhe İllallâh" demek:

*Allah'tan başka kanun koyan yoktur demektir.

* Allah'tan başka her kurumun egemenliğini reddediyorum demektir.

* Egemenlik kayıtsız şartsız Allah'ındır demektir.

* Benim hayatıma Allah'tan başkaları karışamaz demektir.

* Benim hayat düzenimi Allah'tan başkaları belirleyemez demektir.

* Ev hayatımın, iş hayatımın, siyasi hayatımın, sosyal hayatımın kanunlarını yalnızca Allah belirler demektir.

* İbadet ve itaatim yalnız Allah'adır demektir.

* Ben duamı yalnız Allah'a yaparım demektir.

* Yardım dileklerimi, medetimi yalnız Allah'tan beklerim demektir.

* Hakiki anlamda yalnız Allah'tan korkarım, demektir.

* Sevgim, muhabbetim ve tevekkülüm sadece Allah'adır demektir.

Evet kardeşim! Bir insan eğer bu şekilde ve bu anlamlarıyla birlikte "Lâ İlâhe İllallâh" diyorsa o zaman Peygamber Efendimizin o mübarek sözü bu insan için geçerlidir ve bu insan Allah'ın izni ile cennete girecektir. Ancak sadece laf olsun diye söylerse, şartlarına riayet etmeden telaffuz ederse hiç kimse kusura bakmasın, o zaman böylesi bir insan cenneti hak edemez. Zira cennet ucuz değildir.

"Dikkat edin, Allah'ın ticaret için ortaya koyduğu malı (cennet) çok pahalıdır, dikkat edin, Allah'ın ticaret için ortaya koyduğu mal ise cennettir."

Lâ İlâhe İllallâh'ın Şartları

Lâ İlâhe İllallâh'ın manasını kısaca izah ettikten sonra şimdi de onun şartlarından bahsetmeye çalışacağız.

"Lâ İlâhe İllallâh" tevhid kelimesi cennetin anahtarıdır. Fertlerin ya da toplumların kurtuluşu ancak bu söze bağlıdır. Ne

var ki, bu kelime sadece yalın şekilde söylenen bir sözden ibaret değildir. Lâ İlâhe İllallâh kelimesinin, fertleri ve toplumları kurtuluşa sevk edebilmesi için bir takım şartları vardır. Nasıl ki namaz, oruç, hac ve benzeri ibadetlerin Allah katında makbul olabilmesi için yine Allah tarafından sınırları kesin bir şekilde bildirilmiş şartları mevcut ise aynı şekilde Lâ İlâhe İllallâh kelimesinin de söyleyen kimseye yüklediği bir takım yükümlülükleri ve şartlar vardır.

Vehb b. Münebbih kendisine *"La ilahe illallah cennetin anahtarı değil midir?* diye soran bir kimseye şu cevabı vermiştir:

"Elbette öyledir ancak onu açacak anahtarın dişleri var ise... Bilindiği gibi hiçbir anahtar dişsiz değildir. Şayet sen dişleri olan bir anahtar getirebilirsen o senin için cennetin kapısını açacaktır. Aksi takdirde kapı sana açılmayacaktır."[21]

Şimdi Lâ İlâhe İllallâh'ın dişleri mesabesinde olan şartları kısaca ele alalım.

İslam âlimleri, bu mübarek kelimenin 9 şartı olduğunu söylemişlerdir:

1- Manasını bilmek
2- Tâğutu inkâr etmek
3- İkrar/telaffuz etmek
4- İhlâslı ve samimi bir şekilde söylemek
5- İçeriğine yakînen/kesin olarak inanmak
6- Muhabbet (yani bu kelimeyi ve onun gerektirdiği şeyleri sevmek)
7- İnkiyâd (Bu kelimenin gereklerine boyun eymek)
8- Amel (Bu kelimenin gereğince amel etmek)
9- Bu inanç üzerine vefat etmek.

---

[21] Buhari, Kitabu'l-Cenaiz, 1.

İşte bu sayılanlar Lâ İlâhe İllallâh'ın şartlarıdır. Ben bu şartların hepsini değil, sadece toplumumuzun pek bilmediği ve en çok ihmal ettiği şart olan "Tâğutu İnkâr Etme" şartını ele almaya çalışacağım.

Tağutu Reddetmek İmanın Bir Gereğidir

Tağutu red ve inkâr etmek Lâ İlâhe İllallâh'ın en önemli şartlarından biridir. Bu şart tahakkuk etmeden iman sahih olmaz.

Tağut kavramı, birçok İslamî kavramda olduğu gibi, manası tahrif edilen ve yanlış yorumlanan kavramlar kervanına dâhil olmuştur. Tağutu inkâr etmek tüm peygamberlerin ilk çağrısı olduğu halde toplumumuz daha bu kelimenin anlamını bilmemekte ve duyduğu zaman garipsemektedir. Hatta öyle bir duruma gelmiştir ki, kişiye tağutu ve onun reddedilmesi gerektiğini anlattığında hemen *"Ne! Tavuk mu? Tavuk nasıl inkâr edilebilir ki ?"* şeklinde çok komik, bir o kadar da üzücü bir cevap vermekte ve tağutu *"tavuk"* şeklinde anlamaktadır. Bu, gerçekten de çok vahim bir durumdur. Tağutu reddetmek tüm peygamberlerin ortak çağrısı olduğu halde[22] Ashab-ı Kiram'ın çocuklarına öğrettikleri ilk şey bu olmasına rağmen[23] günümüz insanı daha bu kelimenin ne anlama geldiğini, bu kelimenin kapsamına giren varlıklara karşı nasıl tavır takınılacağını ve böylelerinin nasıl inkâr edileceğini maalesef bilmemektedir. Bu noktada biz Müslümanlara düşen görev, tağutu ve onun kapsa-

---

[22] Yüce Allah Nahl Suresi, 36. Ayette şöyle buyurur: *"Biz her ümmete, Allah'a ibadet edin ve tağuttan kaçının diye (tebliğ yapan) bir peygamber gönderdik."* Bu ayet-i kerimeden, her peygamberin kendi kavmini tağuttan sakındırdığı rahatlıkla anlaşılmaktadır. Bizlerin de, peygamberlerin bu ortak sünnetine istinaden toplumumuzu çağdaş tağutlardan sakındırması gerekmektedir.

[23] İbn-i Ebî Şeybe'nin naklettiğine göre sahabeler çocuklarına ilk olarak *"Allah'a iman ettim ve tağutu reddettim"* cümlesini söylemeyi öğretirlermiş. (Bkz. Feyzü'l-Furkan, sf. 270; el-Musannef, 3518)

mına giren varlıkları gücümüz nispetinde insanlarımıza anlatmaktır. Bu kısa girişten sonra tağut kelimesinin ne anlama geldiğini anlatmaya geçebiliriz.

Tağut Kelimesinin Anlamı

Tağut sözlükte haddi aşmak, azmak, belirlenmiş sınırı geçmek gibi anlamlara gelir. Istılahtaki asıl anlamı ise Allah'ın dışında ya da Allah ile beraber kendisine ibadet ve itaat edilen, onun hükümlerini tanımayan ve insanları Allah'ın dininden uzaklaştıran tüm varlıklardır. Şimdi âlimlerin *"tağut"* kelimesini nasıl izah ettiğine bir göz atalım.

İbn-i Kayyım der ki: "Tağut, kulun haddini aşmasına vesile olan her şeydir. Her kavmin tağutu, Allah ve Rasülü dışında onun hükmüne başvurdukları, Allah'ı bırakıp ibadet ettikleri, basiretsizce Allah'ın dışında tâbi oldukları ve yahut da Allah'tan başka itaat ettikleri kimselerdir. Kim Rasulullah (s.a.v)'in getirdiğinin dışında bir şeyin hükmüne başvurur veya o şeyle hüküm verirse tağut ile hükmetmiş ya da tağuta muhakeme olmuş demektir." [24]

Şeyh Muhammed el-Faki der ki: "İslam şeriatına muhalif kanunlarla hükmetmek, insanların kan, mal ve ırzları konusunda hüküm vermek için konulan bütün kanunlar, Yüce Allah'ın şeriatı olan hadleri kaldıran, faizin zinanın ve içkinin haramlığını iptal eden bütün beşeri kanunlar tağut kavramına girerler. Zaten böyle kanunların her biri başlı başına birer tağuttur." [25]

Abdu'l-Mun'im Mustafa şöyle der:

"Sevgi, dostluk, düşmanlık, itaat, bağlanma, muhakeme olma, dua, korku, adak, namaz ve ulûhiyetle alakalı her hangi bir konuda kendisine ibadet edilen Allah dışındaki her varlık

---

24 İ'lamu'l-Muvakkıin, 1/50.

25 Fethu'l-Mecid, sf. 282.

tağuttur. Yüce Allah'ın şeriatına muhalif olan bütün kanun ve hükümlerin her biri birer tağuttur. Küfür, fesat ve sapıklıkta öncü olan herkes birer tağuttur."[26]

Tağutların adet ve sayısının sınırlandırılması mümkün olmamakla birlikte İslâm âlimleri tağutu beş ana başlık altında incelemiştir. Şimdi sırasıyla bunları zikredelim.

1) Şeytan: Tağutların en büyüğü hiç şüphesiz ki şeytandır. İnsanları Allah'a ibadetten alıkoyduğu ve onları saptırdığı için tüm tağutların elebaşı konumundadır.

Bundan dolayı birçok tefsir âlimi şeytanı "tağut" diye nitelendirmiş ve onun en büyük tağut olduğunu beyan etmiştir.

Burada değinmeden geçemeyeceğim çok önemli bir nokta var. O da, birçok meal çalışması yapan mütercimlerin farkında olarak veya olmayarak tağut kelimesini sadece "şeytan" olarak tercüme etmeleridir. Bu, çok vahim sonuçlara sebep olabilecek bariz bir hatadır. Çünkü böylesi bir tercümeden meal okuyan insanın aklına "tağut" denilince hemen "şeytan" gelecek ve tağut kelimesinin kapsamına girdiği halde sırf bu yanlış tercümeden ötürü birçok tağut, o kişinin benliğinde tağut olmaktan çıkacaktır.

2) Sihirbazlar: Sahabe ve tabiinden bazıları *"tağut"* kelimesinin "sihirbaz" anlamına geldiğini söylemiştir.

3) Kâhinler: Gaybı ve insanların idrakinin dışındaki bir takım işleri bildiğini iddia eden kimselere *"kâhin"* denir. Bunlar kimi zaman gelecekten haber verirler (!) kimi zaman da kaybolmuş eşyaların yerlerini söylerler. Bunu da, gökyüzünden kulak hırsızlığı yapan şeytanlardan öğrenirler. Böylesi bir iş kesinlikle insanı dinden çıkarır. Çünkü gaybı ve geleceği bilmek yalnız Allah Teâlâ'ya mahsustur. Allah'ın bilebileceği bir şeyi kendinde

---

[26] et-Tağut, sf. 75.

görmek insanı şirke sokar. Bu nedenle birçok âlim *"tağut"* kelimesini *"kâhin"* olarak yorumlamıştır.

4) Putlar: Bunlar da Allah'ın dışında ibadet edilen varlık oldukları için "tağut" kavramı içinde değerlendirilmiştir.

5) Allah'ın Şeriatına Aykırı Kanun Koyanlar: Tağut ismini hak etmeye en müstahak olanlar bunlardır. Çünkü bunlar Allah'ın göndermiş olduğu kitabı bir tarafa atarak kendi heva ve heveslerinden kanunlar yapmakta ve bu suretle haddi aşmaktadırlar. İnsanoğlu, kanun icat etmek ve yasa yapmak için yaratılmamıştır. Onun bir tek yaratılış gayesi vardır o da Allah'ın kendisi için göndermiş olduğu kanunları uygulamak sureti ile Rabbine ibadet etmesidir. Bu vazifeyi unutarak Allah'ın üstlenmiş olduğu bir işi ele almak isteyenler, onun belirlediği sınırları çiğnemiş olurlar. Bu ise onların *"tağut"* vasfını almaları için yeterli bir nedendir.

Hele bir de Allah'ın 'serbest' dediğine 'yasak', 'yasak' dediğine de 'serbest' diyenler var ya, işte onlar küfürde ilerlemiş ve Allah'a isyanda zirveye çıkmış insanlardır. Böyleleri tağut olmanın yanı sıra, Allah'ın haklarına el koymaya yeltendikleri için aynı zamanda gaspçıdırlar. Her insanın böylelerine karşı teyakkuzda olması gerekir.

Heva ve heves, vatan ve milliyetçilik, ırkçılık, demokrasi Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler ve Anayasaları Kur'an olmayan meclisler de çağımız âlimlerinin "tağut" olarak nitelendirdikleri şeylerdendir. Tüm bunlardan sakınmak gerekir.

Bu tanımlardan sonra şu soruları kendimize soralım:

- Günümüzde toplumun geneli açısından düşünüldüğünde, kendisine ibadet edilen mabud kimdir? Allah mı yoksa tağutlar mı?
- Kendisine itaat edilen kimdir? Allah mı yoksa tağutlar mı?

- Kullar için yasa ve kanunlar belirleyen kimdir? Allah mı yoksa tağutlar mı?
- Kendisi için dostlukta ve düşmanlıkta bulunulan kimdir? Allah mı, yoksa tağutlar mı?
- Kendisine sevgi ve korku duyulan kimdir? Allah mı yoksa tağutlar mı?
- İnsanlar, değerlerini, kanunlarını ve ilkelerini kimden almaktadır? Allah'tan mı yoksa tağutlardan mı?
- İnsanlar kime muhakeme oluyorlar, tartışma ve davalarını kime götürüyorlar? Allah'a mı yoksa tağutlara mı?

İnsanların birçoğu tarafından itiraf edilmese de yukarıdaki soruların cevabı "Tağutlar" olarak karşımıza çıkıyorsa, insanlar ile bu dinin hakikati arasındaki uçurumun büyüklüğünü ve yine âlimler ve ilmiyle amel eden davetçilerin omuzlarındaki emanetin ağırlığını, ümmet ve dinleri açısından üzerlerine düşen görevlerin neler olduğunu idrak etmiş oluruz.

Tağutu İnkâr Etmenin Şekli ve Niteliği

Tağutu red ve inkâr etmek, kimilerinin zannettiği gibi sadece dil ile olan bir şey değildir. Aksine tağutu inkâr etmek hem itikat, hem söz, hem de amel ile gerçekleşen bir olaydır. Bu üç maddeden birisinin olmaması halinde tağut inkâr edilmiş sayılmaz. Önemine binaen bu üç maddeyi tek tek ele alalım:

1- Tağutun İtikâd İle Reddedilmesinin Şekli

Bu, kişinin kalben tağuta buğz etmesi, onu sevmemesi, itikâd olarak ona düşmanlık beslemesi, onun ve ona itaat edenlerin küfre düştüğüne inanması şeklinde olur. Tağutun bu şekilde inkâr edilmesi hususunda hiç kimse mazur sayılmaz. Çünkü hiçbir kimsenin başka birisinin kalbine girmesi veya onun kalbi üzerinde hâkimiyet kurması mümkün değildir. Bu nedenle tağutları seven, onlara sempati duyan, onlara buğz ve düşmanlık etmeyenler asla tağutu reddetmiş sayılmazlar.

2- Tağutun Dil İle Reddedilmesinin Şekli

Kişinin, tağutları ve onların yardakçılarını tekfir etmesi, onların Müslüman olmadıklarını söylemesi ve onlardan beri olduğunu ilan etmesi tağutu dil ile reddetmenin kapsamına girmektedir.

Muâviye b. Hıyde (r.a) der ki: "Rasulullah (a.s)'a 'Ya Rasulallah! Rabbin seni bizlere ne ile gönderdi?' diye sordum. Rasulullah (s.a.v): ***'İslam ile gönderdi'*** buyurdu. Ben: 'İslam'ın alâmetleri nedir?' dedim. Rasulullah (s.a.v): *'Yüzümü Allah'a teslim ettim ve arındım, beri oldum' demen, namaz kılman ve zekât vermendir."* buyurdu." [27]

Efendimizin "Arındım, beri oldum" sözü, "Şirki, küfrü ve Allah'ın dışında ibadet ve itaat edilen tağutları terk ettim" şeklinde tefsir edilmiştir. Bu da gösteriyor ki kişinin tağutu inkâr edebilmesi onları reddettiğini ilân etmesi ile mümkündür.

3- Tağutun Amel İle Reddedilmesinin Şekli

Bu da kişinin hiçbir şekilde onlara destek vermemesi, onları yönetici, lider ve baş seçmemesi ve her fırsatta onlardan ictinâb ederek uzak durması sureti ile olur.

*"Tağuta ibadet (ve itaat) etmekten uzak duran ve Allah'a yönelenler var ya işte onlar için müjde vardır." (*Zümer/17*)*

*"Ey iman edenler! Kâfirleri veli (dost, yardımcı, yönetici) edinmeyin!" (*Nisa/144*)*

Bu ve benzeri ayetler tağutlardan uzak durulması gerektiğini açıkça beyan etmektedir. Müminlere düşen, Allah'ın bu ayetlerine teslim olmak ve Allah'ı hiçe sayan tağutlardan teberri etmektir.

Bu anlatılanlardan sonra diyorum ki; tağutun reddedilme-

---

[27] Sahihu Süneni Nesâi, 2407 nolu hadis.

sinin hakiki şekli ve niteliği budur. Kim bu üç maddede anıldığı şekliyle tağutu reddederse gerçek anlamda tağutu reddetmiş olur. Kim de bunlardan birisini eksik yaparsa onun tağutu reddedişi noksandır; binlerce kez dili ile tekrar etse de o, tağutu reddetmiş değildir.

Son Söz

Değerli kardeşim! Buraya kadar anlattıklarım senin hem dünyanı hem de ahiret hayatını ilgilendiren son derece önemli şeylerdir. Bu anlattıklarıma ne olur ilgisiz kalma! Allah rızası için bir araştırmanın ve gayretin içerisine gir! Sakın ha bazı cahillerin dediği gibi "Bunlar asılsız şeyler, eğer bunlar doğru olsaydı tüm hocalar bunu anlatırlardı" deme! Her zaman dinin için ihtiyatlı ol! "Ya bu anlatılanlar doğru ise benim halim ne olur" diyerek sürekli bir araştırmanın içinde ol! İnsanların ne dediklerine değil, Allah ve Rasulünün ne dediğine bak! Zira kıyamette seni kurtaracak olanlar onlar değil, Allah ve Peygamberinin sözleri olacaktır.

Kardeşim! Burada anlattığım şeyler senin için ilk etapta farklı, garip hatta saçma gelebilir. Ama sen dinine önem veren birisi olarak cahillerin yaptığı gibi sakın ha bu anlatılanlara karşı duyarsız olma!

Araştır, incele, soruştur… Eğer sen bu çaba içinde olursan Allah mutlaka seni doğruya iletecek ve seni hak olana sevk edecektir. Bak Rabbimiz ne buyuruyor:

"Allah kendisine yönelenleri doğruya iletir." (Şura/13)

"Şüphesiz ki Allah dilediğini saptırır. Kendisine yönelen kimseyi ise doğru yola iletir." (Rad/27)

İşte bu ayetleri kendine rehber edin ve araştır! Eğer bu yola girersen Allah seni utandırmayacak ve mahcup etmeyecektir.

Allah beni ve seni doğru yola iletsin. Âmin

Cehennemden Korunmak İsteyenler İçin...

Müşrik Yapan Ameller

Önsöz

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. O'nu över ve O'ndan Peygamber Efendimizi, ehli beytini ve sahabilerini rahmetiyle kuşatmasını dileriz. Allah Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının! Sizler kesinlikle Müslüman olarak ölün." (3 Ali İmran/102)

"Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkek ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının! Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Râkib'tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir)" (4 Nisa/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33 Ahzab/71)

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan hamd ve salât fasılasını ifa ettikten sonra...

Sevgili Kardeşim! Elindeki bu kitapçığın yazılmasının sebebini izah ederek sözlerime başlamak isterim.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bizleri yaratmasındaki tek gaye ayette de belirtildiği üzere sadece ona ibadet etmektir.

"Ben cinleri ve insanları ancak bana ibadet etsinler diye yarattım." (51 Zâriyat/56)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bizleri yaratmış ve dünyaya göndermiştir. Dünyada olma amacımız ise O'na ibadet etmektir. Bunun yanında Allah'a ibadet etmekle birlikte Allah'tan başka ilahlara da ibadetten kaçınmamız gerekmektedir. Bundan dolayı yukarıda vermiş olduğum ayeti âlimler "Cinlerin ve insanların yaratılmasındaki temel gaye ibadette Allah'ı birlemektir. Sadece Allah'a ibadet etmeleri ve Allah'tan başkasına da ibadet etmemeleridir" şeklinde tefsir etmişlerdir.

Kendisinden başkasına ibadet etme ameline Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şirk ismini vermiştir. Şirk sadece ama sadece Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ait olan bir hakkı yaratılmışlara vermektir. Bu ise kişinin yaptığı bütün ibadetlerini boşa çıkarmaktadır. Diğer bir ifade ile kişi, ne kadar Allah'a ibadet ederse etsin, ne kadar namaz kılıp oruç tutarsa tutsun şayet herhangi bir konuda Allah'a şirk koşarsa yapmış olduğu bütün ameller boşa gidecek, kıyamet gününde de Allah korusun hüsrana uğrayanlardan olacaktır. Bakınız Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"Şüphesiz Allah, kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz. Bunun dışında kalanları (günahları) ise dilediği kimseler için bağışlar. Allah'a şirk koşan kimse, şüphesiz büyük bir günah işleyerek iftira etmiş olur." (4 Nisa/48)

"Şüphesiz Allah, kendisine ortak koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışındaki günahları, dilediği kimseler için bağışlar. Allah'a ortak koşan, hiç kuşkusuz derin bir sapıklığa düşmüştür." (4 Nisa/116)

"Andolsun sana ve senden önceki peygamberlere "Eğer Allah'a ortak koşarsan elbette amelin boşa çıkar ve elbette ziyana uğrayanlardan olursun" diye vahyedildi." (39 Zümer/65)

Bu ayetlerde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kendisine şirk koşan kimseyi asla bağışlamayacağını bildirmektedir. Özellikle sonuncu ayet olan Zümer Suresi ayeti Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın tüm rasullere bu önemli noktayı vahyettiğini göstermektedir.

Sevgili Kardeşim! Bildiğin üzere yaklaşık 14 asır önce Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i Mekke toplumuna peygamber olarak göndermişti. Dikkat edersen o toplumu "Mekkeli Müşrikler" olarak isimlendiriyoruz. Yani Mekke'de yaşayan müşrikler... Belki Mekke'de kendilerine peygamber gönderilen o toplumu yakından tanımıyor olabilirsin. Onun için o toplumun dinî yaşamına dair birkaç önemli hususu sana hatırlatmak isterim:

"Cahiliye döneminde yaşayan müşrikler Allahu Tealâ'nın gökleri, yeri ve bunlar arasında bulunan şeyleri yaratmada, büyük işleri idare etmede herhangi bir ortağının olmadığına inanıyorlardı. Güzel inançlarından bir tanesi kadere iman etmekti. Allahu Tealâ'nın bütün olacakları henüz olmadan önce takdir etmiş olduğuna inanırlardı. Yine Allahu Tealâ'nın kullarını dilediği şeyle yükümlü tuttuğuna, bazı şeyleri haram, bazı şeyleri helal kıldığına, kulları yaptıkları işlerden dolayı hesaba çekeceğine inanıyorlardı. İbadetle ilgili önem verdikleri konulardan bir tanesi de taharetti. Cünüplükten dolayı gusül abdesti almak, bilinen bir adetleri idi. Sünnet olmak, tırnak kesmek gibi fıtrat özellikleri olan şeyleri yerine getirirlerdi. Mekkeli Müşrikler, Mecusiler ve Yahudiler abdest almayı bilirdi. Onların ibadetleri arasında namaz da vardı. Ebu Zer *(radıyallahu anh)*, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e gelip Müslüman olmadan önce namaz kılıyordu. Yahudi, Mecusi ve Araplarca kılınan namaz, özellikle saygı ifade eden secde, dua ve zikir gibi fiillerden oluşuyordu.

Cahiliye insanları zekâtı da bilirlerdi. Bu meyanda misafirleri ve yolcuları ağırlarlar, zayıf ve düşkünlere yardım ederler, yoksullara sadaka verirler, sıkıntı içinde olanlara yardım ederlerdi. Fecir vaktinden başlayarak güneşin batışına kadar oruç ibadetini de yerine getirirlerdi. Kureyşli müşrikler, Cahiliye döneminde aşure orucunu tutarlardı.

Mescidde itikâfa çekilmeyi de bilirlerdi. Ömer (r.a) cahiliye döneminde bir gece itikâfta kalmayı adamış daha sonra Müslüman olduğunda Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e ne yapması gerektiğini sormuştu. Kısaca cahiliye dönemi müşrikleri her türlü ibadeti biliyorlardı."

İşte buraya dikkat etmelisin... Allah'a ibadet eden, Allah'ı razı etme adına O'na kullukta bulunan bir toplum... Ama bizler bu toplumu "Mekkeli Müşrikler" olarak isimlendiriyoruz. Yani onlar Allah'a ibadet etmekle birlikte Allah'tan başka varlıklara da ibadet ettikleri için "MÜŞRİK" ismini almışlardır. O halde bizler için asıl önemli olan Allah'a ibadet etmek değildir. Bilakis büyük önem arz eden konu, Allah'a ibadet ederken O'na şirk koşmamaktır.

Bilmelisin ki, her ibadetin kendine özgü şartları vardır. O şartları yerine getirmeksizin yaptığımız ibadetleri Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kabul etmesi mümkün değildir. Örneğin namaz kılmak için abdest almak bir şarttır. Abdest almaksızın sabahtan akşama kadar hiç durmaksızın namaz kılsan bu kıldığın namazın bir faydası ve ecri yoktur. Allah katında da bu namazından dolayı bir ecir alman söz konusu değildir.

Her ibadetin kabul edilmesi için nasıl bazı şartlar var ise aynı şekilde o ibadetleri bozan bazı haller de vardır. Örneğin konuşmak, namaz ibadetini bozar. Sen bütün şartlarını yerine getirerek namaz kılsan ancak namazı bozan herhangi bir şey yapsan bu namazın senden kabul olunmayacaktır. Örneğin güzel

bir şekilde abdest alsan, bütün şartlarını yerine getirerek namaz kılsan ancak namazda konuşsan veya yürüsen bu namazın kabul olunmayacaktır ve Allah katında bu namazından dolayı da bir ecir alman söz konusu değildir.

Bilmelisin ki Müslüman olmak ve Müslümanca yaşamak en büyük ibadettir. Müslüman olabilmenin ve Müslümanca yaşamanın bazı şartları vardır. Bu şartları yerine getirmediğin sürece kendini ne kadar Müslüman olarak isimlendirsen isimlendir, bu sadece boş bir iddiadan öteye geçemeyecektir.

Aynı şekilde Müslüman olmanın şartlarını yerine getirsen dahi senden "Müslüman" ismini kaldıracak ve seni müşrik yapacak amellerden de kaçınman gerekir. Bütün şartlarına uyarak Müslümanca yaşamaya çalışırsan ama İslam'ını bozacak ve seni müşrik yapacak tek bir amel yapsan (Allah muhafaza etsin) kıyamet gününde hüsrana uğrayanlardan olursun. Tıpkı Mekkeli müşrikler gibi…

Yukarıda izah ettiğim gibi onlar da Allah'ı razı etmek, Allah'a yakınlaşmak için ibadetler yapmışlardı. Ama Allah'a şirk koştukları için bu yaptıkları amellerden hiçbir ecir alamadılar. Onlar kıyamet gününde de hüsrana uğrayanlardan olacaklardır.

İşte sevgili kardeşim! Şu an okumuş olduğun bu küçük risale, kişiyi müşrik yapan ve yaptığı iyilikleri iptal eden amelleri, kısaca açıklamak ve bu sayede öğrendiğinle amel ederek müşrik yapan amellerden uzak durman için kaleme alınmıştır. Şirke düşüren amelleri bilmen gerekir ki onlardan uzak kalasın. Bilmeden dahi olsa seni şirke düşürecek bir amel yaparsan Allah muhafaza etsin daha önce yaptığın bütün ameller boşa gidecektir. Ve sen kıyamet gününde tıpkı Allah'a ibadet eden ama Allah'a şirk koşmaktan uzak durmayan Mekkeli müşrikler gibi hüsrana uğrayanlardan olacaksın. Bu yüzden elindeki risaleyi iyice okuman, idrak etmen, kalbine yerleştirmen ve bütün haya-

tında seni şirke düşürüp müşrik yapacak amellerden uzak durman gerekmektedir.

"Bu Kur'an insanlar için bir açıklama, Allah'a karşı gelmekten sakınanlar içinse bir hidayet ve öğüttür." (3 Ali İmran/138)

ŞİRKE DÜŞÜREN AMELLER

1- Allah'ın Şeriatını Değiştirmek

Sevgili kardeşim! Şeriat kelimesinin sözlükteki anlamı gidilen yol demektir. Kur'anî bir terim olarak ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kulları için koyduğu kanunlar demektir. Bütün emirler, yasaklar ve aynı şekilde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın suçlular için öngördüğü cezalara şeriat denir. Örneğin namaz, oruç, zekât, hac gibi emirlerin hepsi Allah'ın birer şeriatıdırlar. Yine içki içmemek, zinaya yaklaşmamak, faiz yememek gibi yasaklar da Allah'ın şeriatıdır. Aynı şekilde bu yasakları işleyenlere dair Allah'ın koymuş olduğu cezalar da O'nun bir şeriatıdır. Örneğin hırsızın elinin kesilmesi, zina eden kişinin bekâr ise yüz değnekle evli ise taşlanarak öldürülmek suretiyle cezalandırılması da Allah'ın şeriatıdır.

Allah'ın indirdiği şeriatı değiştirmek Allah'a karşı açık bir düşmanlıktır. Böyle bir amel, kişiyi dinden çıkaran en büyük şirklerdendir. Kim Allah'ın şeriatını değiştirir yerine başka şeriatlar koyarsa bu kimse diliyle defalarca Müslüman olduğunu iddia etse de kendisi apaçık bir müşriktir. Aynı şekilde böyle bir amelde bulunan kişi açık bir şekilde ilahlık ve rablik iddiasında bulunmuştur. Zira şeriat koymak yani insanlar için emir ve yasaklar tayin etmek, yasaklara uymayanlara cezalar vermek sadece Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya has bir yetkidir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* insanoğlunu bizzat kendisi yarattığı için onu en iyi tanıyan da yine kendisidir.

"Yaratan hiç bilmez mi? O, en gizli şeyleri bilir. Her şeyden hakkı ile haberdardır." (67 Mülk/14)

İnsanoğlunu Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yaratmıştır ve insanın yaşamına dair emir ve yasaklar koyma hakkı da sadece O'na aittir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır: *"...Hüküm ancak Allah'a aittir. O, size, kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretti. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler." (12 Yusuf /40)*

Gördüğün üzere bu ayet hüküm koyma yetkisini sadece Allah'a has kılmaktadır. Sadece Allah emir ve yasak koyabilir ve cezalar öngörebilir. Allah'tan başka bu hakka sahip olan ne bir insan ne de bir cin vardır. Her kim ki böyle bir hakka kendisinin de sahip olduğunu iddia ederse Allah'a ait en belirgin hakkı Allah'tan almaya kalkışmış ve O'na şirk koşmuş olur.

Tarihte Allah'a ait bu hakkı gasp edenler elbette olmuştur. Bunların en canlı örneği hepimizin bildiği Firavundur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bildirdiğine göre Firavun şöyle demiştir:

"Ey ileri gelenler! Sizin için benden başka bir ilah tanımıyorum." (28 Kasas/38)

"(Firavun) Derhal (adamlarını) topladı ve (onlara) bağırd: Ben, sizin en yüce Rabbinizim!" (79 Naziat/23,24)

Gördüğün üzere Firavun ilk ayette ilahlık iddiasında bulunmuş ikinci ayette ise kendisini apaçık bir şekilde "Rab" olarak isimlendirmiştir. Ancak Firavunun bu iddiasını "Gökleri, yeryüzünü yaratmak, gökten su indirmek, o su ile yeryüzünden bitkiler çıkarmak" şeklinde algılamamalısın. Zira tarihte hiç kimse böyle komik iddialarda bulunmamıştır. Buna karşılık Firavun'un iddiası tüm İslam âlimlerinin de dile getirdikleri gibi şu şekildedir:

"Benden başka hiç kimse emir ve yasak koyamaz. İnsanla-

rın yaşamlarına dair bütün emir ve yasakları ben belirlerim. Eğer benim belirlediğim kanunlara uymazlarsa onlara verilecek cezaları da en iyi şekilde ben bilirim. Tüm emirler, yasaklar, cezai kanunların çıkış noktası benim. Benden başka bu yetkiye sahip olan kimse yoktur."

Evet kardeşim... İslam âlimlerinin tümü Firavunun ilahlık ve rablik iddiasını bu şekilde değerlendirmişlerdir. Bundan dolayı günümüzde de Allah'ın indirdiği hükümlere itibar etmeyip kanun ve yasa koyanlar, cezai müeyyideleri belirleyenler tıpkı Firavun gibi ilahlık ve rablik iddiasında bulunmuşlar ve Allah'a şirk koşmuşlardır.

Firavunun söylediği o sözler, günümüzde şu şekilde dillerde dolaşmaktadır:

"Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir."

"Kanun koyma yetkisi sadece seçilmiş milletvekillerine aittir."

"Egemenlik milletindir. Herkes ona ram olmalıdır."

"Hiçbir güç meclisin üzerinde olamaz."

"Meclis iradesini vesayet altına alacak hiçbir güç yoktur."

İşte tüm bu sözler, açık bir şekilde kişinin kendisini ya da parlamento, meclis gibi başka bir iradeyi Allah'tan başka rab edinmesi, Allah ile beraber ilah edinmesidir. Kişi bu sözleri dilinden sarf etmekle beraber bunun üstüne bir de bizzat bu cümlelerde olduğu gibi kendisini yetki sahibi, hüküm sahibi, kanun ve yasa çıkarmada yetkili merci kabul ediyorsa işte bu tam anlamıyla Firavunun iddiasıdır. Böyle iddialarda bulunan insanlar Firavun gibi azmış, haddi aşmış ve dinden çıkmışlardır.

Konuyu daha iyi anlaman için günümüz açısından somutlaştırmanın faydalı olacağını düşünüyorum. Bugün yeryüzünde

birçok devlet vardır ve bu devletlerin hemen hemen hepsinde Allah'ın şeriatı, Allah'ın emir ve yasakları, Allah'ın koyduğu cezai müeyyideler kaldırılmıştır. Onların yerine parlamento dedikleri meclislerinde çıkardıkları yeni yasalar, emirler, yasaklar ve cezai müeyyideleri koymuşlardır. Örneğin içki içmeyi, zina etmeyi, faiz yemeyi serbest bırakmışlar, Allah'ın emirlerini yasaklamışlar, Allah'ın gazabını çekecek suçlar işleyenlere ise Allah'ın öngördüğü cezaları vermemişlerdir. Allah'ı kızdıran birçok amel bu ülkelerin parlamentolarında çıkarılan kanunlarla serbest bırakılmıştır. Şayet herhangi bir suça ceza verilmek istendiğinde ise verilecek cezayı Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* değil, kendileri belirlemişlerdir. Örneğin Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kasten adam öldüren kimsenin kısas olarak öldürülmesi gerektiğini emretmiş ancak onlar Allah'ın bu konudaki şeriatını değiştirerek başka cezalar vermişlerdir. Aynı şekilde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* hırsızın elinin kesilmesini emretmiş ancak bu devletlerin yöneticileri bunu da değiştirerek hırsızlara başka türlü cezalar vermişlerdir.

Bilmelisin ki "Akşam namazının farzı üç rekât değil 7 rekâttır" diyen kimse nasıl açık bir şekilde müşrik olursa aynı şekilde "Hırsıza ancak 2 yıl ceza verilebilir" diyen de açık bir şekilde müşrik olmuştur. Bir de koyduğu bu kuralı insanlara zorla dayatan, yönettiği ülkenin bütün insanlarına kendi koyduğu hükümleri uygulayan, insanları yönetmek için yeni anayasalar hazırlayanlar Allah'a en belirgin sıfatında şirk koşmuşlardır.

Sonuç olarak günümüzde Allah'ın şeriatı dünyanın birçok ülkesinde değiştirilmiş yerine parlamentolarda çıkarılan anayasalar getirilmiştir. Bu anayasaları hazırlamak, uygulamak, onaylamak, destelemek açık bir şekilde kişiyi müşrik yapan amellerdendir. Konuya dair aslen söylenebilecek söz çoktur. Ancak şimdilik bununla yetiniyor ve bir diğer maddeye geçiyorum.

2- Allah'ın Şeriatı İle Hükmetmemek

Yukarıdaki başlıkta Allah'ın şeriatını terk eden, yeni şeriatlar, kanun ve yasalar çıkararak hüküm koyanlardan bahsettim. Günümüz devletlerinde bu amelin ismi yasamadır ve parlamento tarafından yerine getirilir. Bu başlıkta ise parlamentolar tarafından çıkarılan kanunların uygulanmasından bahsedeceğim ki onlar bunu "yargı" olarak isimlendirmektedirler. Bilmelisin ki, Allah'ın şeriatını bırakarak yeni kanun ve yasalar çıkarmak, anayasalar hazırlamak sahibini nasıl müşrik yapıyorsa bu anayasalarla hükmetmek, insanlara bu kanunları uygulamak, Allah'ın indirdiği kitabı terk ederek parlamentolarda çıkan kanunlarla hükmetmek de kişiyi İslam dininden çıkaran kafir ve müşrik yapan amellerdendir. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* çok açık ve sarih bir şekilde şöyle buyurmaktadır:

"Her kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir." (5 Maide/44)

"Her kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir." (5 Maide/45)

"Her kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir." (5 Maide/47)

Bu ayetlerde görüleceği üzere Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmeyen kimseleri Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kâfirler, zalimler ve fasıklar olarak isimlendirmiştir. Ayetlerin çok açık ve net olması, ayetler üzerinde hiçbir kapalılığın bulunmaması Allah'ın kitabı ile değil de günümüz devletlerinin, parlamento ya da millet meclisi dedikleri yerlerde çıkarılan kanunlarla hüküm veren hâkimlerin Allah'ın dininden çıktıklarını göstermektedir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Maide Suresinde geçmiş ümmetlerden örnekler vermiş ve o ümmetlerin içlerinde bulunan nebilerin, din adamlarının ve yöneticilerin ancak Allah'ın hükümleri ile hükmettiklerini bildirmiştir:

"Şüphesiz biz Tevrat'ı indirdik. İçinde bir hidayet ve bir nur vardır. Allah'a teslim olmuş Nebiler, Yahudilere onunla hükmederlerdi. Kendilerini Rabbe adamış kimseler ve âlimler de onunla hükmederlerdi." (5 Maide/44)

Aynı şekilde âlemlere rahmet olarak gönderdiği Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e de Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyi emretmiştir.

"(Ey Muhammed) Artık sen de onların aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet!" (5 Maide/48)

"Aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet!" (5 Maide/49)

Ve rasulünü Allah'ın indirdiği hükümleri bırakarak insanların hükümlerine uymaması için açık bir şekilde uyarmıştır.

"Sana gelen haktan ayrılıp da onların isteklerine uyma!" (5 Maide/48)

Bilmelisin ki Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmek Allah'ın kesin bir emridir. Hiçbir kulun bu emirden yüz çevirmesi düşünülemez. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* âlemlere rahmet olarak gönderdiği Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e dahi Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmesini emretmiş, hiç kimseyi bu noktada muhayyer bırakmamıştır.

Peki, bugün Allah'ın indirdiğini terk ederek günümüz devletlerinin meclislerinde çıkarılan kanun ve yasalarla hükmeden hâkimlerin ne gibi bir ayrıcalığı vardır? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* en sevgili kuluna dahi bu hususta bir ayrıcalık tanımamıştır. Acaba günümüz hâkimleri kendilerini Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den daha mı üstün görmektedirler de O'nun dahi yapmasının yasak olduğu bir ameli icra etmektedirler. Sapkınlıktan Allah'a sığınırız.

Bu başlıkta da söyleyeceklerim bundan ibarettir. Daha önce de dediğim gibi konuya dair söylenecek daha çok söz vardır.

Ancak anlaşılır olması adına konuyu olabildiğince kısa tutmaya gayret ettim. Hiç şüphesiz başarı Allah'tandır.

3- Tağutları İnkâr Etmemek

Sevgili Kardeşim! Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kitabında çok açık bir şekilde Müslüman olabilmemiz için tüm tağutları reddetmemiz gerektiğini, onlardan uzaklaşarak kaçınmamızın vacip olduğunu beyan etmiştir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Dinde zorlama yoktur. Çünkü doğruluk, sapıklıktan ayırt edilmiştir. Artık her kim tâğutu inkâr edip Allah'a inanırsa sağlam bir kulpa yapışmıştır ki o, hiçbir zaman kopmaz. Allah, her şeyi işitir ve bilir." (2 Bakara/256)

"Kim tağutu inkâr ederse..." ifadesindeki "tağut" kelimesi dikkatini çekmiştir. Allah'ın yasaları dururken kendi yasalarını kendisi çıkarıp bu yasalara kendisi tâbi olduğu gibi başkalarını da uymaya zorlayan ve bu şekilde haddi aşan kurum, kuruluş, devlet, nefis, şeytan adı altındaki her şey tağut kelimesinin bünyesindeki yerini alır. Daha açık bir ifadeyle 1. ve 2. başlıkta verdiğim Allah'ın şeriatını değiştiren ve Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmeyenler tağutların ta kendileridir.

Kesinlikle hiçbir şekilde kopması söz konusu olmayan kulpa sarılman için öncelikle yapman gereken hayatından tüm tağutları çıkarmaktır. Zira ayette de göreceğin üzere tağutu reddetmek sağlam kulpa tutunabilmenin ilk şartıdır. Daha sonra ise Allah'a iman etmen gerekir. İşte bu ayet tevhid kelimesi La İlahe İllallah'ın en güzel açılımıdır.

"La İlahe" diyerek reddeder, "illallah" diyerek de kabul edersin. "La" hayır demektir. Yani Allah dışındaki tüm ilahların varlığına, yasalarına hayır! "İllallah" yani Allah'ın ilahlığına, koyduğu yasalara ise evet! Önce red, sonra kabul! Önce inkâr, sonra iman! Önce isyan, sonra itaat!

Yukarıda "tağut" kelimesi hakkında genel bir tanım yapmama rağmen burada özellikle içinde yaşadığımız toplumun tağutlarından bahsetmek istiyorum. Çünkü Allah Resulü'nün davet metodunda bu vardı. Açık bir tebliğ...

Bildiğin gibi bugün, yaşadığımız ülkede demokrasi adı altında İslam dışı bir din anlayışı hâkimdir. Yani Hakkın ne dediğinin hiçbir önemi olmadan halkın ne dediğini önemseyen çoğulculuk anlayışı... Oysa yazımızın başından beri anlattığımız gibi Hâkimiyet, ancak ve ancak Allah'ın hakkı iken bu hak üç beş yılda bir yapılan seçimlerle Allah'tan alınıp seçilen parlamenterlere verilmektedir. Ve yine Allah'ın kitabına göre zina, içki, faiz, yetim malı yemek, kumar gibi ameller haram kılınmışken demokrasi dininin kutsal kitabında bunların hepsi helal kılınıyor. Hatta helal kılındığı gibi bu haram amellerin daha kolay yapılabilmesi için şartlar da sağlanıyor.

Nasıl mı? İçki fabrikalarına bizzat T.C devleti tarafından ruhsat verilmiş, içki üretim ve tüketimi devlet güvencesi altında serbest bırakılmıştır. Fuhuş yuvaları olan genelevler devlet korumasında ve devletin bir kurumu olarak işlevini yürütmektedir.

Allah'ın faiz yiyen kimsenin şeytan çarpmış gibi kalkacağını söylediği haram para, bugün birçok insanın canını yakmasına rağmen zenginlerin elinde bankalar vasıtasıyla dönüp durmaktadır. Ve daha nice örnekler...

İşte Allah'ın helallerini haram, haramlarını helal kıldıkları, Allahın kitabı dururken kendi kitaplarını yazarak yeni bir din çıkardıkları, hâkimiyet yalnızca Allah'ın hakkıyken bunu Allah'tan alıp parlamenterlere verdikleri, en kısa ve net ifadeyle iman etmenin esası olan "La İlahe İllallah Muhammedun Rasulullah" cümlesinden razı olmadıkları için şu anki devlet bir tağuttur. Bu tağuta gerek doğrudan gerekse dolaylı yoldan, destek verenler de bu tağutun neferleridir.

Ve yine hangi niyetle olursa olsun yukarıda saydığım özellikleri üzerinde taşıyan herkes tağut kavramının içine girdiğinden dolayı Allah'ın asla affetmeyeceği, kişiyi ebediyen Cehennem ehlinden kılacak şirk amelini işlemiş olur.

O halde yapman gereken ilk şey yukarıda da belirttiğim gibi öncelikle tüm tağutları reddetmektir. Yani öncelikle Allah'a şirk koşmayı terk etmek gerekir. Bilmelisin ki tağutların reddedilmesi, onlara sevgi beslenmemesi ve onlardan kaçınılması tüm rasullerin ortak daveti olmuştur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"Muhakkak ki biz her ümmete "Allah'a ibadet edin ve tağuta kulluk etmekten kaçının" diye tebliğ etmesi için bir rasul gönderdik." (16 Nahl/36)

O halde senin de kendine verdiğin "Müslüman" isminin bir gereği olarak öncelikle tüm tağutları inkâr etmen gerekir ki şirkten kurtularak yaptığın ibadetlerin Allah katında karşılığını görebilesin. Allah seni ve bizleri hakkıyla tağutları reddedenlerden kılsın.

4- Tağutların Şeriatine Muhakeme Olmak

Sevgili Kardeşim! Nasıl ki Allah'ın şeriatı ile hükmetmek gerekiyorsa aynı şekilde Allah'ın şeriatine muhakeme olmak da gerekmektedir. Allah'ın indirdiği şeriatı terk ederek Allah'ın kitabına ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sünnetine uymayıp günümüz devletlerinin meclislerinde çıkarılan kanunlarla muhakeme olmak, onların kurmuş oldukları mahkemelerden hüküm istemek de kişiyi dinden çıkaran ve müşrik yapan amellerdendir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"Şunları görmüyor musun? Kendilerinin sana indirilene ve senden önce indirilene inandıklarını ileri sürüyorlar da tağuta inanmamaları kendilerine emrolunduğu halde tağut

önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Şeytan da onları bir daha dönemeyecekleri kadar iyice sapıklığa düşürmek istiyor." (4 Nisa/60)

Bu ayetin iniş sebebine baktığımız zaman çok ilginç bir rivayet ile karşılaşırız. Rivayete göre bir Yahudi ile bir münafığın arasında sorun çıkar. Yahudi sorunun çözümü için Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in hakemliğine başvurmak ister. Ancak münafık Rasulullah'ın adaletle hükmedeceğini bildiği için Kab b. Eşref denilen bir adamın hakemliğine başvurmak ister. Kab b. Eşref günümüz hâkimleri gibi Allah'ın şeriatı ile değil de kendi koyduğu kurallarla hükmeden birisidir. Sonuçta Rasulullah'ın hakemliğine başvururlar. Daha sonra Ebu Bekir *(radıyallahu anh)*'ın hakemliğine başvururlar. Ancak münafık bir türlü razı olmamaktadır. Daha sonra Ömer *(radıyallahu anh)*'ın hakemliğine başvururlar. Ömer meseleyi dinler, içeri girer ve "Rasulullah'ın verdiği hükmü terk edenin hükmü ölümdür" diyerek münafığın kafasını kılıcıyla keser. İşte Faruk olan, hak ile batılı birbirinden en güzel şekilde ayırmayı bilen Ömer *(radıyallahu anh)*'ın tavrı budur. Allah'ın ve Rasulünün hükmü varken başka hükümlere gitmeyi isteyen, o hükümlerle muhakeme olmayı dileyen kimsenin cezası budur işte...

Sevgili kardeşim! Vermiş olduğumuz bu ayet konuya dair en açık ayetlerdendir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ayette bir takım insanlardan bahsetmektedir. Onlar Allah'ın, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e indirdiği kitaba ve daha önce indirilmiş kitaplara iman ettiklerini iddia etmektedirler.

"Kendilerinin sana indirilene ve senden önce indirilene inandıklarını ileri sürüyorlar."

Böyle bir iddianın gereği ise Allah'ın kitabı ile muhakeme olmaktır. Kim Allah'ın kitabına iman ettiğini iddia ediyorsa bu iddiasının gereği olarak Allah'ın indirdiği hükümlerle muhake-

me olmak zorundadır. Ancak ayette bahsi geçen kişiler bu iddialarının aksine hareket etmektedirler:

"Tağut önünde muhakemeleşmek istiyorlar."

İşte bu, yani Allah'ın kitabı ile değil de insanların hükümleri ile muhakeme olmak Allah'ın gönderdiği kitaplara iman etmemenin bir göstergesidir. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bütün kitaplarında kişinin Müslüman olarak isimlendirilebilmesi için tağutları inkâr etmesi gerektiğini bildirmiştir:

"Hâlbuki onlar tağutu inkâr etmekle emrolun-muşlardı."

Onlar tağutu inkâr etmekle, kabul etmemekle ve ondan uzaklaşmakla emr olunmuşlardı. Ancak bu emri yerine getirmediler. Allah'ın gönderdiği kitaplara iman ettiklerini iddia etmelerine rağmen bu iddialarının aksine bir amelde bulundular ve tağutların verdiği hükümlerle muhakeme olmak istediler. Bundan dolayıdır ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu kimseler hakkında ayetin sonunda şöyle buyurmaktadır:

"Şeytan da onları bir daha dönemeyecekleri kadar iyice sapıklığa düşürmek istiyor."

İşte bu durum onların dinden çıkmasına, müşrik ve kâfir olarak isimlendirilmelerine sebep olmuştur. O halde Müslüman olarak can verebilmenin diğer bir şartı, aramızda çıkan herhangi bir problemi günümüz devletlerinin parlamentolarında çıkan kanunlarla hüküm veren mahkemelere götürmemektir. Zira böylesi bir amel kişiyi İslam'dan çıkaran ve müşrik yapan bir ameldir. Buna karşılık hangi konuda olursa olsun tek kaynak olarak Allah'ın kitabını ve Rasulullah'ın sünnetini esas almalıyız.

5- Tağutlara İtaat Etmek

Sevgili kardeşim! Nasıl ki tağutları inkâr etmen, onlara muhakeme olmaman gerekiyorsa aynı şekilde onların kanunlarına, anayasalarına, hükümlerine de itaat etmemen gerekmekte-

dir. Zira itaat etmek ibadet etmenin bir çeşididir. Her türlü ibadet bir itaattir. Bununla beraber bazen itaat etmek ibadet etmek anlamına gelmektedir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu anlamda şöyle buyurmaktadır:

"Ey Âdemoğulları! Ben size şeytana ibadet etmeyin, o sizin apaçık bir düşmanınızdır diye emretmedim mi?" (36 Yasin/60)

Dikkat edersen ayette Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* insanoğlunu azarlamaktır. Bunun sebebi ise şeytana ibadet etmeleridir. Ancak insanlar hiçbir zaman şeytana senin anladığın tarzda namaz kılmak, secde etmek şeklinde bir ibadette bulunmamıştır. O halde burada düşünmen gerekir. Şeytana nasıl ibadet edilmiştir diye...

Âlimler bu ayeti şeytana itaat etmek, onun emirlerine uymak, onun isteklerini yerine getirmek şeklinde açıklamışlardır. O halde Allah'ın dışında başka bir merciin emirlerine uymak, Allah'ın emirlerine muhalif konularda onların isteklerini yerine getirmek itaat edilen merciye ibadet etmektir ve sahibini İslam dininden çıkararak müşrik yapar.

Bildiğin üzere ölü eti yemek dinimizce haramdır. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* 14 asır önce Allah'ın bu hükmünü insanlara duyurduğu zaman müşrikler bunu kabul etmediler ve "Bizim öldürdüğümüz helal oluyor da Allah'ın öldürdüğü nasıl haram oluyor. Böyle bir şey olamaz!" diyerek Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın haram kıldığı ölü etini helal kabul ettiler. Bunun üzerine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*: *"Şeytanlar kendi dostlarına sizinle mücadele etmeleri için vahyederler. Eğer siz onlara itaat ederseniz müşriklerden olursunuz." (6 Enam/121)* ayetini indirdi.

İslam âlimleri bu ayeti şu şekilde açıklamışlardır: "Allah'ın helal kıldığını haram, haram kıldıklarını ise helal kılan kimselere

bu hususlarda itaat ederseniz müşrik olursunuz ve bütün amellериniz boşa gider."

Başka bir ayette ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Onlar (Yahudi ve Hıristiyanlar) Allah'ı bırakarak hahamlarını ve rahiplerini (yani din adamlarını) rab edindiler." (9 Tevbe/31)

Allah Resulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir gün bu ayeti okur. O sırada yanında Tayy kabilesinden, cömertliği ile meşhur Adiy bin Hatem vardır ve kendisi Hıristiyan'dır. O esnada boynunda haç takılıdır. Ayeti duyunca itiraz edercesine söze girer ve der ki:

"Biz din adamlarımıza ibadet etmedik ki! Onları rab edinmedik ki..."

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ona şöyle cevap verir:

"Sizin din adamlarınız Allah'ın haram kıldıklarını helalleştirdi. Allah'ın helal kıldıklarını ise haramlaştırdı. Siz de onlara itaat ettiniz. İşte sizin din adamlarınıza ibadetiniz bu şekilde olmuştur."

Subhanallah... Görüyorsun değil mi kardeşim! Allah'ın izin vermediği konularda insanlara itaat etmek onlara ibadet etmekmiş. Allah'ın razı olmadığı konularda insanların peşinden gitmek Allah'a köleliğin yanında insanlara da köle olmakmış. Peki, nerede kaldı İslam? Hani İslam sadece yerlerin ve göklerin rabbine kulluk yapmaktı? Sadece O'nun emirlerine bağlı kalmak, O'nun sözlerine itaat etmekti.

Görmüyor musun kendilerini Allah'ın en sevgili kulları olarak isimlendiren Yahudi ve Hıristiyanlar âlimlerine, din adamlarına, yöneticilerine Allah'ın izin vermediği konularda

itaat edip uydukları için "Kâfir" ve "Müşrik" ismini almışlardır. Allah onların bu amellerini "Yöneticilerine ibadet etmek" olarak isimlendirmiştir. O halde kime itaat ettiğine dikkat etmen gerekir. Şayet Allah'a itaat ediyor, O'nun emir ve yasaklarına uyuyorsan sen ancak Allah'a ibadet ediyorsun demektir. Ama bunun aksine Allah'ın emir ve yasaklarını hiçe sayan tağutların kanunlarına, anayasalarına itaat ediyorsan bil ki sen tağutlara ibadet ediyorsun. Kendini ne kadar Müslüman ve salih kul olarak isimlendirirsen isimlendir, ne kadar namaz kılarsan kıl, böyle bir durumda sadece Allah'a ibadet etmek emrine uymadığın için İslam dininden çıkmış ve müşriklerden olmuş olursun. Allah seni ve beni böylesi bir durumdan muhafaza buyursun!

6- Tağutlara Yasama Yetkisi Vermek

Sevgili Kardeşim! Geçen satırlarda öğrendin ki, Allah'a ait olan bir hakkın Allah'tan gasp edilmesi ve kullara verilmesi kişiyi müşrik yapan amellerdendi. Ve yine öğrendin ki teşri, yasama, hâkimiyet hakkı sadece ama sadece Allah'ındır. Her kim ki bu hakkı kendi üzerinde görürse ilahlık ve rablik iddiasında bulunarak haddi aşmıştır. Ve aynı şekilde her kim de sadece Allah'a ait olan bu hakkı Allah'tan başkalarına tahsis ederse Allah'a şirk koşmuştur ve müşriklerden olmuştur.

Bilindiği üzere yıllardır bu ülkede belirli zaman aralıklarında parlamentoya vekil tayin etmek için seçimler yapılmakta, insanlar hafta sonu bir Pazar günü koşarak sandık başlarına gitmekte ve her hangi bir partiye oy vermekte ya da hiçbir partiye oy vermeden boş oy atmaktadırlar. Belirli bir oy oranına sahip olan partilerin milletvekilleri demokrasinin ibadet yeri olan parlamentoya girerek bir müddet orada çıkardıkları kanun ve yasalarla ülkeyi yönetmektedirler. Görevde kaldıkları sürece birçok kanun ve yasa çıkarmakta, çıkardıkları bu kanun ve yasalarla insanları yönetmektedirler.

Ey kardeşim bil ki! İster her hangi bir partiye oy vermek suretiyle olsun, isterse de boş oy kullanmak suretiyle olsun bugün yaşadığımız şu ülkede belirli aralıklarla yapılan demokratik seçimlere katılarak oy kullanmak apaçık bir şekilde Allah'a şirk koşmanın ve müşrikliğin kendisidir.

Bil ki bugün demokrasinin parlamentolarında kanun ve hüküm çıkaran, yasa koyan, hüküm va'z eden bütün parlamenterler birer tağut konumundadırlar. Bu yüzden sana emredilen, tağutu inkâr etmendir. Yoksa kendin için belirli seçim dönemlerinde yeni yeni tağutlar seçmen emredilmemiştir. Bu emre rağmen her üç-beş yılda bir kendine yeni tağutlar seçmek üzere demokratik sistemin öngördüğü seçimlere katılman, işte Allah'ı inkâr ederek tağutlara iman etmenin en açık göstergesidir.

Diğer taraftan bu seçimlere katılmak hükmetme, yönetme ve idare etme yetkisini Allah'tan başkasına yani milletvekillerine vermek olduğu için sahibini İslam dininden çıkaran bir ameldir.

Bil ki İslam'da yönetme, idare etme, kanun ve yasa çıkarma hakkı ancak Allahu Tealâ'ya aittir. Allah'tan başka hiç kimsenin, insanların yaşamlarına dair kanun ve hüküm çıkarma yetkisi yoktur. İnsanı Allahu Tealâ yaratmıştır ve insanoğlunun uyması gereken kuralları ancak O belirleyecektir.

"Hüküm ancak Allah'a aittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye tapmamanızı emretmiştir. İşte en doğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." (12 Yusuf /40)

"Hüküm ancak Allah'ındır. Ben ona tevekkül ettim. Tevekkül edenler de yalnız ona tevekkül etsinler" (12 Yusuf/67)

Hüküm ancak Allah'ındır. Allahu Tealâ bizleri yaratmış ve uymamız gereken kuralları resulleri vasıtasıyla bizlere bildirmiştir. Son Resul Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* aracılığı ile de uymamız gereken emirleri, kaçınmamız gereken yasakları ve bu yasaklara uymayanlara karşı uygulanması gereken

cezai müeyyideleri çok açık bir şekilde bildirmiştir.

Burada örnek vermek gerekirse Allahu Tealâ bizlere belirli vakitlerde yine belirli rekâtlarda namaz kılmamızı, Ramazan ayında oruç tutmamızı ve bunun gibi daha birçok ameli emretmiştir. Yine Allahu Tealâ içki içmeyi, faizi, zina etmeyi, kumar oynamayı, yetimlerin mallarını haksız bir şekilde yemeyi bizlere yasaklamıştır. Ve bu yasaklara uymayan kimselere de dünyada uygulanmak üzere belirli cezalar tayin etmiştir. Hırsızlık yapanın elini kesmek, zina eden kimseye bekâr ise yüz değnek vurulması, evli ise recmedilmesi Allahu Tealâ'nın koymuş olduğu bu cezalara birer örnektir.

Bilindiği üzere bugün yaşadığımız ülkede insanların seçmiş olduğu vekiller vasıtasıyla Allah'ın emir ve yasakları bütünüyle bir kenara atılmış ve Allah'ın suçlular için öngördüğü dünyevî cezalar hiçe sayılmıştır. Bunun en çarpıcı örneğini bugün türban meselesinde görmekteyiz. Zira Allahu Teala kadınlara örtünmelerini emrederken, bugün bu emir görmezden gelinerek yasaklanmıştır. Allahu Tealâ içki içilmesini, kumar oynanmasını, faizle alış verişte bulunmayı haram kılarken bugün bu yasakların hepsi serbest bırakılmıştır. Allahu Tealâ'nın suçlular için öngördüğü cezalar görmezden gelinmiş ve demokrasinin ibadethaneleri olan parlamentolarda çıkarılan kanunlarla suçlular için yeni cezalar belirlenmiştir. Allahu Tealâ hırsızın elinin kesilmesini emrederken onlar sadece belirli bir süre hapis cezasını uygun görmüşlerdir.

Ey Kardeşim! Allah sana ve bizlere rahmet etsin. Bizleri dininden ayırmasın ve kendisine şirk koşmaktan bizleri korusun. İşte tüm bu cinayetler, tüm bu suçlar senin belirli zamanlarda sandık başına giderek oy atman suretiyle idareye sahip olan vekiller eliyle işlenmektedir. Ve sen bu suçları işleyeceklerini bildiğin halde onlara oy atmak suretiyle suçlarında onlarla ortak olmaktasın.

Yukarıda da söylediğimiz gibi hüküm koyma, kanun çıkarma, suç ve ceza belirleme yetkisi sadece ama sadece Allah'a ait iken, sen bu yetkiyi Allah'tan alıp insanlara vermektesin. Sandık başına giderek oy kullanmak suretiyle adeta şöyle haykırmaktasın:

"Ey şu partinin adayları! Ben sizi, bizleri yönetmeniz için vekil tayin ediyorum. Sizler ülke yönetiminde söz sahibi olarak kendi çıkardığınız kanun ve yasalarla bizleri en iyi şekilde yönetin. Bizler için uymamız gereken kanunlar çıkarın, yasaklar belirleyin ve sizin belirlediğiniz yasaklara uymayanlar için de cezai müeyyideler tayin ederek onları insanlar üzerinde uygulayın."

İşte ey okuyucu kardeşim! Senin bu fiilinin Allah'ın kitabında tek bir karşılığı vardır, o da müşriklik yani Allah'a ortak koşmaktır. Ve böyle bir amelden, böyle bir fiilden tevbe ederek uzak kalmadığın sürece gideceğin yer, ebedi cehennem olacaktır. Böyle bir sondan Allah'a sığınırız.

7- Kâfirleri Veli Edinmek

Arapçada velayet Türkçede dostluğun karşılığı olmakla beraber aslen çok daha geniş bir kavramdır. Zira her türlü yardımlaşma, ittifak ve destek vermek velayetin kapsamına girmektedir.

İslam düşmanı hükümetleri, Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmeyen sistemleri, Allah'ın kitabına muhalif yasa koyan devletleri desteklemek, korumak, onlara yardım etmek, şirk sistemlerinin ayakta kalması için çalışıp çabalamak da kişiyi dinden çıkaran, müşrik yapan amellerdendir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Müminleri bırakıp da kâfirleri veli (dost) edinmeyin." (4 Nisa/144)

"Müminler, müminleri bırakıp da kâfirleri veli edinmesinler! Kim böyle yaparsa Allah ile dostluğu kalmaz. Ancak onlardan korunma gayesiyle sakınmanız müstesnadır. Allah size kendisinden korkmanızı emrediyor ve dönüş Allah'adır." (3 Al-i İmran/28)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ayetlerde kâfirleri veli edinmememiz gerektiğini bizlere bildirmiş, onları veli edinenlerin Allah ile hiçbir bağlarının kalmadığını söylemiştir. Bundan dolayı müşriklere ve kâfirlere gerek dili ile gerekse diğer kuvvet unsurları ile yardımda bulunan, Müslümanlara karşı onlara yardım eden açık bir şekilde Allah ile bütün bağını kesmiştir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Ey iman edenler, Yahudileri de Hıristiyanları da veliler edinmeyin! Onlar birbirlerinin dostlarıdırlar. İçinizden kim onları veli edinirse muhakkak o da onlardandır. Şüphesiz Allah zalimler topluluğunu hidayete erdirmez." (5 Maide/51)

Bu ayette de Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Yahudi ve Hrıstiyanları veli edinen, onlara yardım edip destek sağlayan kimselerin onlar gibi olduklarını bildirmektedir. Yahudi ve Hrıstiyanlardan nasıl uzak olmamız gerekiyorsa onları dost tutanlardan da aynı şekilde uzak olmamız gerekmektedir. Yahudi ve Hrıstiyanlara düşmanlık yapmak nasıl vacipse onları dost tutanlara da aynı şekilde düşmanlık beslememiz gerekmektedir.

Sevgili Kardeşim! Buraya kadar öğrendin ki Allah'ın nizamını yürürlükten kaldıran, Allah'ın kitabını hükümsüz kılan, Allah'ın emirlerini ve nehiylerini iptal eden tüm beşeri sistemler Şeytana hizmet eden kâfir sistemlerdir. Elbette ki bu sistemler destekçileri ve yardımcıları olmaksızın varlıklarını sürdüremezler. Bundan dolayı kendilerini koruması için asker ve polisler edinirler. Bu asker ve polislerin görevi bu şirk sistemlerini ko-

rumak, onlara karşı gelenleri yakalamak ve devletlerine teslim etmektir.

İşte günümüz şirk sistemlerinde bu görevleri icra edenler, kâfir ve zalim idareleri veli edinen, onlara destek veren, kâfir idarelerin varlığını koruyabilmek için canla başla çalışan bu kimseler Allah'ın düşmanlarını dost edindikleri için Allah'ın dininden çıkmışlar, şeytanların dinine girmişlerdir. Nasıl ki bu kâfir sistemlerden uzak olmak, onları tanımamak, onlara düşman olmak gerekiyorsa, bu devletleri koruyan, ayakta durmasını sağlayan destekçilerinden de beri olmak, onlara karşı sevgi beslememek, onların da Allah'ın düşmanları olduğunu bilmek gerekir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Melekler, kendi nefislerine zulmedenlerin canlarını alırken derler ki: 'Ne halde idiniz?' Onlar: 'Biz, yeryüzünde zayıf bırakılmışlar idik.' derler. Melekler de: 'Hicret etmeniz için Allah'ın arzı geniş değil miydi?' derler. İşte onların barınma yeri cehennemdir. Ne kötü yataktır o?" (4 Nisa/97)

Bu ayetler Müslüman ve mümin olduklarını iddia ettikleri halde yaşadıkları meskenleri bırakamayan ya da maaş ve emeklilik gibi rızık endişesi taşımaları sebebiyle müşriklerin saflarını terk etmeyenler hakkında nazil olmuştur. Allah bu kimseleri *"nefislerine zulmedenler"* olarak vasıflandırmaktadır. Yine bu ayette Allahu Tealâ, meleklerin onların canlarını alırken kendilerine ilk olarak *"Ne halde idiniz?"* diye sorduklarını haber vermektedir. Yani siz hangi safta idiniz? Şeytanın dostlarının ve şirk kanunlarının koruyucularının safında mı yoksa Rahman'ın dostlarının, şeriatının yardımcılarının safında mı?

Eğer Meleklere verilecek cevap "şirk kanunlarının koruyucularının safında" olursa hemen *"biz yeryüzünde zayıf kalmış kimselerdik"* şeklinde sudan bahanelere sığınacaklardır. Nitekim bugün de kendilerine bu batıldan uzak durmalarını nasihat etti-

ğimizde bizlere de bu şekilde sudan bahaneler ileri sürüyorlar. Ancak o gün melekler onların bahanelerini kabul etmeyecekler ve kendilerine *"Allah'ın arzı geniş değil miydi? Hicret etseydiniz ya"* diyecekler. Biz de bugün şirkin yardımcılarına ve beşeri kanunların askerlerine aynı şeyi söylüyoruz. Hala elinizde cehennem ateşinden kurtulmak için fırsat var. Ve Allah'ın arzı geniştir. Rızık kapıları ise çoktur. Şirkin saflarından hicret edin. Tağutun askerliğini yapmayı terk edin.

8- Allah'tan Başkasından Yardım İstemek

Sevgili Kardeşim! Bir gün Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* çok küçük yaşta olan İbn-i Abbas'a der ki:

"Ey çocuk! Allah'ın sana fayda vereceği kelimeleri sana öğreteyim mi? Sen Allah'ı koru ki Allah da seni korusun. Bir şey istediğinde Allah'tan iste. Birine sığınacağında Allah'a sığın. Allah'ın dilemediği bir şeye yaratılanların gücünün yetmeyeceğini bil! Zafer, sabırla birliktedir. Her üzüntüyle birlikte bir sevinç, her zorlukla birlikte bir kolaylık vardır."

Dikkat edersen bu sözler, âlemlere rahmet olarak gönderilen Rasulullah'ın küçücük bir çocuğa öğrettiği sözlerdir.

"Bir şey istediğinde Allah'tan iste! Birine sığınacağında Allah'a sığın."

Bil ki güç, kuvvet ve kudret sadece Allah'a aittir. Bundan dolayı üzerimizden bir zararı gidermeye, bir sıkıntıyı yok etmeye ancak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kadirdir. Ve aynı şekilde bize menfaat vermeye de yalnızca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kadirdir. O şöyle buyurur:

"Eğer Allah sana bir zarar dokundurursa yine O'ndan başka onu giderecek yoktur. Eğer sana bir hayır dokunduracak olursa işte O, her şeye gücü yetendir." (6 Enam/17)

"Allah'tan başka sana faydası da olmayan, zarar da ve-

remeyen şeylere ibadet etme! Eğer böyle yaparsan şüphesiz ki sen, zalimlerden olursun." (10 Yunus/106)

"Allah sana bir sıkıntı dokundurursa, onu O'ndan başka hiçbir kimse gideremez. Sana bir hayır dilerse, O'nun lütfunu geri çevirecek hiç kimse yoktur. O, bunu kullarından dilediğine eriştirir. O, mağfiret edendir, rahmet edendir."(10 Yunus/107)

Bunlar gibi daha birçok ayet-i kerime, mahlûklardan yardım isteme ve onlara dua etmenin ibadet olduğunu açıklamaktadır. Zarar da fayda da ancak Allah'tandır. O'nun ortağı yoktur. Dilediğine bir musibet gönderir, dilediğine göndermez. Onun emri ve iradesine kimse karşı koyamaz.

Tüm bu ayetler fayda ve zararın sadece Allah'ın elinde olduğunu, Allah'tan başka hiçbir kimsenin fayda veremeyeceğini ve bir zararı da gideremeyeceğini, böyle bir yetkinin sadece yerlerin ve göklerin Rabbi'nin elinde olduğunu bildirmektedir. Ancak ne yazık ki bu açık ayetlere rağmen günümüzde insanlar kendileri gibi insanlara yönelmekte, şeyh, veli, evliya gördükleri kimselere dua etmekte, onlardan yardım istemekte, ölmüş kimselerin kabirlerine giderek sıkıntılarının yok olmasını ölülerden beklemekte, Allah dostu zannettikleri kimselere rabıta adı altında yönelerek onlardan fayda beklemektedirler. Ancak bütün bunlar Allah'ın indirdiği dinde şirk olan fiillerdendir. Her kim ki bir ihtiyacının giderilmesi, bir sıkıntısının yok olması için Allah'tan gayrısına yönelir, mutlak olarak ondan medet umarsa Allah'a ait olan bir hakkı Allah'tan almış, kendisi gibi bir kula vermiştir ki, işte bu da müşrikliğin ta kendisidir.

Allahu Tealâ'dan başkasının güç yetiremeyeceği bir konuda yaratılanlardan yardım istemek, kendisinden yardım istenen varlığın, zararı kaldırabileceğine ve fayda verebileceğine inanmayı içermektedir. Dolayısıyla kişi, zarar ve fayda verme sıfatını

Allahu Tealâ'dan başkasına nispet etmiş olur. Hâlbuki zarar ve fayda verme, sadece Allah'a ait olan hususiyetlerdendir.

Yahut da kişi yardım istediği varlığın, kendisini Allah'a yaklaştıracak bir konumda olduğuna inanmasından dolayı bu işi yapmış olabilir. Yani o varlığı, bir şefaatçi ve vasıta olarak kabul eder ki bu da küfür ve şirkten başka bir şey değildir.

Sevgili kardeşim! Bil ki dua, ibadet çeşitlerinden birisidir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Dua ibadettir" diye buyurmuştur. Yine kendisine hangi ibadetin daha üstün olduğu sorulduğunda "Kişinin kendisi için dua etmesidir" demiştir. Kişinin kendisi için yaptığı dua ibadettir. Üstelik ibadet ismi ve anlamına giren şeylerin en özel ve en üstünüdür.

Şeyh Süleyman bin Abdullah Alu'ş-Şeyh şöyle der: "Bundan anlaşılmaktadır ki dua, ibadetlerden bir ibadettir ve hatta Allahu Tealâ katında en sevilenidir. Eğer duada ortak kılma şirk değilse, o zaman yeryüzünde şirk yoktur. Eğer yeryüzünde şirk varsa, o zaman duada şirk bulunması, diğer ibadetlerde şirkin bulunmasından daha önceliklidir. Bununla birlikte duada koşulan şirk, Rasulullah'ın kendilerine gönderilmiş olduğu müşrikler arasındaki en büyük şirk türü idi. Onlar peygamberlere, salihlere ve meleklere dua ederler ve kendilerine Allah katında şefaat etmeleri için onlara yalvarırlardı. Bu nedenle, musibet anında Allah'a yönelirler ve ortak koştuklarını unuturlardı. Öyle ki şöyle bir rivayet aktarılır: Onlardan bir grup, denizde bir musibetle karşılaştı. Bunun üzerine gemide bulunan putları denize attılar şöyle demeye başladılar: "Ey Allah, Ey Allah (bizi kurtar)." Çünkü edinmiş oldukları sahte ilahlarının zararı gideremeyeceğini ve zorda kalana icabet edemeyeceğini bilmekteydiler...

Bil ki! Âlimler, duanın çeşitlerinden herhangi birisi ile Allah'tan başkasına yönelen kişinin "Allah'tan başka ilah yoktur. Muhammed Allah'ın Resulüdür" dese, namaz kılıp oruç tutsa

dahi müşrik olduğu konusunda icma etmişlerdir. Zira İslam, her iki şehadeti de ikrar etmekle birlikte Allah'tan başkasına ibadet edilmemesini şart koşmuştur. Kim her iki şehadeti söyler ve Allah'tan başkasına ibadet ederse, her iki şehadeti de hakiki olarak yerine getirmiş olamaz. Onların iki şehadeti ikrar etmeleri, şirk koştukları halde Allah'tan başka ilah olmadığını ikrar eden Yahudilerin durumuna benzer. Manası ile amel ve itikad edilmediği sürece mücerred olarak iki şehadetin telaffuz edilmesi, İslam'da yeterli değildir. Bu konuda icma bulunmaktadır."

O halde bundan sonra senin sadece ama sadece Allah'tan yardım istemen, O'ndan medet umman, O'na dua etmen ve bu gibi şeylerde asla ama asla Allah'tan başkasına yönelmemen gerekmektedir. Zerre kadar dahi olsa Allah'tan başkasına yönelmen, sadece Allah'ın güç yetirebileceği hususlarda veli, âlim, Allah dostu zannettiğin bir mahlûktan medet beklemen senin bütün amellerini iptal edecek, seni müşriklerin safına katacaktır. Allah böyle bir sondan seni ve bizleri korusun.

9- Şer'î Emirleri Tamamen Terk Etmek

Sevgili Kardeşim! Şer'i amelleri terk etmek ile kastım kişinin bütünüyle Allah'ın emir ve yasaklarından yüz çevirmesidir. Kişi öyle bir konuma gelir ki İslam ile bağı sadece diliyle söylediği "La İlahe İllallah" cümlesinden ibaret kalır. Kendisini "Müslüman" olarak isimlendirmekten başka Allah ile hiçbir bağı yoktur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e indirdiği mübarek kitabındaki bütün emirleri terk etmiş, Allah'ın yasakladığı fiillerle haşır neşir olmaya başlamıştır.

Bil ki kim şeriata zahiri olarak boyun eğmekten yüz çevirir ve bu dinin farz ve vaciplerinden olan hiçbir ameli yerine getirmezse iki şehadeti ikrar etse dahi küfre düşmüş ve dinden çıkmış olur. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"De ki: "Eğer siz Allah'ı seviyorsanız bana uyun! Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah Ğafurdur, Rahimdir." (3 Al-i İmran/31)

Bu ayette Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, kendisine yönelik sevginin alameti olarak Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in getirdiği dine uymayı gerekli kılmıştır. Her kim Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e indirilen şeriate uyar ve ona tâbi olursa o kimsenin "Allah'ı seviyorum" iddiası doğrudur. Ama her kim bu şeriatten yüz çevirmişse diliyle binlerce kez Allah'ı sevdiğini iddia etse de o kimse Allah'ı sevmiyordur. Onun kalbindeki sevgi yalandır. Allah'ı ise ancak kâfirler sevmez. Bu ayete dair İslam âlimleri şöyle demişlerdir:

"Bu ayet, Allah'ı sevdiğini iddia eden fakat Muhammed'in yolunda olmayan herkes için geçerlidir. Bütün söz ve fiillerinde nebevi dine ve Muhammed'in şeriatına uymadıkça o kimse davasında yalancıdır."

"Allahu Tealâ'yı sevdiğini iddia eden, fakat Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e uymayan kimse yalancıdır. Onun sevgisi tek olan Allah için değildir. Tam aksine, onun sevgisi şirk sevgisidir. O, Yahudi ve Hıristiyanların Allah'ı sevdiklerini iddia etmeleri gibidir. Eğer onlar Allah'a olan sevgilerinde samimi olsalardı Allah'ın sevdiğinden başkasını sevmez ve Rasullere uyarlardı. Allah'ı sevdiklerini iddia etmelerine rağmen Allah'ın hoşuna gitmeyen şeyi sevdiler. Onların sevgisi, müşriklerin sevgisi gibiydi."

Bil ki kişinin Allahu Tealâ'ya olan sevgisi, Rasulullah'ın sünnetine ve Rabbi katından getirmiş olduğu şeriata olan bağlılığı derecesindedir. Allahu Tealâ'ya olan sadık sevgi, şeriatın hükümlerine tâbi olmak ve bağlı kalmak oranında artar. Şeriatın hükümlerine uymanın mutlak olarak yok olması, Allahu Teâlâ'ya olan sevginin de yok olması demektir.

10- Namazı Terk etmek

Terk ettiğin zaman hem dünyanı hem de ahiretini hüsrana uğratacak amellerden bir diğeri de namazdır. Biliyorum ki "Kişiyi Müşrik Yapan Ameller" isimli bir kitapta namazın terkini gören birçok kimse "Ama üç büyük mezhep âlimi namazın terkini küfür görmemişlerdir" diye itiraz edecektir.

Sevgili Kardeşim! Burada benim sana asıl anlatmak istediğim bu değildir. Seni ilmi tartışmaların içine sokmak istemiyorum. Ama sana sadece şunu hatırlatmak isterim. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur:

"Kişi ile küfür arasında namazı terk vardır."[28]

"Kul ile küfür arasında ancak namazı terk vardır."[29]

"Küfür ile iman arasında namazı terk vardır."[30]

"Bizimle onlar arasındaki ahid namazdır. Kim namazı terk ederse küfre düşmüştür."[31]

"Kul ile küfür ve iman arasında namaz vardır. Onu terk eden kişi şirke düşmüştür."[32]

"Namazı bilerek terk etmeyin. Kim bilerek namazı terk ederse Allah'ın ve Resulünün zimmetinden ayrılmış olur."[33]

"Kim namazı bilerek terk ederse dinden çıkmış olur."[34]

Göreceğin üzere bunların hepsi sözlerin en doğrusunu söyleyen Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sözleridir. Bu-

---

[28] Müslim.

[29] Nesai tahric etmiştir. Sahihu't-Terğib, 563.

[30] Tirmizi tahric etmiştir. Sahihu't-Terğib, 563.

[31] Sahihu't-Terğib, 564.

[32] Sahihu't-Terğib, 574.

[33] Sahihu't-Terğib, 569.

[34] Muhammed bin Nasr, Kitabu's-Salât.

nunla beraber Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kitabında açıkça kendilerinden razı olduğunu belirttiği sahabeler de namaz kılmayana kâfir ismini vermişlerdir. Abdullah bin Şakik *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir:

"Muhammed'in ashabı, namazın terkinden başka hiçbir amelin terkini küfür saymazlardı."

Ömer bin Hattab *(radıyallahu anh)* şöyle der: "Namazı terk edenin İslam'dan bir payı yoktur."

İbn-i Mesud *(radıyallahu anh)* şöyle der: "Namazı terk edenin dini yoktur."

Ebu Derda *(radıyallahu anh)* şöyle der: "Namazı olmayanın imanı yoktur, abdesti olmayanın da namazı yoktur."

Ali bin Ebi Talib *(radıyallahu anh)* şöyle der: "Namaz kılmayan kâfirdir."

Cabir bin Abdullah *(radıyallahu anh)* şöyle der: "Namazı terk küfürdür, bunda ihtilaf yoktur."

Hafız el-Münziri şöyle der: "Sahabeden ve onlardan sonra gelenlerden bir topluluk vakti çıkıncaya kadar namazı kasıtlı olarak terk eden kimsenin tekfir edileceği görüşündedir. Bu görüşte olan sahabeler: Ömer b.Hattab, Abdullah b. Mesud, Abdullah b. Abbas, Muaz b. Cebel, Cabir b. Abdullah ve Ebu Derda *(radıyallahu anhum)*...

Sahabenin dışında bu görüşte olan âlimler ise Ahmed b. Hanbel, İshak b. Rahaveyh, Abdullah b. Mübarek, Nehai, Hakem b. Utbe, Eyyub es-Sahtiyani, Ebu Davud et-Tayalisi, Ebu Bekr b. Ebi Şeybe, Züheyr b. Harb..."[35]

Tüm bunları okuduktan sonra sana düşen "Namazın terki küfür müdür değil midir?" şeklinde tartışmalara kulak asma-

---

[35] Et-Terğib.

mak, namaza sarılmak ve onu hiçbir şekilde terk etmemektir. Ben bu konu üzerinde sözü uzatmak, detaylara girmek istemiyorum. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* namaz kılmayanı kâfir ve müşrik olarak isimlendirdikten sonra, O'nun ashabı namaz kılmayanı dinsiz kabul ettikten sonra ne bana ne de sana artık söz düşmez. Yapılması gereken şey bellidir. Namaz kılmaya başlamak ve onu hiçbir şekilde terk etmemek...

Son Söz

Sevgili Kardeşim! Bu sana, senden hiçbir ücret istenmeksizin yapılan samimi bir çağrıdır. Bizim görevimiz ise sadece açık bir duyurudur. Sana düşen bu yazdıklarımı iyice okuman, anlamaya ve idrak etmeye çalışman ve daha sonra her işi bir kenara bırakarak yazdıklarımın doğruluğunu araştırmandır. Belki burada saydığım müşrik yapan amellerden birçoğunu yıllarca kendini Müslüman olarak isimlendirmene karşın yapıyordun. Ve bunları okuduktan sonra senin için iki seçenek kalıyor. Ya söylediklerime hiç değer vermez ve bu kitapçığı bir kenara atarsın ya da söylediklerimin üzerinde düşünür, anlamaya çalışır, hemen Allah'ın kitabına, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in hadislerine müracaat ederek sana anlattıklarımın doğruluğunu araştırırsın. Ancak şunu aklından çıkarmamanı nasihat ederim.

Eğer burada yazdıklarım gerçekten hak ise ve sen bu fiilleri bizzat işliyorsan emin ol ki, bu dünyada yaptığın hiçbir hayır sana ahiret gününde fayda vermeyecektir. Zira daha önce de söylediğim gibi şirk ameli, bütün ibadetleri ve hayır amellerini iptal eden büyük bir suçtur. Bu yüzden önce bugüne kadar Allah'ın kitabından ve Rasulullah'ın sünnetinden kaynaklanmayan bütün sözleri bir kenara bırakarak söylediklerime kulak ver ve sana anlatılan bu hakikatleri direkt ilk kaynağından öğrenmeye çalış. İnanıyorum ki selim bir kalple Allah'ın kitabına yöneldiğin zaman, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* senden hidayetini esirgemeyecektir. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kullarına zulmedici değildir. Ancak kalbini selim tutmaz, önyargı ve kuşkularla Allah'ın indirdiği vahye yönelmeye çalışırsan ondan hayırlı bir rızık elde etmen mümkün olmayacaktır. Allah seni ve bizleri şeytanın şerrinden muhafaza buyursun.

Sevgili Kardeşim! Burada sana bu küçük risalenin başında hatırlattığım bir ayeti tekrar hatırlatmak isterim. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Andolsun ki sana ve senden önceki peygamberlere «Eğer Allah'a ortak koşarsan elbette amelin boşa çıkar ve elbette ziyana uğrayanlardan olursun» diye vahyedildi." (39 Zümer/65)

Bu ayete çok dikkat et! Dikkat et ki hitabın Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e olduğunu anla. Yani Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* alemlere rahmet olarak gönderdiği sevgili Rasulüne diyor ki:

"Ey Muhammed! Sen dahi bana şirk koşarsan bütün amellerin boşa çıkar da hüsran ehlinden olursun."

Gerçekten acaba böyle bir ihtimal var mıdır? Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Allah'a şirk koşması, Allah'tan başka ilahlara ibadet etmesi söz konusu olabilir mi? Hayır burada anlatılmak istenen bu değildir sevgili kardeşim! Burada anlatılan alemlere rahmet olarak gönderilen bir elçi dahi olsa şirk koştuğu zaman hüsrana uğrayanlardan olur. Yaptığı bütün ameller yok olur gider.

Ayette ikinci bir incelik daha vardır ki o da şudur: Allah'a şirk koşan kimsenin bütün amellerinin boşa gideceği ve böyle bir kimsenin hüsran ehlinden olacağı bütün peygamberlere vahyedilmiştir. Yani diğer bir anlamı ile Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bütün Rasullerine şöyle seslenmiştir:

"Ey Rasullerim! Yaptığınız amellerinize güvenmeyin. Ne olursa olsun sizler dahi bana şirk koşarsanız amellerinizin hepsi boşa gider de hüsrana uğrayanlardan olursuz."

İşte durum bu... Bütün ömrünü Allah'a adayan bir rasul dahi Allah'a şirk koştuğu zaman hüsrana uğrayanlardan olursa ya bizim halimiz nice olur? Şirk âlemlere rahmet olarak gönderilen bir elçinin dahi amellerini boşa götürüyorsa ya bizler gibi aciz ve günahkâr kulların durumu nice olur? O halde yine aynı şeyi söylüyorum:

Rabbimiz kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamayacaktır. Bundan dolayı senin yapman gereken ilk iş "Şirk nedir?" sorusunun cevabını biran önce bulmandır. Bu soruya doğru cevabı bulduktan sonra hemen kendi hayatına bakacaksın. Şayet Allah'a şirk koşmayı barındıran amellerin varsa hemen o amellerden dolayı Allah'a tevbe edeceksin. Ve ömrün boyunca böylesi amellere düşmekten bütün gücünle korunmaya çalışacaksın. İşte bu benim kitabımda sana anlatmaya çalıştığım temel konudur. Allah sana ve bizlere merhamet etsin.

Allah'a yemin olsun ki ben senin şirk amelleri ile iştigal edip sonra da müşrik olarak ölmeden ve cehenneme girmenden razı değilim. Sadece bunun için sana bu risaleyi sunuyorum. Tekrar tekrar oku! Düşün... Araştır... Dinine önem ver. Allah'ın kitabına önem ver. Allah'a yemin olsun ki senin elinde içinde hiçbir şüphenin olmadığı, seni karanlıklardan aydınlıklara çıkaracak bir kitap var. Allah'ın kitabı var. Sen o kitaba yöneldiğin zaman benim bu risaleme de gerek kalmayacaktır. Zira Allah'ın kitabı apaçıktır. Allah'ın kitabında hiçbir kapalılık yoktur.

Yine aynı şekilde Allah'ın rasulü sana bu kitabı beyan etmiş, açıklamıştır. Rasulullah'ın beyanları da senin elinin altında bulunmaktadır. O halde yapman gereken dinine önem vermen ve bu kitaptan dinini en ince detaylarına kadar öğrenmeye çalışmandır. Tüm müşrik toplumların düşmüş oldukları "Ataları taklid" gibi pis bir hastalıktan kurtulmadığın sürece inan bana hayatında hep şirk amelleri ile oyalanıp duracaksın. Bu yüzden atalarını taklidi bırakarak hemen Allah'ın kitabına ve Rasul'ün sünnetine tabi ol ki şirkten kurtulasın. Ve son olarak senden hiçbir karşılık beklemeksizin nasihat etmeyi görev bilen bu kardeşine de dua etmeyi ihmal etme! Hiç şüphesiz başında ve sonunda hamd Alemlerin rabbime özgüdür.

İÇİNDEKİLER